

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

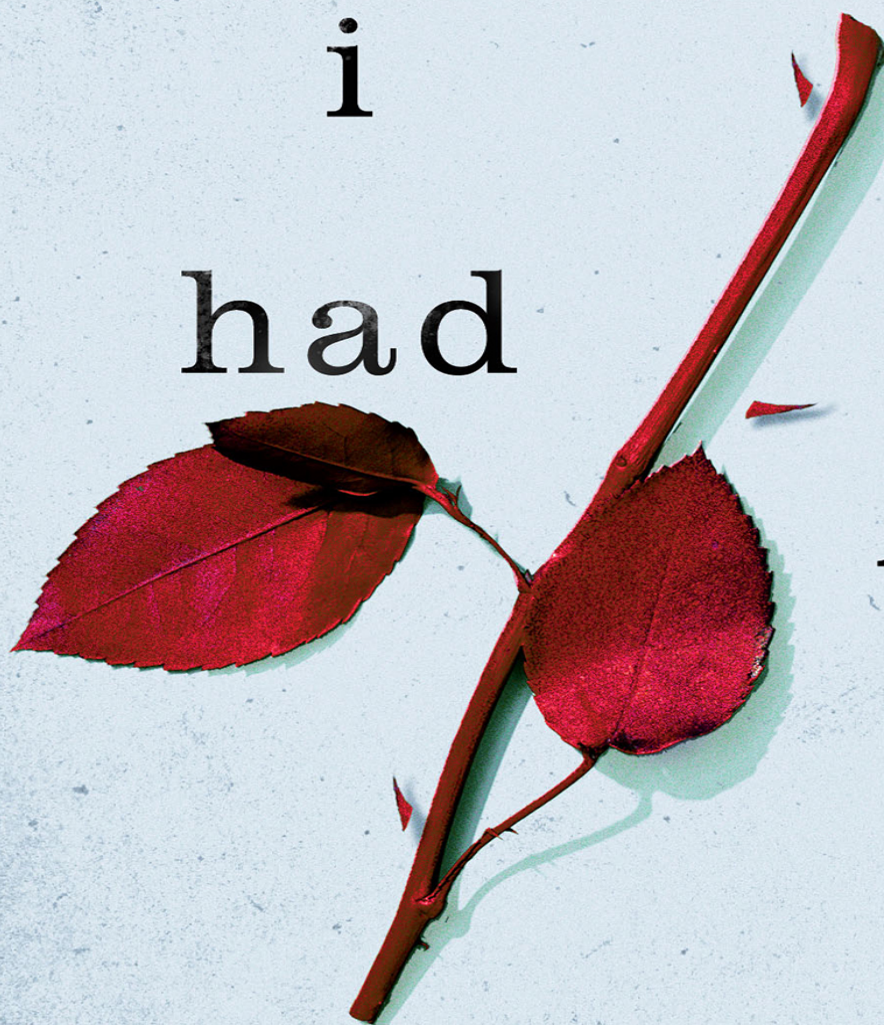
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

if
only

i
had

told
her

#1 *new york times* bestselling author of
if he had been with me

laura nowlin

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ayrıca Laura Nowlin tarafından

*Benimle Olsaydı Bu Şarkı
Senin İçin (Değil)*

f
only

had
told
her

la,u ra nowlin

KAYNAK KİTAPLAR
Yangın

İçindekiler

[Ön Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Telif](#)

[Hakkı](#)

[Yazarın Notu](#)

[İçerik Uyarısı](#)

[Finn](#)

[Bir](#)

[İki Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Doku](#)

[z On](#)

[On bir](#)

On İki On
Üç On Dört
On Beş On
Altı On Yedi

Jack

Bir
İki Üç
Dört
Beş
Altı
Yedi
Sekiz
Doku
z On
Onbir
Oniki
Onüç
Ondört
Onbeş
Onaltı
Onyedi
Onsekiz

Sonbahar

[Bir](#)

[İki Üç](#)

[Dört](#)

[Beş](#)

[Altı](#)

[Yedi](#)

[Sekiz](#)

[Doku](#)

[z On](#)

[Onbir](#)

[Oniki Onüç](#)

[Ondört](#)

[Onbeş](#)

[Benimle Olsaydı Bir kitabından alıntı](#)

[Teşekkür Yazar](#)

[Hakkında Arka](#)

[Kapak](#)

Bu kitap aşağıdakilerin anısına ithaf edilmiştir

Aliksir Drago Jaan

Ve çocukları kalplerinde yaşayan tüm ebeveynlerin onuruna.

yazarın notu

2009 kışında kocam beni ikinci el IBM ThinkPad'imin başında ağırlarken buldu. "Ofisimde" (küçük stüdyo dairemizde masa olarak kullandığım derin bir pencere çıkıntısı) önümde diz çöktü ve ben de ona hıçkıra hıçkıra ağladım,

"Finny'nin beynimin içinde ölmesine izin vermeliyim!"

Benimle Olsaydı'da Autumn'un hikâyesini ilk kaleme aldığım da, hikâyenin Finn'e ait kısmını içimde şekillendirmiştim ve onun tüm düşüncelerini ve tutkusunu hissedebiliyordum. Hatta Finn'in hikâyesini bir buçuk sayfa yazmıştım. Kocam beni ağırlarken bulduğunda, bunun nedeni o sayfaları silmem gerektiğini fark etmiş olmamdı. Menajerim yoktu, edebi bir beklentim yoktu; enerjimi Autumn'un bakış açısından yazdığım romanı gözden geçirmeye harcasam daha iyi olacakken onun bakış açısından yepyeni bir roman yazamazdım. Bu yüzden gözyaşlarımı kuruladım ve Sonbahar'ın hikâyesinin olabileceğinin en iyisi olduğundan emin olmaya odaklandım. Finny'nin sesinin solmasına izin verdim. Onun içimde tekrar ölmesine izin verdim.

Yıllar boyunca pek çok okuyucu Finny'nin bakış açısını sordu ve ben de her zaman "Üzgünüm, o öldü; onu geri getiremem" dedim. Ve bu doğrudu. O güce sahip değildim. Ama Gina Rogers bu güce sahipti.

Sesli kitabı dinlemeyi planlamamıştım. Sözlerimin bir başkasının ağzından çıkması fikri beni korkutuyordu. Ama sonra Gina bana bir mesaj gönderdi ve eğer dinlersem, olumsuz da olsa geri bildirimde bulunmamı istedi.

O da bir ideal için çabalayan bir sanatçıydı. Duyarlılığından ve zanaatına olan bağlılığından o kadar etkilendim ki bir dinlemeye karar verdim.

Finny rolündeki Gina'nın otobüs durağında Autumn'a "Hey" dediğini duyduğum an, onun içimde kıpırdadığını hissettim. Daha dinlemeyi bitirmeden canlanmıştı ve sevgili okuyucu, Finny bana kızgındı. Onu öldürdüğüm için değil -*Eğer Benimle Olsaydı*'yı yapabileceğim en iyi hikâye yapmak zorunda olduğumu anlıyordu- ama söylemek istediği, açıklığa kavuşturması gereken birkaç şey vardı. Mucizevi dirilişi göz önüne alındığında, isteği makul görünüyordu ve sonunda sözünü söylemesine izin vermek zorunda kaldım.

Eğer size bu kitabın asla var olmayacağına dair yemin ettiysem beni affedin. O zamanlar buna tüm sanatçı kalbimle inanmıştım.

Ama hayat bazen böyledir ve bu iyi bir şeydir.

  erik uyarisi

Bu romanda  l m, depresyon, intihar ve hamilelik tasvirleri yer almaktadır.

Siz veya tanıdığınız biri ruh sağlığı konusunda sıkıntı veya kriz yaşıyorsa, l tfen yardım isteyin.

İntihar ve Kriz Yaşam Hattı:

988'i arayın veya mesaj atın ya da 988lifeline.org adresinden sohbet edin.

finn

bir

Autumn yanında uyumak için bir terör. Konuşuyor, tekmeliyor, yorganı çalıyor, seni yastık olarak kullanıyor. Anlatacak kimsem olsaydı ne hikayeler anlatırdım. Autumn, geceleri yaşadığı kaostan alışılmadık bir şekilde utanıyor ve bu onun alay edilmesine tahammül edemeyeceği tuhaflıklarından biri. Annelerimiz - Autumn'un biz küçükken onlara taktığı isimle "Anneler" - Autumn'un geceleri yaşadığı felaketlerle ilgili kendi hikayelerine sahipler ve Autumn'un onlara attığı bakış, onun şiddet dolu, huzursuz uykularla ilgili çocukluk anılarımı paylaşmamı engellemeye yetiyor.

Bu yaz, onun ne kadar değişmediğini keşfettim. Geçen gün beni video oyunu oynarken izlerken uyuyakaldı. Nihayet, nihayet, belirli bir zamanlamayla zıplamıştım ki kolunu kucağıma attı ve adamımın düşerek ölmesine neden oldu. Elini nazıkçe üzerimden kaldırdım ve birkaç santim yana kaydım, ama çok uzağa değil. Uyandığında ona bundan bahsetmedim; yorgun hissetmeye başladığında eve dönmekle ilgili bir şeyler söyleyecekti ve Jamie ondan ayrıldığından beri aramızda her ne oluyorsa bir dakikasını bile kaybetmektense tüm oyunlarımı vermeyi tercih ederim.

Dün gece tam da bu nedenle Autumn ve Jack'in arasına girmeye özen gösterdim. Benim evimde kalacağımız açtı ve darbeleri alan kişi olmanın benim görevim olduğunu hissettim.

İtiraf etmeliyim ki, ben de böyle bir şey umuyordum.

Beni ilk uyandıran kaburgalarım doğru seğiren parmakları oldu.

Claire Teyze haklı. Autumn şimdi horluyor. Biz çocukken horlamazdı. Autumn defalarca annesinin sadece şaka yaptığında ısrar ettiğinde ona inanmıştım.

Ama işte buradayız, onun için yaptığım bu battaniye çadırındayız, başı kolumun altında. Yan yatmış, sıkı bir top gibi kıvrılmış, yüksek sesle olmasa da horluyor. Nefesi sıcak, kısa nefesler halinde geliyor.

Dün gece Jack uyuduktan sonra, o ve ben bir süre konuştuk. Autumn kendinden geçmişti ama onu henüz bırakmak istemiyordum, bu yüzden "Sus, Finny" diyene kadar konuşmaya devam ettim. Süpürme işine odaklanmam lazım."

Yüzümü çevirdim ve karanlıkta onun kapalı gözlerini, yumuşak nefes alışını gördüm.

"Uyuyor musun?"

Kaşlarını çattı.

"Hayır. Beni süpürgeyle görmüyor musun? Burası çok dağınık."

"Neredesin sen?" diye sordum.

"Oh, bilirsin... odada... arada..." "Neyin arasında?"

"Ha?"

"Neyin arasındaki oda, Autumn?"

"Hayal ve gerçek. Bana yardım et. Çok dağınık."

"Neden dağınık?" diye sordum ama bana cevap vermedi.

Şu anda olduğu gibi sırtüstü yatıp üzerimizdeki yorgana bakarak uyudum. Kolumu başımın üzerine uzattığımı hatırlıyorum, benden birkaç santim ötede seğirdiğinin ve mırıldandığının belli belirsiz farkındaydım, muhtemelen bu dünya ile öteki dünya arasındaki boşluğu temizliyordu. Dokunmuyorduk ama aramızdaki atomlar ona olan sevgimle ısınmış gibi hissediyordum.

Gecenin ilerleyen saatlerinde yüzüme tokat attığında uyandım. Elini ittim ve başımı ona doğru çevirdim. Yakınımdaydı ama

Bana dokunuyordu, yorganı diğer yumruğuna sıkıştırmıştı, beni vuran eli aramızda duruyordu. Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım ve gözlerimi kapatıp uykuya geri döndüm.

Ama şimdi...

Burası cennet: alnı bana yaslanmış, başı kolumun altında ve elim omzunda. Birbirimizi içgüdülerimizle bulduk. Yarı uykulu olsaydım bile, bunu bilerek asla yapmazdım. Onun için sorun olup olmadığını bilemezdim.

Şimdi de bilmiyorum ama hareket edemiyorum.

Penisim çok az kanıta dayanarak bugünün ikimizin de hayatının en güzel günü olacağına karar verdi. Heyecanını anlıyorum, ama (ne yazık ki) durumu çok abartıyor.

Eğer hareket edersem, Autumn uyanacak.

Autumn uyanırsa, vücudumun varsayımını görecek.

Kendimi bu duruma soktuğum için başıma gelen bu. Tekrar.

Autumn ile *tam olarak* bu durumda olduğumdan değil. Ama dediğim gibi, anlatabileceğim hikayeler var.

Tuvalet sifonu. Diğer en iyi arkadaşımın nereye gittiğini merak etmemiştim.

Jack'e karşı cesur yüzümü koruyamayacağım. Bu sefer bana izin vereceğini sanmıyorum. Sylvie ile çoğunlukla mutlu olmama rağmen, bunca yıldan sonra hala Autumn'a aşık olduğumu hep biliyordu. Lise boyunca bunu görmezden geldi ama artık rol yapmama izin vermeyecek.

Birkaç hafta önce, Autumn'un üç kez çılgık atmasına neden olan o aptal korku filmini izlemeye gittikten sonra, ikisi de -Jack ve Autumn- eğlendiklerini söylediler. Diğer arkadaşımı neden bu kadar çok sevdiğimi anlayabildiklerini ve belki bunu tekrar yapabileceğimizi söylediler.

Autumn bunu kastetmişti. Bunu söyleyebilirdim.

Jack bunu kastetmemiş değildi. Sadece söylemediği çok şey vardı.

Dün gecenin yardımını oldu mu bilmiyorum. Jack'in Autumn'un Alexis ya da Taylor gibi kendini prenses sanan bir yapmacık olmadığını görmesini istiyorum.

Sanki Autumn gerçek bir prenses ama yabancı bir gezegenden gelmiş gibi. Tanıdığım en özgüvenli ve güvensiz insan.

Sylvie hariç tabii.

Sylvie'yi hatırlamak penisimi bir mucizenin gerçekleşmek üzere olduğu yanılsamasından kurtarıyor ve zaten şişmiş olan suçluluk duygumu daha da artırıyor.

Jack öğürür ve tükürür. Tuvalet tekrar sifonu çekiyor, sonra lavabo akıyor. Jack'in mutfaktan bir bardak su aldığını duyuyorum.

Sylvie'nin uçuş güzergahı hakkında söylediklerini hatırlamaya çalışıyorum. Şu anda havada olmalı. Manş Denizi üzerinden mi? Bilemiyorum. Onu koridordaki koltuğunda hayal ediyorum, bana tercih ettiğini söylediği gibi. Discman'i tepsi masasının üzerinde duruyor ve dinlemek için başını eğdiğinde altın rengi saçları geriye düşüyor.

Umarım bu gezi ihtiyacı olan her şey olmuştur ve terapistinin düşündüğü şekilde yardımcı olmuştur.

İlk başta şüpheliydim. Sylvie Avrupa'da tek başına ve onu dizginleyecek kimse olmadan mı? Elbette, daha önce Avrupa'ya gitmişti, akıcı Fransızca konuşuyordu ve bir cep telefonu vardı. Ama yine de terapistinin önerdiği mezuniyet sonrası geziye tek bir arkadaşı ya da ebeveyni olmadan tek başına gitmesi için ısrar ettiğine inanamadım.

Dr. Giles'ın bir şeylerin peşinde olduğunu şimdi anlıyorum. Sylvie başkalarını etkilemeye çalışmadığı zamanlarda kendine nasıl bakacağını biliyor. Sylvie insanları etkilemek için sarhoş olur. Eğer önce kimse ona meydan okumasaydı, Sylvie o efsanevi sarhoş numaralarını asla yapamazdı.

Sylvie tek başına, sırt çantası, haritaları, hostel listeleri ve tren tarifeleriyle kıtayı baştan başa dolaştı. Amsterdam'da bazı erkeklerin onunla birlikte olmaya çalıştığını fark etmediğinde kendini bir durumun içinde buldu, ama kendini güvene aldı ve beni aradığında her şey bitmişti.

Umarım Sylvie ne kadar yetenekli, akıllı ve dirençli olduğunu görür. Umarım başkalarının onun hakkında ne düşündüğü için değil, kendi sebepleri için kendini iyi hissedebilir. Sylvie, yanlış insanların onun hakkında ne düşündüğünü önemsemeyi bırakırsa istediği her şey olabilir.

Ben de o insanlardan biriyim ve umarım bu yazın ona sağladığı ilerlemeyi mahvetmem.

Jack odaya giriyor. Gözlerimi kapatıyorum. Penisim biraz iyimser kalsa da battaniyeler beni koruyor. Hareket etmeliyim, Autumn'u uyandırmalıyım, kolum ona hiç dolanmamış gibi davranmalıyım, ama henüz dayanamıyorum.

Battaniye çadırının kapağının çırpındığını duyuyorum. Jack iç çekiyor. Sylvie'ye ayıkken arabayı kullanması için güvendiğim ve sarhoşken onu aramak zorunda kaldığım gece söylediklerinin aynısını söylüyor.

"İkimiz de bunu beklemeliydik, biliyorsun," diye mırıldandı Jack.

Battaniyeyi bırakıyor ve kanepeye gidiyor gibi geliyor ama artık ona daha az dikkat ediyorum.

Autumn daha fazla uyumayacak. Ara sıra seğiriyor, göremediğim şeylere tepki olarak yüzünü hareket ettiriyor. Yumuşak bir ses çıkarıyor, keşke uyanırken ve rızası varken sorumlu olabilsem dediğim türden bir ses. Ve bu düşünceyle kolumu kaldırıp ondan uzaklaşıyorum. Isı kaybından dolayı kaşlarını çatıyor ve ben de durup kıpırdanmasını bekliyorum. İnliyor ve daha sıkı bir topun içine kıvrılıyor.

Kendime onun yüzüne bakma lüksünü tanıyorum.

Sonbaharın bu kadar güzel olması kozmik olarak haksızlık. Bu beni dezavantajlı duruma sokuyor. Onun parlak, şapşal beyni zaten yeterliydi. Neden mükemmel bir yüzü de olmak zorunda?

Hiç şansım yoktu.

Göğüsleri büyümeden önce bile.

Bu düşünce trenini durdurmam gerek.

O zaman bu işi bitirelim.

Jack kanepenin ucunda telefonuna bir şeyler yazıyor. Ben oturana kadar konuşmuyor.

"Finn, dostum-"

"Biliyorum," diyorum.

Telefonunu kapatıyor.

"Hayır. Boyundan büyük işlere kalkışıyorsun. Hiçbir fikrin yok." "Benim bir fikrim var."

Bana bakıyor.

"Ne yaptığımı biliyorum," demeye çalışıyorum.

"Ne yapıyorsun? Peki ya o?" Jack çadıra doğru başını sallıyor. Alçak sesle konuşmamıza rağmen fısıldamaya başladı. "Ona deli gibi aşık olduğunu bilmemesi için dünyadaki en aptal insan olması gerekir."

"O aptal değil. Sadece ona ne kadar değer verdiğimi bilmiyor" -bu kelimeyi söylemeye dayanamıyorum- "onu önemsiyorum. Bunun eski bir aşk olduğunu sanıyor."

Yine bana bakıyor ama ne söylememi istediğini bilmiyorum. Autumn benimle flört etmiyor. Müstehcen şakalar yapmıyor ya da umutlanmam için sahte bir sebep vermiyor. Uyanıkken değil.

Sorun benim. Bana geçmişimiz göz önüne alındığında doğal olan bir şefkatle baktığında kalbim karışıyor.

"Finn," der Jack, "bir de şu açıdan bak. Ben senin gibi değilim. İnsanların duygular ve diğer şeyler hakkında konuştuğu bir evde büyümedim. Bu benim için zor ama yine de yapıyorum. Yine yapıyorum."

Tekrar.

Bu doğru.

"Sen iyi bir arkadaşsın," diyorum. "Ve teşekkürler. Ama bana ihtiyacı var. Diğer arkadaşlarıyla garip bir yerde."

"Bütün gece seninle gülüyordu," diyor Jack, sanki her kelimeyi kafama çivilemeye çalışıyormuş gibi.

"Sarhoştı ve ayrıca, o-" Ne söylemek üzere olduğumu fark ediyorum, ama kendimi tutamadan ağzımdan çıkıyor. "-Sylvie gibi. Ne kadar acı çektiğini saklamakta rahatsız edici derecede iyi."

Jack inliyor ve yüzünü ovuşturuyor. Tam olarak duyamadığım bir şey söylüyor ama "tip" kelimesiyle bitiyor. Autumn çadırda bir ses çıkarıyor ve ikimiz de nefeslerimizi tutup dinliyoruz.

Sessizlik.

"Sylvie konusunu açtığından beri," diye fısıldıyor. "Evet, ondan şikayetçiyim ama o benim de arkadaşım ve ben-"

"Biliyorum. Ben
gidiyorum-" Sonbahar
bir ses çıkarır.

"Uyanmak üzere," diyorum ona.

Jack iç çekiyor. Konu Sonbahar olduğunda benim hakkımda haklı ve benim de onun haklı olduğunu bildiğimi biliyor.

Jack ve ben bundan sonra ne olacağını göreceğiz. Autumn ve ben Springfield'a gideceğiz. Arkadaş edineceğiz, muhtemelen bu sefer karşılıklı olacak ama sonunda Autumn hoşlandığı biriyle tanışacak, Jamie'yle birlikte olmak istemesine neden olan her neyse ona sahip biriyle. Ve ben harap olmaktan daha fazlasını yaşayacağım. Yok olacağım. Jack ve ben o kadar yakınız ki bu onun da sorunu. Ama Autumn'la sahip olduğum şeyden vazgeçemem ve o adamla tanıştığında, ona sorunlu ama değerli bir kazanım gibi davranmak yerine onu desteklediğinden emin olacağım. Ya da bir yardımcı. Ya da bir can alıcı nokta.

"Fin-nah," diye şarkı söylüyor Jack. Parmaklarını yüzümün önünde şıklatıyor. "Merhaba!" "Üzgünüm, ben-"

"Onun gibi kendinden mi geçtin? Sen çok, çok... Geçen haftaki gibi!" Jack soruyor, "O maçı nasıl kaçırdın?"

"Autumn ve ben alışveriş merkezindeydik."

Jack, "Strikers televizyona çıktığında asla kaçırmazsın," diyor.

Ve bu doğru; maçın oynandığını hatırladığımda kendime kızdım. St. Louis'in zar zor bir ligi var ve ben onu destekleme görevindeyim. Ama Autumn alışveriş merkezinin bakımsız bir bahçeye benzediğinden ve bazı yerlerin diğerlerinden daha çabuk kurduğundan bahsediyordu. Autumn'a göre sinema salonunun etrafındaki alan iyi yağış alan güneşli bir yer. Etrafta dolaştık ve kioskların yabani ot, büyük mağazaların ise bakımsız fidanlar olduğuna karar verdik.

Omuz silkmem Jack'i tatmin etmedi. Kendimi açıklamamı bekliyor.

"Yarın eve döndüğünde Sylvie'den ayrılacağım."

"Anlamıştım," diyor Jack. Basit kelimeler ama ses tonunda hak ettiğim suçlama var. "Sonra ne oldu?"

"Oh Tanrım!" Autumn mağarasından dışarı fırlarken inliyor.

"Sonbahar," diyorum istemsizce, mutfağın yanındaki, Jack'in kısa süre önce boşalttığı yarım banyoya yönelirken. Dördüncü içkiyi içerse perişan olacağı konusunda onu uyarmıştım. Bu onun seçimiydi ama yine de kendimi sorumlu hissediyorum. Ayrıca Jack yapmıştı, yani benim ona yaptığım önceki üç içkiden farklı olarak muhtemelen daha fazla alkol içeriyordu. Jack'in barmenlik becerileri hakkında yorum yapmak üzereydim ki yüzündeki ifadeyi gördüm ve üstünlüğün bende olmadığını hatırladım. "Onu kontrol edeceğim," diyorum.

"Anlamıştım," der Jack tekrar. "Sonra ne oldu?"

"O zaman takılırız?" Sanki sadece bugünü soruyormuş gibi küstahça bir tavır takınmaya çalışıyorum ama ikimizi de kandıramıyorum. İkimiz de asıl sorudan kaçtığımızı biliyoruz: Hayatımın geri kalanını Autumn Davis'e aşık olarak ve karşılık bulma umudum olmadan nasıl yaşayacağım?

iki

Kapıyı çaldığımda Autumn "Git buradan" diyor. Sesi ölüyormuş gibi geliyor. "İyi misin?" Ne söyleyeceğini biliyorum.

"Evet. Git buradan."

Autumn savunmasız olmaktan nefret eder. Claire Teyze'nin banliyödeki mükemmellik cilasını hakkındaki tüm şikâyetlerine rağmen, bu ona annesinden miras kalmıştır.

"Tamam." Mahremiyet istediğini bildiğim halde kapının dışında bekleme isteği duyuyorum. Dönüyorum ve kapının diğer tarafından gelen sesleri duymazdan geliyorum. Birkaç dakika önce onu arzularken yapmam gereken şey onun akşamdan kalmalılığı için endişelenmekti.

Bazen Autumn içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor gibi geliyor. Kendimi nefret ettiğim türden erkekler gibi hissettiriyor, soyunma odasında beni hayrete düşüren şeyler söyleyen sporcular gibi. Özellikle üst sınıfa geçtikten sonra bu konuşmalara müdahale etmeye çalıştım ama çoğu zaman duyduklarımdan o kadar etkileniyordum ki araya girme fırsatını kaçıırıyordum. Yine de yıllar içinde birkaç kez, özellikle Sonbahar hakkında kaba bir şekilde bir şey söylendiğinde, geri kalanım ne olduğunu anlamadan önce ağzım konuştu.

O zamanlar konuşabiliyordum, iğrenç gözlemleri için onları azarlayabiliyordum, çünkü onlarla aynı fikirdeydim. Onların istediklerini istiyordum ya da

hatırladıkları manzarayı görmüşlerdi. Onların sözleri benim duygularımın grotesk bir yansımasıydı.

Sonra, son sınıfın son atletizm yarışından sonra bir birinci sınıf öğrencisi yanıma geldi ve "Rick'in diğer kızlar hakkında daha kötü şeyler söylemesine izin verdin" diyerek ikiyüzlülüğümü ortaya koydu.

Zavallı çocukla alay ettim. "O zaman bugünden önce daha yüksek standartlara sahip olmalıydım. Yakında gideceğim. Gelecek yıl şövalyeliği sen devralabilirsin." Çantamı omzuma attım ve tepinerek uzaklaştım. Adamın adını hatırlayamıyorum ama muhtemelen bir süre daha pislik Finn'i hatırlayacak.

Lisedeyken Autumn'un gözü sadece Jamie'deydi. O sporcu pisliklerin onun hakkında düşünmesini istemiyordu ve benim de onun hakkında öyle düşünmemi istemiyor, ne o zaman ne de şimdi. Bunu yıllar önce açıkça belirtti. Neden bunu açıkça belirtmesi gerektiğini anlıyorum. Bunu yapması en iyisi. Ama bir gün bu konu hakkında konuşursak, ona en azından bana aynı şekilde hissetmediğini söyleyebileceğini söyleyeceğim. Beni o şekilde terk etmek zorunda değildi.

Muhtemelen annem dün bunu demek istedi. Claire Teyze, Autumn'un babası Tom'dan boşanmasını şarap temalı bir hafta sonuyla kutluyor. O ve annem, Autumn ve bana para bıraktılar ve onlar uzaktayken şaşırtıcı bir şekilde birkaç talimat verdiler. Annem dün bana sarılıp vedalaşırken fısıldadı: "Tanrı aşkına evlat. Konuş onunla."

Autumn ve benim aramda asılı kaldı, bu karşılıklı eksik bilgi. Benim hakkımda farklı hissetmesini istediğimi biliyor. Düşündüğünden çok daha kötü olduğunu bilmesi gerekiyor. Ona olan aşkım dine en yakın şey. Ama onun aynı şekilde hissetmemesi sorun değil. Ben iyiyim. Bununla başa çıkabilirim. Çocukluğumuzdaki gibi arkadaş olabiliriz. O zamanlar ona aşkıttım, ama bu sefer korkup ona bir şey kanıtlamaya çalışmayacağım. Onu öpmeye çalıştığımda ve o da beni öpmediğinde dersimi almıştım.

Ama annem zamanlama konusunda yanılıyor. Bu konuşma için uygun bir hafta sonu değil. Bugünü atlatmalı ve yarın Sylvie'den ayrılmalıyım. Ondan sonra belki Autumn'la konuşurum. Ya da belki Noel'e kadar beklemeliyim. Bilemiyorum.

Bir kez daha diğer en iyi arkadaşımı unuttum. Autumn daha önce benim evimde hiç akşamdan kalma olmamasına rağmen alışkanlıktan tost yapmak için mutfağa geldim.

Jack kapıda belirdi. Beni izliyor.

"Üzerine tarçın ve şeker de koyacak mısın?"

"Autumn tostunu böyle sevmez, ezik." İşte yine yapıyorum, duygularımla bir erkek gibi başa çıkmak yerine saldırıyorum. Daha kendim gibi konuşmaya çalışıyorum. "Sen de ister misin?"

"Elbette." Oturuyor ve esniyor. Jack bugünlük beni rahat bırakmaya karar verdi. "*Goodfellas*'ı sevdi mi?"

Gülüyorum.

"Sen uyuduğunda daha yeni başlamıştık. Ve dün gece bu konu hakkında o kadar çok konuştunuz ki, aslında görmesine gerek yoktu."

"Bunun doğru olmasına imkân yok," diyor Jack. "Bu film özenle inşa edilmiş bir iskambil kağıdı evi gibi..."

Devam ediyor ama ben dinlemiyorum. Banyo kapısı açıldı. Geri döndü.

Arkamdan mutfağa geçip masaya oturduğunu duyabiliyorum. "Daha iyi hissediyor musun?" Jack soruyor.

"Aşağı yukarı," diyor Autumn. Arkamı döndüğümde gözleri kapalıydı ve sandalyeye kıvrılmış, çenesini dizine dayamıştı.

Jack'e ilk tost tabağını uzatıyorum ve daha fazlasını yapmak için geri dönüyorum.

"Orişinal kaynak malzemeye dönecek olursak, *Wiseguy*," diye başlıyor Jack. Her zaman bu filmde bahseder. Bilmek için dinlememe gerek yok.

Ne dediğini. Ona odaklanırken aynı fikirde olabilirim ya da doğru şeyi söyleyebilirim.

Autumn'un tostunu sevdiği şekilde yağlıyorum ve o da bana içimi eriten zayıf, minnettar bir gülümseme veriyor. Beni neyin ayakta tuttuğundan emin değilim.

Jack bu Scorsese monologuyla beni sadece kendimden kurtarmaya çalışıyor ve ben berbat bir arkadaş oluyorum.

Nefesi odaklanmış ve yavaş. Çiğniyor, yutkunuyor ve derin bir nefes alıyor. Çiğne. Yutuyor. Nefes alıyor. İşe yarıyor. Rahatlıyor. Gözleri hâlâ kapalı; yanağını hâlâ bükülmüş dizine yaslıyor.

Jack, "Bir yazar olarak anlatım tarzını seveceğini düşünüyorum." diyor.

Autumn gözlerini açıyor ve ona göz kırptıyor. Onun da film tarihi dersini dinlemediğinden eminim.

"Neden filmi yeniden başlatmıyoruz? Hepimiz izleyebiliriz." Jack bana diğer konuşmamızın bitmediğini hatırlatan bir bakış atıyor.

Autumn omuz silkiyor ve tostunu bitiriyor.

Filme dikkatimi vermiyorum. Hepimiz arka arkaya kanepede oturuyoruz, çadır terk edilmiş. Onlar filmi izliyorlar. Ben sadece buradayım, onun yanındayım. Uyandığında yaşadığı mide bulantısına tost iyi gelmiş gibi görünüyor.

Ne zaman uyandı? Jack ve ben ne konuşuyorduk?

Jack'i uyanmak üzere olduğu konusunda uyardığımda, konuşuyorduk- Sylvie ya da futbol. Kulak misafiri olmuş olabilir.

Autumn'a Sylvie'den ayrılacağımı söyledim bile. Gerçek nedeni ortaya çıkarabilecek bir şey söylediğimi sanmıyorum. Komşu kızına aşıkken Sylvie'yle bir ilişki içinde olmak bir şeydir; eğer o da benim en iyi arkadaşım olmaya geri dönerse bu çok ileri bir adım olur.

Sonunda Autumn bana nedenini sorduğunda "O benim birlikte olmak istediğim kişi değil," dedim. Çok fazla atlansa da gerçek buydu. Başını salladı.

Anladı ve ikimiz de olduğumuzdan daha fazlasını söylemişiz gibi geldi ama ben böyle bir aptalım.

En iyi arkadaşlarım iki buçuk saat boyunca iki yanımda oturdular. Dün gece şakalaştık ve dalga geçtik. Bugün ise sessiziz. Her iki durumda da, ikisiyle aynı anda takılmak çok doğru hissettiriyor. Umarım sonbaharda, hepimiz Springfield'da olduğumuzda, onlar da arkadaş olabilirler. Sadece arkadaş.

Bu aptalca bir düşünce, ama mesele hâlâ geçerli: Autumn tekrar biriyle tanıştığında, bu sefer onu bırakmaya hazır olacağıma hem kendimi hem de Jack'i ikna etmem gerekiyor.

"Hey, Finn," dedi Jack. "Gel de arabamdan kramponlarını al." Gitmeye hazırlanıyordu ve benim kramponlarım onun arabasında değildi. Arabası bir çöplük ve ben asla kendime ait bir şeyi orada bırakmam, kramponlarımı bile.

"Elbette." Ayağa kalkmadan önce Autumn'a bakıyorum. Battaniyeye gömülmüş, ona getirdiğim bir bardak suyu bitirmiş ve bir dilim daha kızarmış ekmek yiyordu. Akşamdan kalmayken bu kadar güzel olabilmesinin ne kadar adaletsiz olduğunu bir kez daha fark ediyorum.

Jack'i arabasına kadar geçiriyorum ve yüzünde o bakışla bana döndüğünde ne söyleyeceğini biliyorum. Ağzımı açtım.

Konuşmak için benden önce davrandı. "Hikayen mantıklı değil." Beklediğim bu değildi.

"Benim hikayem mi?"

"Bildiğini ama aynı zamanda ona aşık olduğunu bilmediğini."

"Ben öyle demedim."

"Temelde öyle. Belki de birbirinize aşık olduğunuzu bir şekilde fark etmeyen dünyanın en aptal iki insanısınız, ama ben

Senin onu sevdiğini biliyor ve kendini daha iyi hissetmek için seninle taşak geçiyor."

"Bu değil-"

Bana bir bakış attı ve ben de konuşmayı kestim.

"Yarın Sylvie'den ayrıl. Sonra beni ara. Söylediklerimi düşün."

"Peki." Bir omzumu silkiyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Sorun yok mu?"

Gözleriyle tekrar buluştum. "Evet."

Başını salladı ve gitti. Ben tekrar içeri girdim.

Acaba kanepede yanına oturmadan önce yukarı çıkıp hayali kramponlarımı kaldırıyormuş gibi mi yapmalıydım diye düşünüyorum ama o bunu fark etmemiş gibi görünüyor.

"Eğlendin mi?" Ona sordum.

Hafifçe gülümsüyor. "Dördüncü içki ve belki de Jack'in barmenlik becerileri konusunda haklıydın."

"Her iki konuda da kesinlikle haklıydım. Yine de daha iyi görünüyorsun."

Harika görünüyor; varsayılan olarak böyle görünüyor.

"Tostun yardımı oldu. Teşekkürler." Bana içimi ısıtan bir gülümseme daha gönderiyor.

"Sadece öğrendiğim bir numara." Sylvie'ye bakmaktan, demiyorum. "Sanırım eve gidip duş alacağım," diyor.

Şaşırdım ve hayal kırıklığına uğradım. Göz kırptığımı hissediyorum.

"Tamam." Belki de en iyisi budur. Düşüncelerimi toplamam gerek. Yarın Sylvie'ye ne söyleyeceğime karar vermeliyim.

Autumn ayağa kalkmadan önce kollarını başının üzerine uzatıp inliyor ve keşke o anı da diğerleri gibi anında tekrar izleyebilseydim diyorum.

Yandaki evine doğru giderken omzunun üzerinden "Hoşça kal Finny!" diye sesleniyor.

Duraklıyorum, sonra içeri girmeden önce onu bir kez daha görebilmek için odama koşuyorum, belki odasına gittiğinde onu tekrar görebilirim, çünkü pencerelerimiz karşı karşıya.

Onu soyunmuş halde görmeye çalıştığımdan değil. İnanın bana, şansım oldu ve kıl payı kurtulduğum da oldu, ama o kendi perdelerini kapatmayı unuttuğunda ben her zaman kendi perdelerimi kapatmışımdır. Bugün ise odasına giriyor ve perdeleri etkin bir şekilde kapatıyor. Perdelerimi açık bıraktım ve yatağıma uzandım. Annemin ve Jack'in Autumn'la olan ilişkim - arkadaşlığım- hakkında bana söylediklerini düşünmem gerekiyor. İkisi de ona söylemem gerektiği konusunda hemfikir.

Ama tek düşünebildiğim Sonbahar. Dün çadırı kurarken kahverengi gözleri nasıl parlıyordu. Bu sabah bana doğru kıvrılmışken yumuşak saçlarının kokusunu alabiliyordum. Kanepeden kalkmadan önce sırtını nasıl dikleştirdiğini ve o sesi nasıl çıkardığını. Şimdi duş almak için soyunuyor.

Sonbahar hakkında yoğun bir şekilde düşünüyorum, ancak ne şimdi ne de uzun vadede kendimi daha iyi hissetmemi sağlayacak bir şekilde değil.

   

Geriye d  n  p baktığımda Autumn Rose'a ne zaman aşık olduğumu söyleyemem. Daha okumayı öğrenmeden   nce ona karşı hissettiğim bir şey, birlikte b  y  d  k   e b  y  d   ve keskinleşti. Eğer bunu saptamaya   alışsaydım, kendimi ilk kez "Sonbahar'a aşık" olarak d  ş  nd  ğ  m zamanın beşinci sınıftan   nce olduğunu tahmin ederdim. Bir psikolog bu kadar gen   birinin aşık olabileceğine inanır mı bilmiyorum. Tek bildiğim bana ne olduğu.

Ona aşıktım ama sadece on bir yaşındaydık, bu y  zden sadece arkadaş olmak bana doğal geliyordu, her ne kadar aklımda ge ici olduğu kesin olsa da. Her zaman Anneler gibi t  m hayatımızı birlikte yaşıyormuşuz gibi konuşurduk; elbette evlenmemiz gerektiğini fark edecekti. Ama hi bir zaman benimle aynı şekilde meşgul olduğu hissine kapılmadım. Annelerin neden artık aynı yatakta yatıya kalamayacağımızı s  ylediklerini anlamıyordu. Ben de anladım. Ellerimiz birbirine değdiğinde, o anın uzun s  rmesini sağlamaya   alışmadı. Ama ben yaptım.

Ona aşık olduğum o ilk yıllar zordu ama daha ne kadar zorlaşacağı hakkında hi bir fikrim yoktu.

Jack'le ortaokulun ilk g  n  nde tanıştım. Autumn ve benim birlikte tek bir dersimiz bile yoktu -bir kere dikkatim daha az dağılırdı- ama

birlikte ögle yemeği yemek şaka gibi geliyordu. Elbette okul yöneticileri her zaman birlikte olduğumuzu, birlikte olmamız gerektiğini biliyorlardı. Kafeteryaya baktığımda o da orada olacaktı, değil mi?

Ama değildi. Autumn, yeni arkadaşlarıyla ve benim gelecekteki arkadaşlarımla tanışacağı ilk ögle yemeğinde yemek yedi, ancak o anda bunların hiçbirini bilmiyordum.

Sonunda çoğunlukla boş olan bir masada Jack'in yanına oturduğumda, sanki beni bekliyormuş gibi tepki verdi. Sabah beden eğitimi dersinde beraberdik ve öğretmen bize serbest zaman verdikten sonra diğer birkaç çocukla birlikte topa vurmuştuk. Yine de Jack'i tanıdığım için oturmadım; sadece yenilmiş bir şekilde ilk boş koltuğa oturdum. Ama Jack beni hatırladı. Bana hiç profesyonel futbol izleyip izlemediğimi sordu. Evet dedim, sohbetle pek ilgilenmiyordum, gerçekten dinlemiyordum, Autumn'un ne yaptığını merak ediyordum.

Ve sonra Jack kaderlerimizi mühürledi.

"Paolo Maldini benim savunma oynamamın sebebidir."

Başımı kaldırdım ve ona ilk kez baktım, çillerini ve saçlarının kızıl tonunu fark ettim.

"Ben de," dedim. "O benim-" ve birlikte "en sevdiğim" dedik. Konuşmanın geri kalanını hatırlamıyorum ama arkadaşlık.

O akşam Annelerle yediğimiz yemekte Autumn birlikte yemek yediği kızlardan, özellikle de Alexis adında bir kızıdan bahsetti ve ikimizin de ögle yemeklerini ayarlamış olmasından memnun oldum. İlk iki hafta boyunca belki de herkesin haklı olduğunu düşündüm: başka arkadaşlarımızın olması bizim için iyi olacaktı. Ögle yemeği ve futbol için Jack'e, diğer her şey için Autumn'a sahip olabilirdim. Autumn alışveriş merkezine gitmek için o kızlara sahip olacaktı. Tüm bu kızsız şeyler onun için önemli olmaya başlamıştı ve diğer her şey için her zaman olduğu gibi yine bana sahip olacaktı.

Annem beni oturtup bu yıl Autumn'un babası Tom Amca ile ailecek Autumn'un doğum günü yemeğini yedikten sonra Autumn'un kız arkadaşlarını pijama partisine davet edeceğini ve benim

Katıldım, anladım. Sorun etmedim. Kafamı karıştıran tek şey neden Autumn yerine annemin bana söylediği idi.

Bunun bir zamanlama meselesi olduğuna karar verdim. Ben bütün onur derslerine giriyordum ama Autumn girmiyordu, hatta İngilizce onur dersine bile girmiyordu. Bir önceki yıl İngilizce'den B- almıştı. Dördüncü sınıfta verilen tüm kitapları okumuştı, bu yüzden sınıf içi okuma zamanını gizlice Stephen King okumak için kullandı. Sonra kitap raporlarını iki yıl öncesinden hatırlayabildiklerine dayanarak yazdı. Bu şartlar altında B- almış olmasının etkileyici olduğunu düşünmüştüm.

Aynı sınıfta olmadığımız için ödevlerimiz de farklıydı. Matematik konusunda yardımına ihtiyaç duymadığı sürece ödevlerimizi birlikte yapmamızın pek bir anlamı yoktu. Bu yüzden akşamları birlikte daha az zaman geçiriyorduk. Kendi kendime Autumn'un bana kendisinin söylemek istediğini ama zamanı olmadığını söyledim.

Bütün ay boyunca Jack'le Sonbahar hakkında konuştuk. Ne kadar eğlenceli, ne kadar havalı, ne kadar komik olduğundan, her zaman "Pablo" değil de "Paolo" demeyi hatırladığından. (Futbol hakkında konuştuğundan değil. Daha çok Paolo Maldini'den *bahsettiğim*de bunu hatırlayacak kadar önemsiyordu).

Autumn'ununkinden bir hafta önceki doğum günümde Jack annem, Claire Teyze ve Autumn ile yemeğe çıktı. (Tom benim etkinliklerim için gelmedi, zaten gelmesini de istemezdim. Öz babam benim adıma başka bir tasarruf bonusu aldığına dair bir haber gönderdi). Jack ve Autumn tanışacakları için heyecanlıydım.

Autumn ona gülümsedi ve gözleri yuvalarından fırladı. Havuzdan çıkar gibi kendini salladı. Arkadaşım Autumn'dan bahsetmiştim ama Jack'e onun yüzünden ya da vücudunun yeni şeklinden bahsetmemiştim. "Merhaba" dedi ve akşam, Jack'in de orada olması dışında, Anneler ve Autumn'la yapılan diğer doğum günü kutlamaları gibi iyi ve normal görünüyordu. Autumn'un yeni telefonuna bakarak ne kadar çok zaman geçirdiğini, Jack'le ne kadar mesafeli bir kibarlık içinde olduğunu ancak daha sonra fark ettim.

Annemler on üç yaşına kadar cep telefonu alamayacağımızı söylemişti ama Autumn ay başında kendi telefonunu almıştı çünkü babası sözleşmenin başlangıç tarihini karıştırmıştı. Tom, annemin deyiimiyle, "krallığında adet olduğu üzere Claire'e sormadan" telefonu yine de ona vermişti. O gece, ilk cep telefonumu aldığımda, Autumn'a pencerelerimizin arasına asılı fincan ve ip yerine mesajlaşabileceğimizi söyledim. Buna gülümsemişti ama bütün hafta yeni kız arkadaşlarıyla mesajlaştığı gibi bana da mesaj atmayı planlıyormuş gibi görünmüyordu.

Gecenin sonunda Jack'i evine bırakırken arabadan inmeden önce bana acıyarak baktı. Bunu kastettiğini sanmıyorum ama yüzünde bunu görebiliyordum. Autumn'un

-Ya da hiç arkadaşım olmamıştı. Annemin en yakın arkadaşının kızı mı? Elbette. Ama o, bu seksi kızın arkadaşım olduğuna inanarak kendimi kandırdığımı düşünüyordu.

Autumn'un arkadaşım *olduğunu* kanıtlamayı kendime görev edindim. Sonraki iki ay boyunca Jack, Autumn ve benim birbirimize sarılmış fotoğraflarımızın duvarları kapladığı ve annemin ona Autumn ve benim birlikte yaşadığımız tüm maceraları hikâyeye üstüne hikâyeye anlattığı evime davet yağırdı.

Ona Autumn'la arkadaş olduğumuzu kanıtlamayı başarmıştım ama Autumn'la *hâlâ* arkadaş olduğumuzu kanıtlamayı başaramamıştım (daha doğrusu ben başaramamıştım). Kış tatilinden önce okulun son gününde Jack nihayet bir şeyler söyledi. Ona ne söylediğimi hatırlamıyorum, sadece Sonbahar hakkında olduğunu hatırlıyorum.

"Finn. Dostum. Yani, anlıyorum. Onunla cennette yedi dakika boyunca cam kırıkları yerdim. Ama artık seninle konuşuyor mu?"

"Biz şişe çevirmece falan oynadıkları partilere davet edilen adamlar değiliz," dedim.

"İşte bu yüzden artık seninle konuşmuyor," dedi Jack.

Ona benimle ara sıra konuştuğunu söyleme zahmetine girmedim. "Muhtemelen tatil boyunca takılırsınız," dedim ve omuz silktim.

Bana karşı her zaman cömert olan Jack, rüya gördüğümü söylemedi. Ve ortaya çıktığı gibi, bu bir rüya değildi. Gerçekmiş.

Autumn trans halinden çıkmıştı ve sanki beni tekrar görebiliyordu. Rahatlama o kadar derindi ki beni fiziksel düzeyde etkiledi. O iki hafta boyunca aylardır uyumadığım kadar iyi uyudum.

Oyuna geri dönmüştüm. İlişkimiz hâlâ istediğim yerde değildi ama yine de çizgiyi koruyordum. Hamlemi yapabilirdim.

Soyunma odası sohbetleri lisedeki müstehcenlik seviyesine ulaşmamıştı ama bir sekizinci sınıf öğrencisinin alışveriş merkezinde bir grup seksi yedinci sınıf öğrencisini takip etmekle övündüğünü duymuştum. Anlattıklarından Autumn ve arkadaşlarını tanıdım - Alexis'e ismiyle hitap ediyordu - ve onları takip ettiğini anladıklarında gülümseyip göz kırptıklarını, sonra da şık bir iç çamaşırı mağazasına girdiklerini söylemesi beni şok etmişti.

İlk kez Autumn'u sandığım kadar iyi tanıyıp tanımadığımı sorguladım ve bensiz hayatı hakkında yanlış varsayımlarda bulundum. Bu son kez değildi. Daha sonra kulaktan dolma bilgiler ve kıskançlığın bir kombinasyonuna dayanarak Autumn'un birinci sınıfta içki içtiğini ve seks yaptığını varsaydım.

Ama yedinci sınıfa döndüğümde, Autumn'un nasıl bir erkekten hoşlandığını çözdüğümü sanmıştım. Daha erkeksi olmalıydım, benden büyük sporcular gibi. Sporda zaten iyiydim ama daha da iyi olacaktım. Hayatımda örnek alabileceğim gerçek bir babam yoktu ama *erkekler* hakkında daha fazla şey öğrenebilirdim. Autumn'u etkileme şansını yakalamamın yıllar olmasa da aylar alacağını düşünüyordum.

Sonra bir mucize oldu. Autumn o Noel bana geri döndü. Yeniden arkadaş olmuştuk. Her gün birlikteydik, eski günlerdeki gibi konuşuyor ve gülüyorduk. Ona istediği kişi olabileceğimi gösterme şansımı kaçırmayacaktım.

Tatil boyunca The Mothers ile *When Harry Met Sally*'yi izledik. Açıkçası, arkadaştan aşığa romantik komediyi çok sevmiştim ve Autumn anneme "Sonu romantikti" dediğinde planımı yaptım.

Yeni yıl arifesinde gece yarısı onu öpecektim. Ona cesur olabileceğimi, erkekçe davranabileceğimi gösterecektim. Planım şuydu: Yeni yılı karşılamak için dışarı koşup mutfak tencerelerimize vurduktan sonra onları yere atacak, onu romantik bir şekilde yakalayacak ve öpecektim. Böyle bir şeyi içgüdüsel olarak nasıl yapacağımı bildiğimi varsayıyordum.

Gece yarısı o kadar coşkuluydum ki, annemin erkek arkadaşlarının diğer yıllarda yaptığı gibi bağırp çağırarak neredeyse kendimi tüketecektim. Şansımı kaçırmak üzere olduğumu ve herkesin içeri döneceğini fark ettiğimde uzanıp kolunu tuttum.

"Bekle," dedim. Konuşmak planın bir parçası değildi ama saat gece yarısını birkaç dakika geçmişti bile.

"Ne?"

Onu kollarıma alıp sarılmak istemişim ama dirseğinin üstünden yakalamıştım ve böyle yapmak zorundaydım. Eğildim ve gözleri büyüdü.

Dudakları hayal ettiğim kadar yumuşaktı. Yine romantik içgüdülerimin devreye gireceğini ve bana filmlerdeki gibi onu nasıl öpeceğimi söyleyeceğini düşünmüştüm. Ama daha önce pek çok yanağını öptüğüm gibi onu da gagaladım, çoğunlukla da Anneleri.

Yine de *onu* öpüyordum. Bedenim merak ve umut doluydu. Geri çekilirken yüzünü izledim, tepkisini görmek için bekledim.

Şaşırdı ve sonra "Ne yapıyorsun?" dedi.

Hayallerim yıkıldı. Bu benim şansım değildi. Bu benim sınavımdı ve ben başarısız olmuşum. Beni tekrar içeri aldı ve ben de onunla eşitmişim gibi öpüşmeye çalıştım. Beklemeliydim. Daha fazla çalışmalıyım. Kış ve yaz tatillerinde bana zaman ayırdığında arkadaşı olmalıydım ve sonra, daha havalı ve uzun olduğumda ve

Arkadaşları beni severdi, belki, *belki* o zaman onun erkek arkadaşı olma şansım olurdu.

Ama her şeyi mahvetmiştim.

Benden öğreniyordu. Yüzünden okunuyordu.

Ona tutunmak, bizi bir arada tutmak istedim. Ancak o kolunu çektikten sonra ona tutunmaktan elimin ağrıdığını fark ettim.

Onu incitmek
istememiştim. Annem
bizi çağırdı.

Autumn uzaklaştı ve koştu, daha önce hiç yapmadığı gibi benden kaçtı. Asla arkasına bakmadı, onu takip etmem için el sallamadı.

İçeride dördümüz pasta yedik. Ağzımda kurumuştı. Annem neden bu kadar sessiz olduğumuzu sordu ve ikimiz de aynı anda "Yorgunum" dedik. İrkildik ve birbirimize bakıp tekrar uzaklaştık. Kısa bir süre sonra yan odaya gittiğinde itiraz etmedim.

Yılbaşı günü ailesinin evindeki brunch'ta kolundaki hafif morlukları gördüğümde yaptığım hareketin ne kadar korkunç olduğunu anladım. Ona saldırmıştım. Gözlerinde kendimi görebiliyordum, çaresiz ve ağgözlü, acınacak haldeydim ama acınacak halde değildim. Kanepeden fırlamamak ve benden umutsuzca istediğı boşluğu ona vermemek için tek yapabildiğim buydu.

Okulda Jack tatilimi sordu. Tatil boyunca iki kez arayıp takılmak istemişti. Her ikisinde de ona Autumn'la birlikte olduğumu, ertesi gün de planlarımız olduğunu söyledim. Sorduğunda gözlerinde merak, hatta umut vardı, sanki Sonbahar'la ilgili iyi haberlerim olacaktı gibi.

Gözlerim dolmaya başladı. Tamamen ağlamak değildi, çünkü mücadele ediyordum, ama buna yakındı. Hayatımın en kötü anlarından biriydi.

İkinci dersten hemen önce soyunma odasıydık. Jack etrafına bakındı, gözlerinde panik vardı. Beni terk etmesini bekliyordum. Onun yerine, o

yüksek sesle güldü, koluma vurdu, "Öyle mi? Hadi bunu dışarıda halledelim" dedi ve beni aceleyle dışarı çıkardı.

Çöp bidonlarının arkasında bildiği sessiz bir yer vardı. Diğer çocuklar da biliyor gibiydi. Yerde birkaç sigara izmariti ve bir sürü şeker ambalajı vardı. Bütün ders boyunca beni dinledi. Her şeyi ortaya döktüm ve sonrasında kendimi biraz daha iyi hissettim.

Omuz omuza oturduk, soğuğa karşı birbirimize sokulduk.

Dedim ki, "Ne yapacağımı bilmiyorum. O benim en iyi arkadaşımdı." Jack omuz silkti. "Benim de en iyi arkadaşım yok."

Ondan sonra Autumn'u yalnız bıraktım. Sevgililer Günü'ne kadar.

Bir bağış kampanyası vardı. İki dolar karşılığında kırmızı ya da beyaz bir karanfil, seçtiğiniz kişiye bir kartla birlikte teslim ediliyordu. Afişte "Beyaz Karanfiller Arkadaşlarınız İçin!" yazıyordu ve kırmızıların ne anlama geldiğini kendimiz bulmamız isteniyordu. Autumn'a biri beyaz, diğeri kırmızı olmak üzere iki karanfil gönderdim; birinde benim adım, diğerinde ise "Gizli Hayranınız" yazıyordu. Annelerin, Autumn'un tam olarak bu şekilde imzalanmış toplam dört kırmızı karanfil aldığını söylediğini duydum. Kimse bana bir şey göndermedi.

Şubat ayının sonunda annem geldi ve yatağıma oturdu.

"Heeeeeey, ufaklık!" Hassas konuşmalarından dolayı annem beni her zaman yatakta kitap okumanın sonunda, ışığı söndürmeden hemen önce yakalamaya çalışırdı.

"Ne oldu?"

İçini çekti ve elini ayağıma koydu.

"Biliyorsun Claire ve ben her zaman Autumn'la arkadaş olmanızı umduk ama seni buna zorlamadık."

Bununla nereye varmak istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Eğer Autumn'la ayrı düştüyseniz bunu anlıyoruz ama Autumn'la arkadaşlığınızın iyi olup *olmadığını* bilmek istiyorum. Son zamanlarda keyifsiz görünüyorsun."

Sonbahar'ı ne kadar özlediğimin acı verici bir şekilde açık olduğunu düşünüyordum. Birinin bunu görememesi fikri beni hayrete düşürdü.

Belki de bu yüzden "Ne arkadaşlığı anne?" diye tersledim ve kitabıma döndüm.

Şaşırmış olmalıydı, çünkü tekrar konuşmadan önce birkaç cümle okumuştum. "Bazen kardeşler arkadaş olmadıkları dönemlerden geçerler, ama yine de severler-"

Kitabımı bıraktım ve dehşet içinde ona baktım. Yüzü projektör slaytları gibi bir dizi duygudan geçti: şaşkınlık, eğlence, neşe ve sonra üzüntü. Derin bir üzüntü.

"Ve bazen," diye devam etti, "gerçekten iyi arkadaşlar o kadar da yakın olmadıkları dönemlerden geçerler ve bu sorun değildir. Hala birbirlerini önemserler. Daha sonra belki yeniden yakınlaşırlar ya da belki arkadaştan öte bir şey olurlar. Belki de."

Onu dinlediğimi göstermek için başımı eğdim.

"Yapmanız gereken şey, okul ve futbol gibi kendinizi iyi hissetmenizi sağlayan şeylere odaklanmak. Yeni arkadaşın Jack var. Kendinize şunu hatırlatabilirsiniz: 'Autumn şu anda olmak istediği yerde ve bu sorun değil. Ben hala harikayım ve bana ihtiyacı olduğunda yanında olacağım. Hmm?' Ayağımı tekrar sıktı.

"Tamam," dedim. "Biraz okul sonrası için özel ama teşekkürler." Omuz silktim ve bana sarılmasına izin verdim.

O gittikten sonra ışığımı söndürdüm ve tavsiyesini düşündüm.

Mantıklıydı, çünkü daha önce düşündüğümünden çok farklı değildi, yine de hedefi aşmıştım. Daha havalı olmam gerekiyordu. Futbol daha erkeksi görünmek için en iyi yoldu. Autumn'a arkadaşsız bir ezik olmadığımı gösterecektim; Jack ve ben bir şekilde daha fazla arkadaş edinecektik.

Babamla daha önce iki kez karşılaşmıştım ve çok uzundu. Çocuk doktoru benim de uzun olacağımı, bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu söylemişti.

Kendimin daha iyi bir versiyonu olmak için ihtiyacım olan şey zamandı. Sonbahar beni görmezden gelirken, ben kendimi dönüştürüyordum.

Bu yüzden ona her yaklaştığımda canım yansa da, bunu görmezden geldim ve göz ucuyla ona bir bağımlı gibi baktım. Ama Autumn'a zaman verdim, Autumn'u rahat bıraktım ve kendim üzerinde çalıştım.

Bir sonraki Sevgililer Günü'nde Autumn'a isimsiz bir kırmızı karanfil, Jack'e de "Paola" imzalı bir beyaz karanfil gönderdim.

Öğle yemeğinde yanıma otururken bana onunla vurdu.

"Sağ ol," dedi, "ama bunun söneceğim anlamına geldiğini düşünme." "Sadece senin için üzıldüm," dedim.

Öğle yemeğinin sonunda masanın üzeri birbirimize vurmaktan beyaz yapraklarla dolmuştu. Birlikte takıldığımız diğer çocuklar, sohbetlerinden çok sayılar için bize kızdılar, ama muhtemelen iki dolar için şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli şeydi.

dört

Autumn'la o çadırda farklı bir gece geçirmiş olmanın hayalini kurmak ve ardından bizi ayrı tutan tüm hatalarımı düşünmek ruh halimi iyileştirmedi. Başım ağrıyor. Daha da bitkinim ve suçluluk duygusu geri geldi. Autumn onu bu şekilde düşünmemi istemiyor. Kendimi kontrol etmem gerek.

Yataktan kalkıp banyoya gidiyorum, giderken pencereden onun kapalı perdelerine bakmaktan kendimi alamıyorum. Soyunup duşa giriyorum, suyu olabildiğince sığağa getiriyorum ve akıntının altında dayanabildiğim kadar kalıyorum. Sonra hızla kadranı soğuga çeviriyorum.

Sen buradasın, şu anda, tam şu anda, diyorum kendime, soğuk su ateşli tenimi hırpalarken.

Gerçek şu ki, hayal ettiğiniz şey asla gerçekleşmeyecek ve hatırladığınız şey çoktan yapıldı.

Şu anda, Autumn senin arkadaşın.

Bunu mahvetme.

Ama tekrar gittiği zaman için hazır ol.

Titremeye başladığımda suyun kadranını ortaya çeviriyorum. Onun altımdaki fantezisini ve kolumun altındaki başının anısını yıkıyorum.

Temiz boxer şortumu giyerken cep telefonum çalıyor. Ekrana bakmadan Autumn olduğunu varsayarak otomatik olarak cevap veriyorum.

"Hey," dedim.

"Merhaba!" Sylvie

diyor. Midem

bulanıyor.

"Oh. Selam. Vay canına. Neredesin?"

"Londra. New York uçağıma kadar uzun bir aktarmam var, bu yüzden gezmeye gideceğim ve çok şey sıkıştırmaya çalışıyorum, bu yüzden meşgul olacağım. Seninle son bir kez konuşmak istedim."

Amerika'ya dönmeden önce son bir kez demek istiyor ama sanki ben ondan ayrılmadan önce son bir kez demek istiyor, bunun olacağını bildiğinden değil.

"Evet," diyorum. Sylvie döndükten sonra bizim için bir şeyler olacakmış gibi davranmak gittikçe zorlaşıyor.

"Ee?" diyor. "Yarın beni görmek için sabırsızlanıyor musun?" "Evet," diyorum tekrar ve bu şimdiye kadar söylediğim en büyük yalan olabilir.

"Ne zaman geliyorsunuz?"

"Dört gibi falan... Havaalanında olacaksın, değil mi?"

Bu aklıma bile gelmemiştir. Tabii ki bunu bekliyor. Ama onu ailesinin önünde kucaklayıp öpemem, sonra da özel olarak kalbini kıramam.

Ne diyebilirim ki? "Muhtemelen. Sana haber veririm."

"Bilmiyor musun?" Sesinde şüphe ve incinmişlik var. Bazen parçaları bir araya getiriyor gibi görünüyor. Şüphelenmesine izin vermek zalimce mi değil mi bilmiyorum. Böylesi onun için daha mı iyi? En acımasız şeyi en nazik şekilde nasıl yapacağımı bilmiyorum.

"Üzgünüm, ben-"

"Dün gece ne yaptın?" Sylvie yine neşeli bir şekilde

soruyor. "Oh, Jack geceyi geçirdi."

"Kulağa eğlenceli geliyor!" Bana Londra'daki on saatlik aktarma için yaptığı plandan bahsediyor: Bir taksiye atlayıp yakındaki pitoresk bir köye gitmek, bir barda tek başına oturup bira içmek, ardından Thames Nehri boyunca yürüyüp Heathrow'a dönmek. Sylvie tüm seyahati boyunca bunu yaptı: mümkün olduğunca çok şey deneyimleyebilmek için her saati hesapladı. Onda sevdiğim şeylerden biri de bu. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmaz; hiçbir fırsatın kaçmasına izin vermez.

Autumn da Sylvie'nin bu yönünü severdi. Tutkuyu takdir eder. Eğer ikisi de diğerinin kendilerinden nefret ettiğine bu kadar ikna olmasaydı, birbirlerini iyi etkileyebilirlerdi. Autumn havaalanından dışarı adımını attığı anda yön duygusunu ve pasaportunu kaybedecek, belki de her ikisini de bir daha asla göremeyecekti.

Yazın nasıl geçeceğini anlamadan önce Sylvie'ye Jamie'nin Autumn'u terk ettiğini söyledim. Sylvie havaalanına gitmeden önce onun verandasında oturuyorduk. Ara sıra ortak bir tanıdık hakkında ona bilgi verme alışkanlığım vardı. Autumn'a olan platonik hislerimin hikâyesini sürdürmeme yardımcı oluyordu. Benim yalanım. Çünkü hayatı benimkiyle sürekli çakışan diğer kızdan hiç bahsetmezsem, Sylvie haklı olarak bunu da şüpheli bulurdu.

Sylvie'nin ayrılıkla ilgili bir sürü sorusu vardı. Çantalarıyla birlikte yanına oturduğumda ona tek bildiğimin Claire Teyze'nin Jamie'nin Autumn'dan ayrıldığını söylediği olduğunu anlattım. Sylvie şaşırmişti, tıpkı diğer herkes gibi. O kısımdan emin olup olmadığımı iki kez sordu. Hepimiz Jamie'nin Autumn'la sonsuza dek birlikte olacakları konusunda övündüğünü duymuştuk.

O zamanlar Jamie'nin Autumn'un bekâretini aldığından ve sonra onu terk ettiğinden şüphelenmiştim ama bunu söylemedim ya da Autumn için çok endişeleniyormuş gibi davranmadım. Sylvie'nin kıskançlığını bir hiç uğruna yeniden alevlendirecek değildim.

Ama sonra, hiçbir şey değildi. Autumn Jamie konusunda o kadar depresyondaydı ki Anneler *benden* onunla konuşmaya çalışmamı istedi. Birdenbire Autumn ve ben her gün takılmaya başladık.

İlk başta kendime bunun uzun sürmeyeceğini, bu yüzden Sylvie'ye bahsetmeye değmeyeceğini söyledim. Yaklaşık bir hafta sonra, Autumn'la film izlediğim için onun aramasını kaçırdığımı ağzımdan kaçırdım. Bunca yıl sonra bile Autumn'la tekrar takılmak çok normal gelmişti ve adı ağzımdan kaçırılmıştı.

Sylvie sözümü kesti. "Sen ve Autumn yine arkadaş mısınız?"

Uzun zamandır sesinde bu tonu duymamıştım. "Biz hiçbir zaman arkadaş olmadık," dedim ve Sylvie'nin tarafında bir duraksama oldu.

"Yani," dedi, "her neyse."

Ve hepsi bu kadar. Sylvie onu bir daha hiç sormadı. Bu yaz o kadar çok birlikte olmamıza rağmen Sonbahar'dan bahsetmemeyi başardım.

Yazın ilk günlerinde, Autumn'la yeniden takılmaya başladığımızda, Sylvie'den ayrılmayı planlamamıştım. Ne anlamı olabilirdi ki? Hâlâ Sylvie'ye aşıktım ve ona ilk aşık olduğumda zaten yıllardır Autumn'a aşıktım. Yani duygusal olarak benim için değişen bir şey yoktu.

Ancak geçtiğimiz birkaç hafta içinde şu netleşti: Sylvie'yi seviyorum, ancak hayatımın geri kalanında her gün ona aşık olacağımı söyleyemem. Onunla ilgili pek çok şeye bayılıyorum ve zaaflarını anlıyorum ama ona bağlı değilim. O bir ortak ama benim bir parçam değil.

Sonbahar'a olan bağlılığım varlığıma kazınmış durumda. Ona hayranlık duyuyorum. Onun en ateşli hayranı olarak tribünlerde oturacak ve hayatta ona tezahürat yapacağım. Onu her zaman seveceğimi biliyorum, tıpkı her zaman oksijene ihtiyacım olacağını bildiğim gibi.

Sylvie üniversiteye başlamadan önce izin alıyor. İşleri yoluna koymak için biraz daha zamana ihtiyacı var, bu yüzden memnunum. Ama ben Springfield'da Autumn'la birlikteyken ve Sylvie hala burada, St. Louis'deyken durumumuz hiç de kolay olmayacak.

Sylvie, "Chicago'daki aktarma noktamdan arasam ve yarın geldiğimde havaalanında olup olmayacağını bana bildirsen nasıl olur?" diyor.

"Tamam," diyorum. Görevimi ihmal ettiğimi kabul etmesi konusunda endişeliyim. Başına gelecekleri biliyor mu? Hoşgörülü davranarak beni kalmaya ikna edebileceğini mi umuyor? Hiçbir şeyden haberi yok mu, beni gördüğü için o kadar mutlu ki havaalanında ya da sonrasında olması fark etmiyor mu? Şüphelenmesini istiyor muyum, istemiyor muyum?

"Şey," diyor, "gitmeliyim. Umarım uçuş sırasında uyuyabilirim." "Senin için saat kaç?" "Senin için saat kaç?" diye soruyorum.

Son birkaç haftanın konuşmaları.

Cevap veriyor ama arka planda bir anons var ve sözlerini tam olarak anlayamıyorum. "Oh. Bu..."

Çalar saatime baktığımda şaşırdım. Öğleden sonra nereye gitti?

"Saat beşte. Her neyse."

"Seni seviyorum," diyor.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ve bu bir yalan değil. Sadece gerçeğin tamamı değil. Telefonu kapattı.

Autumn ve benim nasıl bu hale geldiğimizi kendime birçok kez sorduğum gibi, Sylvie ve benim için de aynı şeyi merak ettim.

Eğer futbol takımına girememiş olsaydım, her şey çok farklı olurdu.

Jack ve ben ikimizden birinin küçükler takımına giremeyeceğinden endişeleniyorduk. Listeler yayınlandığında, genç takım listesinde adımlı aradım ve göremeyince yıkıldım. Yine de Jack için mutluydum.

Sonra uzun boylu, yaşlı adamlardan birinin "P-hen-e-ass Smith?" dediğini duydum. O da kim?" dediğini duydum.

"Adım Phineas," dedim. "Bana Finn de."

Nedeninden emin olmasam da birkaç kıkırdama oldu, ta ki adımlı görene kadar. Üniversite listesinde.

Jack daha sonra bana, yeni takım arkadaşım olan o gencin iğneleyici yorumunu savuşturma becerimin beni havalı gösterdiğini söyledi. Ona göre takdir kıkırdamaları olmuştu. Yine de bundan emin değildim.

Jack'in hevesine rağmen bu beklenmedik gelişme beni dehşete düşürdü.

"Sen havalı olacaksın ve beni de havalı yapacaksın. Bunu anlıyorsun, değil mi?" Jack, seçmelerden sonra annemin bizi almasını beklerken bana söyledi. Jack'in Autumn'un babası kadar şefkatli ve ihmalkâr bir değil iki ebeveyni vardı ve birlikte yaptığımız etkinliklerde annem sık sık onu götürürdü.

"Bundan emin değilim," dedim. Okul takımındaki son sınıflar ve birinci sınıflar kadar uzun boyluydum ama onlar benden çok daha yaşlı görünüyordu. Ayrıca, okul içi takımlarımızda en iyilerden biri olmaya alışmıştım. Elbette, lise takımında en kötülerden biri olacaktım. Muhtemelen tüm sezonu yedek kulübesinde geçirirdim.

"Finn, burası lise. Burası bir ekosistem ve sen az önce besin piramidinin tepesine çıktın!"

Gözlerimi devirdim.

"Besin zincirini kastediyorsun."

"Her neyse. Bir amigo kızla çıkacaksın," dedi Jack ciddiyetle. Bu düşünceye yüksek sesle güldüm.

Büyükler futbol takımı, öğrenci park yerlerinin yakınındaki kuzey sahasında antrenman yaptı. Küçükler takımı ise güney sahasında, ailelerin çocukları bırakıp aldığı dairesel yola daha yakın bir yerde antrenman yapıyordu. Jack ve ben farklı takımlarda olsak da programlarımız aynıydı ve annem yazın son haftalarında bizi her gün antrenmana götürüp getirirdi.

Benden büyüklere kıyasla hâlâ oldukça iyi olduğum ortaya çıktı. Takımın en iyisi değildim, ama artık takımın en iyisi olacağımdan endişelenmiyordum.

yedek kulübesinde.

İlk antrenmanın sonunda takım arkadaşlarım arabalarına doğru yürüdüler. Biri beni bırakacak birine ihtiyacım olup olmadığını sordu, ki bu çok hoştu, ama ona her şeyin hazır olduğunu söyledim ve kampüs boyunca Jack'in beni bekleyeceği yere doğru yürüdüm. Ona antrenmanın düşündüğüm kadar zor geçmediğini söyleyeceğim için heyecanlıydım.

Spor salonu binasının yanında pek dikkat etmeden yürüyordum ki yanımda bir kapı açıldı. Neredeyse amigo çantası taşıyan bir kıza çarpıyordum.

"Oh!" diye ciyakladı.

"Alexis!" Şaşkınlıkla söyledim. "Özür dilerim."

Gözlerini kırıştırdı ve bana baktı. Daha önce hiç konuşmamıştık. Benim kim olduğumu bildiğinden bile emin değildim. Benzer çantalara sahip üç kız daha ona katıldı.

"Sen... Finny'sin, değil mi?" Alexis söyledi.

"Aslında Finn," dedim ama bunu Autumn'un arkadaşlarına benden bahsettiğinin kanıtı olarak kabul ettim.

"Doğru. Zararı yok. Bizimle yürümek ister misin?"

İşte bu yüzden Jack'le daire sürüşünde buluştuğumda yanımda dört güzel kız vardı.

"Bu arkadaşım Jack," dedim onun oturduğu duvara yaklaşırken. "Jack, bunlar Alexis, Victoria, Taylor ve..." Son kızın adını bilmediğimi fark ettim ve kızardım.

"Ben Sylvia-Sylvie," dedi.

Hepimiz alçak duvarda Jack'e katıldık ve alınmayı bekledik. Çok fazla konuşmadık ama ertesi gün kuzey sahasından güneye doğru yürürken kızları yine spor salonunun kapısında gördüm. Yaklaşp beni izlediklerini görünce beni beklediklerini anladım.

"Hazır mısınız?" Onlara ulaştığımda Alexis sordu.

"Evet?" Dedim ve hep birlikte yürüdük.

Ondan sonra, onları bekledim. Pek bir şey olmadı. Araçlarımızı beklerken bizimle takıldılar. Pek konuşmadık, çünkü konuşacak bir şeyimiz yoktu. Nedenini bilmeden birbirimizle takılmak istiyor gibiydik. Ben neden onlarla takılmak istediğimi biliyordum; onlar Autumn'un arkadaşlarıydı. Düşündüm ki.

Annemin geç kaldığı ve kızların çoktan gittiği bir öğleden sonra Jack, Alexis'in çok güzel ve iyi olmasına dayanarak ona aşık olduğunu iddia etti.

"Hepsi güzel ve hoş," dedim. "Aslında hiçbirisi hakkında bunun dışında bir şey bilmiyoruz."

"Bu iyi bir başlangıç," dedi Jack. "Ve Alexis benim tarzımda bir güzel. Aslında, belki ondan hoşlanırsın diye düşünmüştüm." Yüzümü kontrol etti. "Bu yüzden mi bu konuyu açtım?"

"Oh? Hayır." Neden böyle düşündüğünü anlamadım.

Aynı kızıdan hoşlanmadığımız için rahatlamış görünüyordu ama şüphelenmeye devam ediyordu.

"Evet, peki kimi seviyorsun o zaman?" diye sordu.

"Yani, hiçbirini tanımıyorum dostum," dedim. "Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum. Hiçbirini sevip sevmediğimi bilmiyorum."

"Tamam, her neyse. Şimdiye kadar en az bir tanesine otuz bir çektiğini biliyorum. Hangisiydi o?"

"Hadi ama..." Ben başladım ve Jack omzuma bir yumruk attı. "Gördün mü! Hangisi? Victoria, değil mi?"

"Sylvie, seni sapık."

"Gerçekten mi?"

"Ne?"

"Senin tipin olduğunu düşünmemiştim."

Güldüm. "'Benim tipim' nedir?" diye sorduğumda bana o boş bakışı, o "Sonbahar" bakışını attı.

Belki de kahverengi saçlı, kahverengi gözlü ve Autumn'un boyunda olduğu için Alexis'ten hoşlanacağımı düşünmüştü. Victoria'nın vücudu Autumn'unkine daha yakındı. Sylvie, sarışın, söğüt gibi bir balerin figürüne sahip ve yüzünü kaldırmadan gözlerimin içine bakabilecek kadar uzun, her yönden Autumn'un fiziksel zıttı. İkisinin de güzel olması dışında.

O gün Jack'e "Bilmiyorum," dedim. "Sylvie sanki... kendisi gibi görünüyor? Ve bu hoşuma gitti." Sylvie bizim ortaokula gitmemiştii ve Autumn'un onun hakkında ne bildiğini, onun hakkında ne düşündüğünü merak ediyordum. Autumn amigo kız olmadığına göre, belki de onunla henüz tanışmamıştı.

"Tamam," dedi Jack ve Alexis hakkında konuşmaya geri döndü. Autumn dışında herhangi biriyle, herhangi bir düzeyde ilgilenmem onun için yeterliydi.

O yaz çok mutluydum. Sonunda planımın gerçekleşeceğini düşünmüştüm. Autumn'un havalı arkadaşları benden hoşlanıyordu. İkimiz de meşgul olduğumuz için o yaz o kadar çok konuşmadık, bu yüzden Autumn'un artık onlardan hiç bahsetmediğini fark etmedim.

Fark etmem gereken şey, Autumn'un "arkadaşlarının" da artık onun hakkında konuşmuyor gibi görünmesiydi.

beş

Saat beş buçuk ve ben hâlâ boxer şortumun içindeyim, hâlâ tüm yanlış kararlarımı düşünüyorum. Sylvie telefonu uzun zaman önce kapatmış olsa da yatağında oturmuş, telefonumu tutuyorum. Autumn'un penceresine bakıyorum. Perdeleri hâlâ kapalı.

Hazırlıksız görünmeye çalışarak, telefonuma yazıyorum, Hey, naber için mi?

Bu kadar çabuk bir cevap beklemediğim için mutluyum - ta ki okuyana kadar.

Yazmak.

Sadece bir kelime.

Autumn şu anda olmak istediği yerde ve bu sorun değil.

Yatağımdan kalkıyorum, başıma bir tişört geçiriyorum ve pantolon giyiyorum. Zaman öldürmek için odamı temizledikten sonra bodruma inip çamaşırları yıkıyorum. Oturma odasına döndüğümde çadırımızın geri kalanını indiriyor, battaniyeleri katlıyor ve çamaşır dolabına yerleştiriyorum. Sonbahar sehpanın üzerinde yarım bardak su bırakmıştı. Onu bitiriyorum ve tüm bardaklarımızı yıkayıp kuruluyorum.

Keşke bir köpeğim olsaydı. Akşam yürüyüşüne ihtiyacı olan bir köpeğimin olması iyi olurdu. Autumn hep bir köpek istemiştir.

Yukarı çıkıp kitabımı elime alıyorum. Autumn kadar obur bir okuyucu değilim ama neredeyse her zaman yavaş yavaş okuduğum bir kitabım

vardır.

istikrarlı bir şekilde.

Sonbaharda bir romanı bitirdiğini, talimat alıyormuş gibi bir dakika boşluğa bakarak durakladığını ve sonra başka bir kitap açtığını gördüm. Sanki onun işi okumak ve kotasının gerisinde kalmış gibi.

İlkokuldayken, bir kitap onu özellikle heyecanlandığında, eve yürürken kitabı okurdu, hiçbir şeye çarpmayacağından emin olmak için bana güvenirdi. Onun yanında olduğumu ve yürürken ağlamasını izlediğimi hatırlıyorum, sessiz gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor, bakışları sayfadan hiç ayrılmıyordu. Ayrıca onun yanında yürürken gözlerinin kenarlarından yaşlar akacak kadar çok güldüğünü de hatırlıyorum.

Kitaplar beni asla Autumn gibi sinirlendirmiyor, üzmüyor ya da heyecanlandırmıyor. Bu benim için daha çok bir mola, gerçek hayatıma dönmeden önce bir dedektif ya da casus olarak geçirdiğim bir zaman. Genellikle bir romanı bitirdikten kısa bir süre sonra unuturum. Kitaplar Autumn'un gerçek hayatıdır. O, okuduğu hikayelerden oluşuyor.

Jamie'nin Autumn'dan ayrılmasının en iyi yanı, ona öğretmen olması için baskı yapması konusunda endişelenmeme gerek kalmaması.

Autumn bir öğretmen olarak perişan olurdu. Bunu biliyorum çünkü annem bir öğretmen ve annemin öğretmeyi sevdiği için yaptığı fedakarlıkları görüyorum. Autumn öğretmenliği sevmezdi. Nefret etmeyebilir ama asla bir tutku olmayacağını biliyorum. Yazmak onun tutkusu. Autumn öğrencilerine kızmaya başlardı çünkü onu yazmaktan alıkoyarlardı. Kendini nasıl kapana kısılmış hissedeceğini çok net görebiliyorum.

Planlarını değiştirip yaratıcı yazarlık bölümleri olan üniversitelere bakmaya başladığında rahatlardım, ama sadece daha mutlu olacağını düşündüğüm için değil. Autumn'u sandığım kadar iyi tanımadığımı, belki *de* öğretmen olmak istediğini düşünmeye başlamıştım. Ama kendisi için bir yazarlık kariyeri hayal etmeye geri döndüğünde, içten içe onun kim olduğunu bildiğimi yeniden doğruladı.

Jamie'nin Autumn'u anladığını hiç sanmıyorum. Jamie.

Mezun olduktan sonra odamda duvarı yumrukladığımı hatırlıyorum, romantik bir yerde sevişmek için onu çırpmasını beklediğini düşündüğümde.

Autumn üçüncü sınıftayken İngilizce dersinde *Uğultulu Tepeler*'i okumayı çok severdi. Okuma programını hiçe sayarak kitapları her zaman sınıfın geri kalanından önce bitirirdi. Autumn sınıf tartışmaları sırasında Heathcliff'in tutkusunu anlatıp durur, geri kalanımızın kitabı henüz bitirmediğini unuttuğu için sık sık olay örgüsünü bozarak sınıf arkadaşlarımızı çileden çıkarırdı.

O sınıfta onun arkasına oturdum ve her sözüne asılırken başının arkasına baktım. Ben de sevmeye çalışmıştım. *Uğultulu Tepeler* çocukluk arkadaşlarının aşkını anlatıyor. Olay örgüsünün Autumn ve benim birlikte olmamız gerektiğini ortaya çıkarmasını istedim. Ama tek görebildiğim, Heathcliff'in Cathy'ye olan saplantısının onu nasıl kendisinin en kötü versiyonuna dönüştürdüğüydü.

Haftalar önce duvarı yumrukladıktan sonra morarmış eklemlerimi ovuşturdum, duvarda çukur olup olmadığını kontrol ettim ve şöyle düşündüm: *İşte sana Heathcliff tutkusu, Sonbahar. Şimdi Jamie seni hamile bırakabilir, ben de sen doğuma girdiğinde kendimi bir ağacın üzerinde sarsarım.*

Autumn içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor ve bu onun suçu değil. Jack öyle olduğunu düşünüyor.

Bugün ayrılırken bana söylediklerini düşünmeyi ona -kendime karşı dürüst olursam, diğer tek gerçek arkadaşıma- borçluyum: Ya Autumn ve ben bir şekilde birbirimize aşık olduğumuzu fark etmeyen dünyanın en aptal iki insanıyız ya da o benimle taşak geçiyor.

Nereden başlayacağımı bilemiyorum. Sanki bana onun birini öldürmüş olma ihtimalini göz önünde bulundurmamı söyledi.

Autumn'un kusurları var. Görünüşü hakkında küstahça kibirli. Okumak ya da yazmak dışında herhangi bir şey için azmi ya da gayreti yok. Kötü bir ruh halindeyken, dikkatli davranmalısınız. Göz açıp kapayıncaya kadar, güvensizliğinizin tam kalbine inen birkaç acımasız kelimeyle rahatça saldıracaktır.

Ama neredeyse her zaman çabucak özür diler. Kelimeler ağzından çıktıktan sonra irkilir ve size üzgün olduğunu söyler. Sorun değil demiyorum. Bu çoğunlukla depresyundayken olur ve eğer annesi bir gösterge ise, depresyon onun için ömür boyu sürecektir bir şey olacak. Sadece Autumn'un temel motivasyonunun zalimce değil, savunmacı olduğunu söylüyorum.

Autumn ona taptığını biliyorsa, bütün yaz varlığıyla bana işkence etmekten ne kazanacak? Görünüşü konusunda güvensiz değil. Eğer bir erkeğin ilgisini çekmek isteseydi, halka açık bir yere gidebilirdi. Biri yanına oturana kadar elinde kitapla otururdu. Uzun sürmezdi.

Kızlar her zaman Autumn'un arkadaşlarının bizim rakibimiz olduğu konusunda ısrar etmişlerdi ve Jack ve ben Jamie'nin iğrenç bir gösteriş budalası olduğu konusunda hemfikir olsak da, onlarla onların yaptığı gibi bir rekabet görmüyorduk.

Autumn bunu bu şekilde görmüş olabilir mi? Autumn özellikle Sylvie'den hiç hoşlanmadı. Bana hiç söylemedi ama bu çok açık.

Sylvie Autumn'u hiç sevmedi. Bunu bana açıkça söyledi.

Autumn, Sylvie'ye işkence etmek için ona karşı uzun süredir yanan aşkının kömürlerine bilerek hava üfler miydi? Jamie yüzünden yaşadığı kalp kırıklığı, benim aracılığımla Sylvie'ye zarar vermekten zevk alacak kadar derin olabilir miydi?

Kulağa doğru gelmiyor, sevdiğim Sonbahar'a benzemiyor ama Sonbahar'ın beni incitmek istediği teorisinden daha olası geliyor.

Autumn ona eski bir aşk beslediğimi biliyor. Belki, belki, belki Jack biraz haklıdır ve Sylvie ile uğraşmak için benim kafamı karıştırıyordur?

Sonbahar için fazla hırçın görünüyor.

Ama Jack'e bunu düşüneceğime dair söz verdim ve düşündüm.

Burada, göğsümün üzerinde yatıyor ve tavana bakıyordum.

Okumaya çalışıyorum.

Hayali ülkenin büyükelçisinin zehirlenmiş olması umurumda değil.

Autumn bir keresinde bana şöyle demişti: "Bir kitap okurken odaklanamadığında kendine şunu sor: 'Ne kadarı yazarın hatası, ne kadarı benim? Dürüst olun. Bu şekilde kitabı sonsuza dek mi yoksa birkaç saatliğine mi bir kenara bırakman gerektiğini anlayabilirsin."

Kitaptan mı yoksa benden mi kaynaklandığını anlayamadığım için kitabı tekrar komodinin üzerine koyuyorum. Sonbahar'ın perdeleri hâlâ kapalı.

Yataktan kalktım ve ışık düğmesine uzandım.

Hava henüz tam olarak kararmadı ama Autumn'un evi benimkinin gölgesinde kalıyor. Işıklarının açık olmadığından eminim. Perdelerin arasından bir parıltı görürdüm.

Nasıl bir sapığım ki bu sonuca varacak kadar onun penceresine bakıyorum?

Çeşitli faktörleri değerlendirerek onun ruh halini okuyabilirim: görünüşüne ayırdığı zaman, okurken konsantrasyon seviyesi, farklı konulara ne kadar yaklaştığı. Okulda, kalabalık bir koridorda gülüşünü seçebilirim. Sınıfta, verilen kitaplar ve işlenen olaylar hakkındaki duygularını tahmin edebilirim.

Ondan kaçabileceğim ya da onu düşünmekten kaçınabileceğim zamanlarda bile bunu yapmamayı seçtim. Örneğin, Autumn'u okulda sayısız kelime için hatırlama araçlarımda kullandım. O güzel, kutsal ve dokunulmazdır. Ona olan aşkımda şiddetli, uzun süreli ve bitmek bilmez.

Sylvie beni bir keresinde yakalamıştı. SAT için çalışıyorduk ve kanepede birlikte flash kartları çalıştırıyorduk. Kelime *pulchritudinous* idi (Noel'den sonra onu kendime çektim).

"Sonbahar çok güzel!" Dedim, beynim sırlarımı saklamayı hatırlayamayacak kadar çalışmaya odaklanmıştı.

"Ne?" Sylvie kartların üzerinden bana baktı.

"Güzel, değil mi? Anlamı bu mu?" "Evet," dedi.

"Ama sen dedin ki-"

"Oh! Sonbahar, doğum günüm gibi! Sonbahar yaprakları falan. Yaprakların renk değiştirmesini ne kadar sevdiğimi bilirsin."

Sylvie sonbahar yapraklarını sevdiğimi biliyor. En sevdiğim mevsim, doğum günüm vs. ama bana inanıp inanmadığını gerçekten bilmiyorum.

Hayır, bu doğru değil. Sylvie'nin bana inanmadığını biliyorum.

Uzun bir süre bana baktı. Kızgın görünmüyordu. Teslim olmuş gibiydi. Özellikle birini bulmak için elindeki kart destesini çevirdi.

"Yalancı mı?" diye sordu sonunda.

"Dürüst olmayan. Sıradaki kelime?"

Devam etmemize izin verdi.

Sözünü kestiğim için kendimden nefret ediyorum ama telefonumu çıkarıp "Gelebilir miyim?" yazıyorum ve ikinci kez düşünmeden gönderiyorum.

Alt kattaki mutfağa inip kalan pizzayı yiyorum. Kutuyu geri dönüştürüyorum ve bir kola dolduruyorum. Bir santim rom kalmış. Ona bakıyorum ve sonra tekrar tezgaha koyuyorum. Bana faydası olmaz. Belki Autumn, Anneler yarın eve gelmeden önce bunu ister.

Yanıtını duymuş olsam bile telefonumu kontrol ediyorum.

Bilgisayarın başına oturdum ve kaçırdığım Strikers maçından birkaç kesit izledim. En azından onlara web sitesi trafiği sağlayabilirim.

Telefonuma tekrar baktım. Bu yaz, bana hep çabucak mesaj atmıştı.

Ya bu sabah ben düşünmeden önce çadırda uyandıysa? Ya ben kolumu ondan çektiğimde uyandıysa, sonra da neden ona dokunduğumu, neden hala ona yakın yattığımı ve konuşmadığımı merak ederek orada yattıysa? Eğer durum böyleyse, çadırın dışında Jack'e suçlayıcı pek çok şey söylediğimi duymuş olabilirdi.

Tanrı aşkına, konuş onunla evlat!

Ona üzgün olduğunu söyle. Onun aynı şekilde hissetmediğini bildiğini söyle. Bunun üzerinde çalıştığını söyle. Sadece onun yanında olmak istediğini söyle.

Bu gece üzerinde çalışmam gereken konuşma bu değil.

Sylvie'ye ne söyleyeceğimi bulmalıyım çünkü ona gerçeği söyleyemem.

Sylvie ikinci sınıftaki ayrılığımızdan sonra beni geri almadan önce, Autumn'a karşı artık romantik hisler beslemediğimden gerçekten ama gerçekten emin olup olmadığımı tekrar tekrar sordu.

Sylvie'ye tekrar tekrar yalan söyledim, çünkü Sylvie'yi seviyordum, onu özölüyordum ve umutsuzca onu geri istiyordum.

Annem paylaştığında beni çok rahatsız eden fikri bile kullandım: Sylvie'ye Autumn'un benim ilk aşkım olduğunu ama artık kardeş gibi olduğumuzu söyledim. Sonunda bana inandı. Daha doğrusu ikimiz de inanmış gibi yaptık.

Sylvie'ye "Artık seninle olamam çünkü Autumn'a aşığım" diyemem. O beni bu şekilde istemiyor ama şimdi tekrar arkadaşım olmak istemesi sana haksızlık olur."

Çünkü Sylvie, *onu* hâlâ seviyorsam Autumn ile arkadaş olmayı bırakmam gerektiğini söylerdi.

Sylvie'ye Autumn'la arkadaşlığı yaklaşık dört yıllık ilişkimize tercih ettiğimi söyleyemem. Tanışmamızdan önce olanlardan sonra kendine yeniden değer vermek için çok çalıştı.

Planımın ne kadar geri kafalı olduğunu fark ettim: Bana hayran olan, yeterince sevdiğim bir kızıdan vazgeçip bana asla aşık olmayacak başka bir kızın öğrencisi olmak. Jack her zaman Sonbahar söz konusu olduğunda mantıksız olduğumu söylerdi ve belki de onu daha fazla ciddiye almalıydım, çünkü bugün erken saatlerde haklıydı.

Boyumdan büyük işlere kalkıştım.

altı

Sadece Claire Teyze ve Autumn'un evi. Oraya her zaman giderim. Oraya gidip yemek yiyip yemediğini sormak garip olmaz, çünkü hala The Mothers'dan kalan paramız ve biraz romumuz var - sadece biraz! İstemiyorsa takılmaya devam etmek zorunda olmadığımız açık olacak.

O zaman, nasıl davrandığına bağlı olarak, bu sabah bir şey duyup duymadığını, kendimi açıklamam gerekip gerekmediğini bileceğim.

Ne olursa olsun, ona nasıl hissettiğimi söyleyeceğim... eninde sonunda. Ama bekleyebilir. Bu kadar uzun süre bekledim. Şu anda endişelenmem gereken şey Sylvie'ye ne söyleyeceğim. Kanepeden kalkıp dışarı çıkarak Sylvie'yi düşünmenin suçluluğundan kaçıyorum.

Claire Teyze her zaman arka kapısını kilitler. Annem sık sık bizimkini kilitlemeyi unutur ve anahtarlarını kaybeder, bu yüzden fazladan bir anahtar saklar. Claire Teyze anahtar saklamıyor ama Autumn sık sık anahtarlarını kaybediyor ve arka kapıyı kilitlemeyi unutuyor, bu yüzden bugün kilitlemeyi unuttuğuna bahse girerim.

Birinci sınıfta Jamie'yi gizlice içeri soktuğu gün kapıyı kilitlemeyi unutmuştu. Penceremden içeri girdiklerini gördüm, sonra perdelerimi kapattım. Ama dehşete kapıldım, annem benden yan kapıya koşup Autumn'a yumurta olup olmadığını sormamı istedi. Çimenleri geçerken, arka kapıyı kilitlememiş olması için dua ettim. Bırakmıştı ama bu beni onları rahatsız etmekten kurtarmamıştı.

Bugün kapıyı nazikçe çaldım ama cevap veren olmadı. Kapı kolunu deniyorum ve dönüyor. *Burası Claire Teyze'nin evi.* Autumn yumurta yemeye geldiğim gün beni görünce şaşırmamış ya da kafası karışmamıştı. Garip olan tek şey, Jamie'nin koridordan çıkıp Autumn buzdolabına bakarken benimle göz teması kurmasıydı. Jamie'nin orada olduğunu bilmemi istemediğini söyleyebilirdim. İkimiz de ailesinin, onlar dışarıdayken Jamie'nin gelmesini istemeyeceğini biliyorduk.

Hatta onu utançtan kurtarmak için evde kimse yokmuş gibi davrandım.

Jamie ise varlığını hissettirdi, iddiasını ortaya koydu. Bir şey söylemek istedim ama o sırada Autumn annem için yumurtaları bana uzatıyordu. Onu ifşa etmeli miydim? Autumn o zaman onun egosunun annesinin isteklerinden daha önemli olduğunu anlayabilir miydi?

Autumn kendimi içeri davet etmeme aldırmamıştı. O gün ya da daha önce veya sonra milyonlarca kez aldırmamıştı. Önemli olan da bu. Anneler ve evlerimiz hep böyle olmuştur. Yine de kalbim çok hızlı atıyor. Nerede o?

Oturma odasında film izliyor ya da mutfakta yemek yiyor olmasını bekliyordum ama odalar boştu ve ışıklar kapalıydı. Merdivenlere dönüyorum ve tırmanırken ayaklarımın altındaki gıcırta ve iniltiyi dinliyorum. Eminim beni duyuyordur? Dışarı mı çıktı?

Kapıyı çalıp yatak odasının kapısını iterek açtım, yarı yarıya odanın boş olmasını bekliyordum. Ama karanlığın derinliklerinde, yatağının uzak köşesinde onun şeklini görüyorum.

"Sonbahar mı?"

"Hey," diyor. Sesi sakın ama yine de titriyor.

Omuzlarım geriliyor. Ne oldu?

"Seni kontrol etmeye geldim."

"Romanı bitirdim," diyor. Ağlıyor. Okuduğu diğer kitaplara kıyasla daha duygusal ve kendi romanını kastediyorsa, kesinlikle

mutlu gözyaşları olur muydu? Bunlar mutlu gözyaşlarına benzemiyor.

Yine de neden ağladığı önemli değil, çünkü ağlıyor. İçgüdülerim devreye giriyor ve odayı geçip onu daha önce pek çok kez hayal ettiğim şekilde, pek çok farklı duygu ve arzu tonuyla kollarıma çekiyorum.

Ama şu anda istediğim tek bir şey var: parmaklarının gömleğimin etrafında kıvrılmasına neden olan acıyı durdurmak. Onu böyle savunmasız görmeme izin vermeyeli çok uzun zaman oldu. Son seferinde çok gençtik.

Tatlı yüzünü bana yaslayan Autumn'un hıçkırıkları göğsümde yankılanıyor ve bu benim berbat biri olduğumun kanıtı. Autumn'u rahatlatmaktan büyük zevk alıyorum. Tıpkı bütün yaz boyunca, Jamie'nin Autumn'un kalbini kırarak beni dünyanın en mutlu erkeği yapmasından beri olduğu gibi.

Sonbaharım.

Hayır, Phineas, senin değil.

Üzerinde bornozu var ama bu düşünceyi bir kenara itmeye çalışıyorum.

Sessizleşmeye başlar. Nefes alış veriş yavaşlıyor. Saçlarını, sırtını okşamak, başının üstünü öpmek istiyorum. Ama yapamıyorum. Yapmayacağım. *Sonbahar.*

Omuzlarının çöktüğünü ve ardından hafifçe inlediğini hissediyorum. Ağlaması bitti. Hareket edebilirdim ama etmiyorum. Onu nazıkçe tutuyorum, kontrolün onda olduğundan emin olmaya dikkat ediyorum ve en ufak bir hareketle çekip gidebiliyor.

"Bana sorunun ne olduğunu söylemek ister misin?" Ben sorarım. *Bana ihtiyacı olursa yanında olacağım.*

"Sanki ölmüş gibiler," diyor.

Tabii ki. Jamie ve Sasha. Son dört yıldır yaşadığı iniş ve çıkışlarda onu ayakta tutan iki kişi. Uyuşmak için zamanı ve alanı vardı ama şimdi, nihayet, arkadaşlıklarının sona ermesinin yasını gerçekten tutuyor. Yine de ona bunu açıklaması için bir fırsat veriyorum.

"Mesela kim öldü?"

"Izzy ve Aden."

"Ana karakterlerim" demeden önce sadece "*Kim?*" diye düşünecek zamanım oluyor.

Onun romanı. Bitirdiği romanı. Bunun onu neden böyle ağlattığını anlamıyorum ama o kadar rahatladım ki gülüyorum ve kendi kendime yüksek sesle "Bir şeylerin gerçekten ters gittiğini düşünmüştüm" diyorum.

Başını göğsümden kaldırıyor ve bana bakarken kollarımdan birinin düşmesine izin veriyorum. Sönmekte olan ışıktaki, gözyaşı dolu gözleri parlıyor. Güzel yüzü pembe ve şişkin. Çok tatlı ve kesinlikle yıkılmış görünüyor.

"Bir sorun *var!*" Sesi titriyor ve dudakları titriyor. "Üzgün olduğumu anlamıyor musun?"

Gülüyorum. Elimde değil. Gülüyorum çünkü gerçek dünyadan bir şey için ağlamıyor ve çünkü romanını bitirdiği için çok mutluyum. Kendini yazmaya adanması çok güzel, tıpkı diğer yönleri gibi.

Sonra bana yumruk atıyor. Çok sert değil ama biraz acıtıyor ve beni yine güldürüyor.

"Bana gülmeyi kes," diye ısrar ediyor.

"Özür dilerim," diyorum neşemi yutmaya çalışarak. "Üzgün olduğun çok belli." *Ve sen o kadar harikasın ki bu beni çok kötü yapıyor,* demiyorum. "Yani bir şeylerin gerçekten ters gittiğini düşündüm. Jamie'nin seni araması gibi."

"Jamie'nin beni araması kimin umurunda?" diyor.

Sırıtişımın tekrar genişlediğini hissediyorum ama elimde değil.

"Jamie kimin umurunda?" diyor ve tekrar ağlamaya başlıyor.

Onu kendime çekmek için bu bahaneyi kullandım. Jamie kimin umurunda ki? "Anlamıyorsun," diye inlediğini hissediyorum kalbimin üzerinde.

Kokusundan derin bir nefes

alıyorum. "Biliyorum,"

diyorum.

Şu kadarını anlıyorum: Sonbahar bu dünyada ve zihninin ya da onun gibi başkalarının yazdığı kurgularda yaşıyor. Bizi insan olarak bir araya getiren şey her neyse, Tanrı, genler ya da kader, Sonbahar bunu anlatmak

için yaratılmış.

Hikayeler. Harika bir yazar olacak. Her zaman harika olmuştur. Bu roman her ne hakkındaysa, aklımı başımdan alacak. Bunu biliyorum.

"Ama okumak için sabırsızlanıyorum," diyorum. Yine gülümsüyorum ve sesimden bunu duyabildiğini biliyorum. Beni neredeyse benim onu tanıdığım kadar iyi tanıyor.

"Okuyamazsın." Bir üçgenin iki kenarı gibi birbirimize yaslanıyoruz. Hâlâ burnunu çekiyor.

"Neden olmasın?" Daha önce öğeleri fazla abartabileceğimden, gerçek hayatıyla paralellikler kurabileceğimden bahsetmişti. Belki orada Jamie ya da babası hakkında bir şeyler vardır, daha doğrusu yokluğu. Belki Sylvie hakkında bir şeyler vardır? Bu pek olası görünmüyor.

Mesele şu ki, okumamı istediğini biliyorum. Yazdıklarının iyi olduğunu biliyor, tıpkı güzel olduğunu bildiği gibi. İyi olduğunu biliyor ama umduğu kadar iyi olmamasından korkuyor. En azından ben öyle varsayıyorum, çünkü biz neredeyse on iki yaşındayken bitirdiği peri-ejderha savaşlarıyla ilgili dört bölümlük şiirsel dramasının son taslağı hakkında söylediği buydu.

"Tüm ejderhalar perileri yok etmek istemiyor, sadece bazıları ve diğer ejderhalar sonunda perilerin savaşına katılıyor," diye açıkladı Autumn bana sanki bunlar güncel olaylarmış gibi.

Periler beni heyecanlandırmıyordu ama hikâyesinden nefret etmeyeceğimi düşündüm. Yine de uzun şiirini okuduğumda, beklediğimden çok daha iyiydi. Beni şaşırttı. Bir çocuğun yazdığı bir şeye benzemiyordu ve bunu daha sonra ona da söyledim. Ona kendimi o ejderha prensi beklediğimden ve hatta istediğimden çok daha fazla önemserken bulduğumu söyledim. Gerçek buydu. Zafer kazanmıştı ve bunu görmek harikaydı.

Hava karardı. Nefes alış verişi sessiz. İstese hareket edebilirdi. Neden hareket etmedi?

"Tamam," diyor. "Yemekten sonra okuyabilirsin." Başını göğsümden kaldırıyor ve kollarımdan ikisi de düşüyor.

"Pekâlâ," diyorum. Ona bir süre önce yemek yediğimi söylememe gerek yok. Bu yaz yemeklerin bizim için ne zamanı ne de anlamı var. Yataktan atlayıp ona elimi uzatıyorum.

"Giyinmem mi gerekiyor?" diyor.

Elimi bırakıyorum.

"Oh." Gülmeye çalışıyorum. "Unutmuşum. Benimle arabada buluşmaya ne dersin?"

Sanırım Autumn'un duygusal durumu için duyduğum endişe, onun soyunuk halini tamamen unutmama neden olabiliyorsa o kadar da kötü bir erkek olamam.

yedi

Dışarısı, ay ve sokak lambalarıyla, evinin içinden daha aydınlık. Arabama biniyorum ve motoru çalıştırıyorum, farlarımı açıyorum, böylece arka verandası bir sahne gibi aydınlanıyor. İçeri girmesi uzun sürmedi. Autumn kot pantolon ve tişört giyiyor, rahat ve dokunulmaz. Dizüstü bilgisayarını taşıyor. Daha sonra cesaretini kaybetmemek için mi şimdi getiriyor? Autumn arabaya doğru giderken gözlerini kapatıyor.

"Peki nereye gidiyoruz? Tacos'a mı? Burger? Tavuk mu?" Yolcu koltuğunda yanıma otururken soruyorum. Yüzündeki kızarıklık gitmişti.

"Ah?" diyor, sanki akşam yemeğinin yemek içerdiğini unutmuş gibi.

"Bu bir kutlama arabası turu," diyorum ona. "Şu senin sevdiğin şekerleri satan benzin istasyonunda duracağız, hani şu tüpte saç jölesine benzeyen ve kağıt paketlerde gelen, çamaşır deterjanına benzeyen."

Gülmüyor. "Tamam."

"Yani, romanınızı bitirmiş olmanız harika, her ne kadar kendinizi"-kelimelerimi dikkatli seçmeye çalışıyorum-"ana karakterlerinizi kaybetmiş gibi hissetseniz de?"

"Evet," diyor başını sallayarak. Dönüyor ve yüzünü öne çevirerek ön camdan dışarı bakıyor. "Bu kadar acıyacağını bilmiyordum."

"Yine de düzenlemen gerekecek, değil mi?" Arabayı park yerinden çıkarıyorum. "Ve yayınlandığında, sonsuza dek başka insanların içinde yaşayacaklar, biliyor musun?"

Bana sinirli bir şekilde alay ediyor.

"Ne?" diye soruyorum.

"Sadece 'Yayınlandığında' diyemezsin, Finny."

Uzun araba yolunda ilerlemek için koltuğumda dönmeden önce yüzünü bir an için görebiliyorum. Karanlık pencereden dışarı bakıyor.

İç çekiyor. "Muhtemelen hiçbir zaman yayınlanmayacak. Bu sadece bir gerçek."

"Hayır, hayır, hayır." Elizabeth Caddesi'ne dönmeden önce bir arabanın geçmesini bekliyorum ve devam ediyorum, "Bu bir gerçek değil. Gerçek olan senin iyi olduğun. Gerçek olan, okumama izin verecek olman." Başım dönmeye başladı. Ona sarılmanın bir etkisi olmalı.

Yine iç geçiriyor. Bir kez daha bakma riskini göze alıyorum. Autumn koltukta kıvrılmış, cama yaslanmış. Ona ayakları yerdeyken yolculuk etmenin güvenli olmadığını söylemek istiyorum ama patronluk taslamak istemiyorum ve zaten ben iyi bir sürücüyüm.

"Peki nereye gidiyoruz?" Ben soruyorum.

Yanımda onun sessiz sesini duymadan önce bir duraklama oluyor. "Tacos," diyor.

"Nasıl istersen," diyorum ve film göndermesinin bana kazandıracağını bildiğim kahkahayı atıyorum. Başını kaldırdığında, gece havasını onun sevdiği şekilde içeri almak için camları açıyorum. Autumn elini camdan dışarı çıkarıyor ve akıntıya kapılıyor. Rüzgâr saçlarını savuruyor ve ben onun kokusunu içime çekerek ciğerlerimi tıka basa dolduruyorum.

Bu yaz onunla sadece arabayı eve doğru çevirdiğim geceler oldu çünkü geri dönmezsek güvenli bir şekilde araba süremeyecek kadar yorgun olacağımdan korktum. Onu yanımda seviyorum. Yerel radyo istasyonlarının rastgele çılgınlıklarına verdiği tepkileri duymayı seviyorum. Onun ellerini tutmayı seviyorum.

benimkini direksiyona koyarak, kendine güvenirse araba kullanabileceğini gösteriyor.

"Sonra ne olacak?" Jack bana sordu. "Sonra ne olacak?"

Eninde sonunda, ona her zaman bu yaz olduğu gibi olamayacağını ya da gerçekçi olursam muhtemelen bu sonbaharda nasıl olacağını söylemek zorunda kalacağım. Onun vücudunun ötesini göremeyen tüm o pislik erkekler gibi olmak istemiyorum ama sadece arkadaşı da olamam. Ona bu kadar yakinken olmaz. Duygularım bir arkadaşınıkinden çok daha fazlaysa olmaz. Noel'e kadar ona söylemek zorundayım, yoksa delireceğim.

Ama bu gece bana ihtiyacı var. Bir süre için şu bahanem var: onun şu anki kırılganlığı, ikimizin de üniversiteye gidecek olması ve sonra, ve sonra, ve sonra-

Şu anda bunu düşünemem.

"Müzik açmamı ister misin?"

diye sordum.

"Evet, tabii," diye mırıldanıyor ve ben bir elimle torpido gözündeki CD'ye uzanıyorum. Keşfettiğim bir grubun şarkısını dinlemesini istiyorum çünkü dürüst olmak gerekirse bu albümde bana onu düşündüren birkaç şarkı var. Açılış şarkısı bana onunla geçirdiğimiz bu yazı, aynı şekilde birlikte olmasak da geceleri arabamla dışarıda olmamızın gergin enerjisini hatırlatıyor. Bu CD'yi takıp ona bir mesaj değilmiş gibi davranmak güvenli, çünkü sessizliği ben dolduruyorum ve o hala kafasının içinde.

Bu andan bu kadar zevk almamalıyım. Bunu hak edecek hiçbir şey yapmadım. Autumn ihtiyacı olan arkadaşı olmam için bana güveniyor, ama ben buradayım, şarkı sözlerini fısıldayarak ona söylüyormuşum gibi yapıyorum.

Bazen aşk ağırdır, ama bu gece beni hafifletiyor ve özgür kılıyor. Onunla bu zamanı geçirdiğim için minnettarım. Neredeyse yetiyor.

Şarkı bittiğinde Autumn "Bunu gerçekten sevdim," diyor.

Mesajı almadığını bilsem de yüzüm kızarıyor. Bir sonraki şarkı başlıyor.

"Çıkışı kaçırdın," diyor.

"Hay aksi," diyorum, çünkü bilerek kaçırmıştım. "Bana şeker sözü verdiğini unutma."

Sesi biraz daha kendine benzemeye başladı.

"Ben olsam düşünmezdim. Önce tacolar, sonra da arzu ettiğin tüm yüksek fruktozlu çamur ve tozlar. Ondan sonra da" -dönüp ona bakıyorum- "eve gideriz, ben de... Okuyabileyim. Okuyabileyim."

İnliyor. Göz ucuyla yüzünü ellerinin arasına aldığını görüyorum. Bir ses daha çıkarıyor ve başını kaldırıp uzaklara bakıyor. "Kaçırdığım" çıkıştan sonra geri dönüp otoyola giriyoruz ve rampadan önceki ışıklarda ona bakıyorum.

Autumn asil bir şekilde idamla yüzleşen biri gibi pencereden dışarı bakıyor. Kahkahamı bastırıyorum ve onunla alay etmeyi bırakmaya karar veriyorum. Şey, yazıları hakkında.

Jamie'nin hiç anlamadığı şey de buydu. Autumn'un arkadaşlarının onunla dalga geçmesine ve kendini fazla ciddiye almasını engellemesine ihtiyacı var. Aksi takdirde, zihninin içinde kaybolur. Ama bu *onu* ciddiye almamak anlamına gelmiyor. Çalışmalarını okumama izin verdiği için acı çekiyor -okuyabileceğimi söylemekten vazgeçmesine izin vermeyeceğim- ama bu konuda onu iğnelememe ihtiyacı yok.

"Biliyor musun, bir gün tüm dişlerin döküldüğünde, böyle bir şeker cini olduğuna pişman olacaksın," diyorum ona rampadan aşağı, karanlık otoyola doğru hızla inerken.

Umduğum şekilde gülüyor. "Ben bir şeker cini değilim," diye ısrar ediyor ama bunun doğru olduğunu biliyor. "Dişlerimi kaybetmeyeceğim," diye ekliyor.

"Eh." Omuz silkiyorum.

Yanımda ofluyor, gülümsememe izin veriyorum ama gülmüyorum. "Şimdi de dişçilik okuluna mı gidiyorsun?" diye soruyor.

"Şeker tüketim hızını sürdürürsen mecbur kalabilirim," diyorum ve şakacı bir şaplak daha yiyorum.

Taco dükkanının parlayan ışıkları bizi karşılıyor.

"Tamam, ama-" Autumn sanki son bir dakikadır sessiz değilmişiz gibi aniden konuştu.

Arabayı girişe çekiyorum.

"Tıp okuyorsun," diyor, "ve bütün yaz neredeyse her gece benimle yağlı fast food yiyorsun. İkimizin de berbat olduğunu ve genç bedenlerimizi çöp yiyeceklerle harcadığımızı kabul et."

Ayağımı sıkıca frende tutarak koltuğumdan ona dönüyorum.

"İtiraf ediyorum," diyorum. "Ama haftada üç ya da dört kez koşuya çıkıyorum. Doğuştan zayıfsın ama-" Karanlıkta gözleriyle buluşabilmek için ona doğru eğildim. "Sen tembelsin, Autumn."

"Bu doğru," diyor mutlu bir şekilde ve ben gülmek zorunda kalıyorum.

Kahretsin, çok tatlı.

Birbirimize

bakıyoruz.

Arkamızdaki araba korna çalıyor. Sırayı bekletiyoruz. "Oops!"

diyor ve gülüyor, sonra koltuğunda kıvrılıyor ve geriniyor.

Arabayı iki metre ileriye götürmek tüm konsantrasyonumu alıyormuş gibi yapıyorum. Geç bir acelemiz var. Daha menüye bile gelmedik. "Her zaman aldığın şeyi mi istiyorsun?" Hala önüme bakarak soruyorum.

"Evet."

Koltuğa geri yerleştiğini duyuyorum. Bu arabada olmanın, her yolculuğu mümkün olduğunca uzun sürmesini istememe neden olan yanı da bu - yakın, samimi ama aklımı kaybetmekten de uzağım. Sanki araba kullanmak ön lobumdaki aktiviteyi yeterince azaltıyor da perspektifimi koruyabiliyorum.

Freni bırakıyorum ve araba birkaç santim

ilerliyor. "Bir gün bana yetişecek," diyor

Autumn.

İstemsizce ona bakıyorum, sonra frene hafifçe basarken tekrar ileri bakıyorum.

"Ne olacak?" Ben soruyorum.

"Diyetim ya da eksikliğim? Şu anda ne istersem yiyebilirim. Bir gram bile almam. Hamile kaldıktan ya da yaşlandıktan sonra ya da her neyse,

bahse girerim

kalorileri düşünmek ya da hatta senin gibi bilerek egzersiz yapmak zorunda değilim."

Kızların vücutlarının içinde tamamen yeni bir insan inşa etme fikri konusunda bu kadar rahat olabilmeleri beni her zaman büyülemiştir. Sanırım bu benim vücudumun yapabileceği bir şey olsaydı, bırakın rahat olmayı, hayal etmek bile daha kolay olurdu. Demek istediğim, onun düşünce tarzı beni zaten şaşırtacaktı, ama bir gün hamile kalacağına olan güveni beni duraksattı.

Bir gün biri onu hamile bırakacaktı.

"Belki, ama bu bir süre için olmayacak, değil mi?" Sonunda sipariş vermek için kutuya yaklaşıyoruz.

Gülüyor. "Evet, kusursuz bir şekilde hamile değilim."

Çalışan siparişimizi soruyor ve ben de küçük bir İsa II yetiştirmesine yardım etmekle ilgili bir şaka yapma dürtüsünden kurtuluyorum.

Çünkü kulağa aptalca gelse de yardım ederdim.

Takolarımız da yedeğimizdeyken, görevimizin yarısı tamamlandı. Bizi otoyola ve Autumn'un gizemli şekerlerini satan tuhaf küçük benzin istasyonuna geri döndürüyorum.

Romanını bitirdi.

On sekiz, neredeyse on dokuz yaşındayız; doğum günlerimiz yaklaşıyor. Güzel olduğu kadar sıra dışı da.

"Camları tekrar indirmek ister misin?" diye sordum. *Seninle gurur duyuyorum*, sanırım.

"Önce en az bir taco bitirmem lazım," diyor çiğneyerek. "Gerçekten çok açım."

"Evde ne yedin?" "Um."

"Sonbahar mı?"

"Yazıyordum!" diye ağlıyor.

"Saat gecenin sekizi!" Ona bakıyorum. "Tek yediğin o iki parça tost ve taco muydu?"

"Ama burada altı taco daha var" diyor. İlkini bitiriyor ve diğerini açıyor. Bir dakika sonra, "Mesajıma cevap vermediğinde uğramasaydım yemek yer miydin?" diye sordum.

"Ne metni?"

Koltuğunda kayıyor ve telefonunu açtığı anda telefonundan ışık geliyor.

"Oh!" diyor. Fark etmediğine şaşırmasına sevindim. "Özür dilerim."

"Önemli bir şey değil. Sen sızıp kalmadan önce uğradığım iyi oldu. kafanı bir şeye tak."

"Oh, har-har," diyor, ama ben ciddiylim.

İşte tam da bu yüzden ona karşı hissettiklerimin fiziksel bir çekimden öte olduğunu, biraz yalnız kalmaya ihtiyacım olduğunu söylemek için Noel tatiline kadar beklemem gerekiyor. İlk dönem, Autumn'un kapanmadan önce yemekhaneye gitmeyi hatırladığından emin olmam gerekecek.

Autumn depresyundayken, stresliyken ya da yazarken kafasının içine o kadar dalıyor ki vücudunu unutuyor. Aç olduğumu fark etmemeyi hayal bile edemiyorum. Onun yaptığı gibi fiziksel dünyanın bu kadar dışında yaşamayı hayal edemiyorum.

Autumn muhtemelen benimki gibi kendinden emin bir ritimle koşan ya da nişan alıp istediği hedefi vurabilen bir vücuda sahip olmayı hayal bile edemediğini söyleyecektir.

"Dönüş yolunda direksiyona geçmek ister misin?" Benzin istasyonunun otoparkına girerken soruyorum. İçerideki ışık ılık bir şekilde parlıyor ve pencerelerin aydınlattığı alanlardan birine park ediyorum.

"Çok yorgunum. Kaza yapacağım. Bizi sen bile kurtaramazsın," diyor. "Şekerini getireyim. Burada kal ve ye."

Muhtemelen Autumn'a, içeride ona her zaman gülümseyen ve selam veren "hoş yaşlı adamın", aynı zamanda yüzü başka tarafa dönükken ona baktığını söylemeliyim. I

Tehlikeli olduğunu sanmıyorum ama iğrenç. En az elli yaşında. Ben 18 yaşındayım ve hormonlarımı ondan daha iyi kontrol edebiliyorum.

"Hemen döneceğim."

Autumn başını sallıyor ve bir lokma daha çiğniyor. Memnun görünüyor. Bu yazın onun için asla benim için olduğu kadar önemli olamayacağını biliyorum, ama bunu sevgiyle hatırlamasını istiyorum. Bu sürüngenin anılarını lekeleyecek bir şey söylemesini istemiyorum.

Autumn'un çamur tüpleri ve küçük toz paketleri, şeker reyonunun en alt rafında diğer şeker tuhafılarıyla birlikte yer alıyor. Örneğin, dünyada sigara şekeri satan son yer burası olmalı. Acaba bütün yaz boyunca bu şekerlerden sadece biz mi aldık ve biz gittikten sonra bu rafa aylarca dokunulmayacak mı?

Daha önceki alaylarıma rağmen soda alıyorum, çünkü bunun Autumn'u mutlu edeceğini biliyorum. İhtiyacı olursa dişçilik okuluna gidip dişlerini yeniden yaptıracam.

Yaşlı adam orada. Sırada beklerken beni gördüğünü gördüm. Arkamda Autumn'u aradığını görüyorum.

Eşyalarımı tezgahın üzerine koyarken, "Bu gece yalnız mısınız?" dedi.

Yüzüne bakıyorum, çünkü ses tonundan emin değilim. Tek kaşını kaldırdı ve kimsenin onu Autumn'a bakarken görmediğini düşündüğünde yaptığı türden bir gülümsemeyle bana baktı.

"Hayır, o benimle." Kelimeleri vurguluyorum, böylece doğru olmasını dilediğim şeyi ima ediyorlar - ben onunum.

Hesabı öderken bakışları pencereden arabama doğru kayıyor. "Nasıl gidiyor?" diye soruyor, sanki paylaşacak bir şeyim varmış gibi.

"Bozuk paraya ihtiyacım yok." Eşyalarımızı alıp çıkıyorum. Yarın, Autumn'un tuhaf şeker stokunun tamamını satın alacağım, böylece buraya bir daha gelmek zorunda kalmayacağız.

"Hey. Yaşasın!" Autumn ben yanına kayarken "Yaşasın!" diyor.

Ganimetini kucağına bırakıyorum ve arabayı yeniden çalıştırıyorum. Arabadan inerken tezgâha bakıyorum ama adam başka bir müşteriyle meşgul. Onu asla göremeyecek.

Tekrar.

CD hala çalıyor. Eğer beğenmeseydi, radyoda başka bir şey bulurdu. Bana onu düşündüren başka bir şarkı çalarken birlikte sessizleşiyoruz. Gecenin geri kalanında, hayatımızın geri kalanında onunla böyle araba sürmek istiyorum. Yol önümüzde uzanıyor, sonsuz gibi görünüyor.

Şarkı bittikten sonra, "Bu gece sürüş pratiği yapmak istemediğine emin misin?" diye sordum.

"Hayır," diyor. "Yemek yemeyecek misin?" "Belki sonra."

Acaba North County boyunca uzun yolu nasıl döndüğümü, hız sınırını nasıl aştığımı fark ediyor mu? Umarım şarkılardaki sözleri özömsüyordur, farkında olmasa bile aşkım koruyucu bir büyü olabilir.

Noel çok erken olabilir. Telefonunu ya da anahtarlarını takip edemiyor. Partilerde içkilerini nasıl takip edecek? Aşık olduğu adamın ona iyi davrandığından emin olmak için etrafta dolaşmam gerekecek. Bu sefer bir şey görürsem söylerim.

Autumn olmak istediği yerde, benim yanımda, arkadaşının yanında oturuyor ve bana ihtiyacı olursa ben de orada olacağım.

"Tıp faköltesinde neye odaklanacağını düşünüyor musun?" Şakağını yine cama yaslıyor. Arabamın tabanı taco ambalajlarıyla dolu.

Müziğin sesini kısıyorum. "Bunu ancak birkaç yıl sonra anlayacağım," diyorum. "Henüz insan vücudu hakkında o kadar çok şey bilmiyorum." Duraklıyorum, çünkü onunla bir şey daha paylaşmak istiyorum. "Son zamanlarda beyin hakkında çok düşünüyorum."

"Ne olmuş ona?" Sesi hülyalı geliyor ama dinlediğini söyleyebilirim.

"Şey." Doğru söylediğimden emin olmak için duraksıyorum. "Ben sürüyorum, yani bir görüş mesafesi, hız ve araç mesafesi hakkında düşünüyorum ve direksiyon simidiyle ayarlamalar yapıyorum, ancak gerçekten herhangi bir şey düşünmüyorum."

Bu şeylerin. Gerçekten "*bana bu kadar yakın olduğun için*" konuşmamızı düşünüyorum. Bu arada beynim de ciğerlerime nefes almamı ve kalbimin atmasını söylüyor ama bunların hiçbirini düşünmüyorum, hem de hiç. Beynim vücudumun tüm bunları yapmasını sağlarken, ben de "*sana ne kadar taptığımı*", "bunları iyi anlatıp anlatmadığımı" düşünüyorum.

Havam bitti. Sanırım beynim o kadar da iyi çalışmıyor.

Derin nefes alıyorum ve tekrar dalıyorum. "Tüm bu şeylerden tek bir organ sorumlu ve o kadar küçük ki. Çoğu insan beyninin gerçekte ne kadar küçük olduğunun farkında değil, muhtemelen insan beyninin diğer hayvanlara kıyasla ne kadar büyük olduğundan bahsettiğimiz için. Ama onu bir elinizde tutabilirsiniz. Ve 'biz' olarak gördüğümüz her şeyden sorumludur. Romanınız beyninizden çıktı, Sonbahar, kelime kelime ve keşke beyninizin bunu nasıl yapabildiğini anlayabilseydim."

Sonbahar sessiz. Burada bitiremem. Çok fazla şey ima ediyor.

Sonra da şöyle diyor: "Ya da bir beyin nasıl olur da bazı şeyleri mantıklı bir şekilde bildiği halde mantıksız sinyaller ve duygular gönderebilir? Size aptalca şeyler yapmanızı söyler?"

"Evet, aynen öyle." Arabayı otoyoldan çıkarıyorum. "Tüm bu şeyleri doğru yapıyor ve tüm bu şeyleri yanlış yapıyor. Tüm bu bilgileri kaydediyor ama yine de çok şey kaçırıyor." Omuz silkiyorum. "Tüm bunları nasıl yaptığı hakkında bir şeyler öğrenmek için sabırsızlanıyorum." Ona bakıyorum.

Bana gülümsüyor ve kalbimin daha hızlı atmasını sağlıyor.

Müziğin sesini açıyorum. Albüm ilk şarkıda yeniden başladı ve belki de bir seviyede beyni bu şarkıyı onun için çaldığımı anlıyor.

sekiz

Tartışmadan evime girdik. Yine içine kapandı. Ona romanını seveceğime dair güvence vermek istiyorum ama bunun işe yaramayacağını biliyorum. Tezgahtaki romu işaret ediyorum.

"Kolana biraz dökmemi ister misin?" Burnunu kırıştırır.

"Bir daha asla rom ve kola içmeyeceğim." "Bana gülmeyin. Gerçekten ciddi olabilirim."

"Sadece biraz sıvı cesarete ihtiyacın olabileceğini düşündüm." Kollarında bir bebek gibi kucakladığı dizüstü bilgisayara doğru başımı sallıyorum. O da daha sıkı sarılıyor.

"Sen okurken burada olmak zorunda mıyım?" Autumn soruyor.

"Eve gitmek ister misin?" Kaşlarımı çatığımı hissediyorum. Hangisini daha çok istediğimden emin değilim: onun kalmasını mı yoksa benim okumamı mı?

"Hayır," diyor çabucak.

"O zaman başka ne seçeneğiniz var emin değilim."

Autumn iç geçiriyor, gerçekliğin sınırlarından dolayı hayal kırıklığına uğramış, sonra oturma odasına doğru yürüyor. Ben de onu takip ediyorum ve kanepeye çöküp bilgisayarını açıyor. Birkaç tıklamadan sonra arkasına yaslanıp bana bakıyor. Ben de yanına oturdum.

Bilgisayarı kucağıma itiyor ve "İşte başlık sayfası. İşiniz bitene kadar kaydırın. Oldukça kısa. Neredeyse bir roman."

"Okumama izin vermek zorunda değilsin," diyorum klavyeyi parmaklarken, çünkü buna mecburmuşum gibi hissediyorum. Her ne kadar okumak istesem de, paylaşmaya hazır olmadığından endişelenmeye başlıyorum.

"Hayır. Zamanı geldi."

Onun güzel, korkmuş yüzüne bakıyorum, sonra okumaya başlıyorum.

"Sadece çok fazla düşünme," diyor sessizce, ama ben şimdiden sözlerinin büyüsüne kapılmış durumdayım.

Çocukluğumuzdan çok şey almış. Bu çok açık. Bu yüzden endişeli olmalı. Gerçi bizi çocukken alıp hepsini yazmış gibi değil; bazen Izzy karakteri Autumn'a benziyor ama sonra onda benden, Aden'de de Autumn'dan parçalar görüyorum. Bizim yaptığımız şeyleri yapıyorlar, geceleri birbirimizin sırtına parmaklarımızla resim çizmek gibi ve yapmadığımız ama yapmak istediğimiz şeyleri, bir ağaç ev inşa etmek gibi.

Kanepenin uzak köşesinde bir kitapla kıvrılmış olan Autumn'a bakıyorum. Ona kitabında hayatımızdan kesitler bulduğum için onur duyduğumu söylemek istiyorum ama okumaya devam etmemi isteyeceğini biliyorum.

Izzy'nin harika bir babası ve kaçak bir annesi var. Aden'in ebeveynleri onu seviyor ama sorunlu ve duygusal olarak mesafeliler, bu yüzden yan odada çok zaman geçiriyor. Izzy'nin babasının sürekli varlığı ve Aden'in ara sıra verdiği destek sayesinde ikisi de idare edecek kadar ebeveynlik yapıyor. Bu doğru ve doğru değil.

Autumn çizim konusunda iyi değil ama Izzy iyi ve Aden'e hikayelerinin çizgi romanlarını yapıyor. Gerçekte, Autumn'un hikayeleri için çizimleri ben yaptım ve onları kendimiz için yaptık. Doğru ve yine doğru değil.

Zaman yolculuğu gibi ama paralel bir dünyaya. Bir kaleydoskop gibi, hikaye görüşümde değişiyor. Bu biziz. Biz değiliz. Biziz. Biz değiliz.

Ve sonra biz olmayan, biz olamayacağımız kısım geliyor, çünkü Aden Izzy'yi öpüyor ve o da onu öpüyor. Ağzımın sıkıştığını hissediyorum ama

Kaşlarını çattı. Uzaktan, Autumn'un kitap okumaktan film izlemeye geçtiğinin farkındayım ve Autumn söz konusu olduğunda her zaman çoklu görev yapmaya hazır olan beynim, ara sıra bana bakışlarını not alıyor.

Yine de asıl odak noktam Autumn'un romanı. Tabii ki bu bölümü yanlış anlayacağımdan endişeleniyor. Izzy ve Aden'in romantik ilişkisi başladığında, Aden'de Jamie'yi görmeye başlıyorum: rastgele şaka hediyeleri, Izzy üzerindeki iddiasını açıkça ortaya koyma şekli. Ama ben hâlâ kendimi görüyorum. Aden'in futbol oynaması ve sarı saçlı olması gibi bariz detaylar var. Ama bundan daha fazlası var, çok daha fazlası.

Aden'in Izzy'nin güvensizliklerini görmesi ve onun güçlü yanlarını takdir etmesi.

Aden'in Izzy'ye sırtarak, "Sana araba kullanmayı öğreteceğime bu kadar kesin gözüyle bakman hoşuma gidiyor," demesi.

Bir bardak su içmek için kalktım.

Şişeden bir yudum rom alıyorum.

Oturma odasına döndüm ve oturdum.

Sanki kendi hayatından ve tanıdığı insanların hayatlarından kesitler almış, bunları bir karıştırıcıya koymuş ve sonra hepsini kurguyla çok yoğun bir şekilde baharatlandırmış gibi.

Büyük bir futbol maçında Aden diğer takımın son saniye golünü engelleyerek uzatmaları önlüyor ve Izzy sahaya koşarak çamur içinde olmasına rağmen onun üzerine atlıyor. Sylvie de birkaç yıl önce böyle bir pası engellediğimde üzerime atlamıştı. Autumn orada değildi ama sanırım olayı duydu. Sylvie üniformasını çamurladığı ve duruşunu kaybettiği için amigo kaptanıyla başını derde sokmuştu.

Ancak romanda Izzy üniforma giymiyor, çünkü Autumn hiçbir zaman amigo kız olmadı. Izzy hem Autumn'dur hem de değildir. Izzy'de de arkadaşları Brooke ve Sasha'nın izlerini görüyorum.

Izzy ve Aden, okullarının oditoryumundaki sahnenin üstündeki kirişlerde takılırlar, ki bu tamamen Autumn'un dileyeceği türden bir şeydir.

yapabilirdi.

Aden sadece ben değilim. O aynı zamanda Autumn, Jamie ve belki de iyi tanımadığım diğer arkadaşlarım.

Ama Aden'in Izzy'yi sevme şekli? İşte o benim.

Ona bir bakışıyla iyi olup olmadığını sorması ve onun sessiz cevaplarını anlaması? İşte o benim.

Aden'in Izzy'ye öğretmenlerinin eğitim bölümünü düşünmesini söylemelerini görmezden gelmesini, çünkü denemeyecek kadar iyi bir yazar olduğunu söylemesi bana ait. Bu hep bendim.

Autumn ayağa kalkıyor ve geriliyor, ama ben okumaya devam ediyorum. İşte hikaye bu kadar iyi. Çoğu insanın ilk taslaklarının bu kadar iyi olduğunu sanmıyorum, değil mi? O harika bir yazar ve bunu daha da iyi hale getirecek.

Ayağa kalkıyorum ve Autumn'un gittiğini fark ediyorum, mutfağa gidip rom alıyorum ve kanepeye geri yerleşiyorum.

Bu gece bitiriyorum.

dokuz

Devam ederken romu yudumluyorum, beynim arka planda Sonbahar'ın hareketlerini takip etmediği için artık daha hızlı okuyorum. Hikâye finale doğru daralırken acele etmek daha kolay oluyor.

Sonu beni şaşırttı. Hikayelerinin soğukkanlı bir şekilde sona ereceğini tahmin etmiştim. Autumn arkadaşlarını bırakmanın onun için kolay olduğunu gösterdi ve aynı şeyi Izzy ve Aden'den de bekliyordum.

Dizüstü bilgisayarı kapatıp sehpanın üzerine koyuyorum. Romanı beklediğimden de iyi ama hikâyeye odaklanamıyorum.

Yazarlar bildiklerini yazarlar. Bunu biliyordum.

Ama eğer Autumn aşkımı böylesine mükemmel bir nüansla tasvir ettiyse, o zaman biliyor demektir. Onun hakkında ne hissettiğimi her zaman biliyor, her zaman anlıyor demektir.

Bunca yıl boyunca, Autumn'u hislerimin en kötü ihtimalle yavru aşk, en iyi ihtimalle de ergenlik hormonları olduğuna inandırdığıma kendimi ikna etmiştim. Ama o gerçeği biliyordu. Aşkımı gözlemlemiş ve kurgusal olarak karşılık vererek bana sunmuştu.

Jack, "Onu sevdiğini biliyor ve kendini daha iyi hissetmek için seninle taşak geçiyor." dedi.

O biliyordu. Bütün yaz biliyordu.

Bunca yıldır biliyordu. Ortaokuldan beri.

Bana duygularımın açık olduğunu ve bunun onu rahatsız ettiğini ya da biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyleyebilirdi. Bu yeterli olurdu. Anlardım. Nedenini açıklamak zorunda kalmazdı.

Onun yerine, ortadan kayboldu.

O yılbaşı gecesi onu öptüğüm için aptaldım, ama bana tekrar gülümsemesi için çözülmesi yıllar süren buzları hak etmemiştim - özellikle de ona aşık olduğumu ve tüm sömestr boyunca onu özlediğimi biliyorsa. Onu sevdiğimi biliyorsa, o Noel'de sihirli bir şekilde bana geri dönüp beni tekrar terk etmesinin beni nasıl sarsacağını da biliyor olmalıydı.

Rom bitti; kitap bitti. Neden hala burada oturuyorum?

Bu yeni bilgi göğsümde bir kaya gibi oturuyor. Büyük bir çabayla kendimi koltuktan kaldırıyorum.

Autumn'u bulmaya gitmeden önce bir bardak su içiyorum. Onunla yüzleştüğimde kafamın net olmasını istiyorum.

Önce annemin odasına baktım ama tabii ki benim yatağıma gitti. Çünkü her zaman biliyordu ve kendini daha iyi hissetmek için beni kullanıyordu.

Kapı tokmağını çevirdiğimde beynim dondu. Ona ne söyleyeceğimi bilemiyorum.

Koridordan gelen ışık yüzüne vuruyor ve yüzünü buruşturuyor.

"Sonbahar." Ona o kadar kızgınım ki, yine de sevimliliği vücuduma bir yumruk gibi çarpıyor.

Bir ses çıkarıyor ve ışığa göz kırpmıyor. Kapıyı itiyorum, böylece çoğunlukla kapalı oluyor ve ışık doğrudan yüzüne gelmiyor.

"Sonbahar," diyorum tekrar.

"Ne?" Doğruluyor, saçlarını yüzünden itiyor ve bana bakıyor, gözleri kamaşmış ve güzel.

"Neden beni böyle bırakmak zorundaydın?" diye soruyor.

"Yorgundum. Sen kitap okuyordun."

"Hayır." Kendimi tutmayacağım. Söyleyeceğim. "On üç yaşına girdikten sonra.

Neden beni böyle bırakmak zorundaydın?"

Autumn hareketsiz duruyor. Tamamen uyanık olduğunu ve anladığını söyleyebilirim. Cevap vermiyor.

Bunu artık biliyorum.

Sonunda, "Ben gitmedim." dedi. İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz.

"Sadece birbirimizden uzaklaştık."

Artık bana bunu yapmasına izin vermeyeceğim. "Biz *sadece ayrı büyümedik*, Autumn."

"Bunu yapmak istememiştim," diyor. "Özür dilerim." Gözlerinde yaşlar parlıyor. Üzgün görünüyor.

Ama bu yeterli değil. Hem de hiç yeterli değil.

"Bunu neden yaptığını zaten biliyorum." O kısmı açıklamasına gerek yok. Beni asla böyle istemediğini biliyorum. Bunu söylediğini duymama gerek yok. "Sadece bu konuda neden bu kadar acımasız olduğunu bilmek istiyorum." Jack'in bunca yıldır bana söyledikleriyle yüzleşme vakti geldi.

Sertleşiyor. Bu sefer omuz silkmeyeceğim.

"Tamam, o düşüşte aptalca ve bencilce davrandım. Ve özür dilerim. Ama sormadan beni öpmeseydin her şey normale dönecekti. O gece beni ne kadar korkuttuğun hakkında bir fikrin var mı?"

Korkmuş muydu? Benden uzaklaşırken yüzünün görüntüsü gözlerimin önünden geçiyor. İğrenmişti. Hayır, o-

"Seni korkuttum mu?"

Autumn'un gözyaşları dökülmeye başladı. "Hazır değildim." Elinin topuğunu küçük bir çocuk gibi yanağında gezdiriyor. "Ve ne düşüneceğimi bilmiyordum."

*Hazır değil
miydi? Onu
korkuttum.*

Bunu kabullenmek çok zor. Yatağın ayak ucuna oturuyorum. Pencereme, onun penceresine bakıyorum ve buna dayanamıyorum, bu yüzden ellerime bakıyorum.

Hazır değil miydi? Ve ben onu korkuttum.

Kolunu sıkımdım. Romantik olmaya çalışmıştım ama onun işaretlerini kaçırmıştım.

Ertesi yıl bana nasıl davrandığını hak etmiştim. Şimdi bana zaman ayırdığı için şanslıyım, romanına benden parçalar koyacak kadar beni sevgiyle anıyor. Sonbahar içimdeki kötülüğü ortaya çıkarıyor. Başından beri bunu biliyordum ama yine de onu suçladım.

O gece Autumn'a karşı aşırıya kaçmamıştım. Atışı hiç yapmamalıydım.

Bekleseydim, onu rahat bıraksaydım. Soyunma odasındaki pisliklerin hikayeleri yerine tanıdığım Sonbahar'a güvenseydim...

Yatağın üzerinde kayarken şiltenin kaydığını hissediyorum. "Özür dilerim. Seni incittiğim için kendimden nefret ediyorum."

Karanlıkta yüzüme iyice bakmaya çalışıyor ama ben onu görmeye henüz dayanamıyorum. Zalimliğiyle yüzleşmek için onu uyandırdım, ancak ona daha büyük bir özür borçlu olanın ben olduğumu keşfettim.

"Ben de üzgünüm," diyorum. İkimiz de çok uzun yıllar geciktik. "Ne için?"

Hâlâ kısmen uyuyor olmalı.

"Seni öptüğüm için özür dilerim."

"Öyle deme." Sesi daha önce hiç duymadığım kadar üzgün çıkıyor. "Bunun için üzgün olduğunu söyleme."

Ona başka bir şey için özür borçlu muyum?

Görünüşe göre Autumn'un kim olduğunu gerçekten bilmiyorum ve ben de kim olduğumu bilmiyorum. İçimden karanlık bir kahkaha kaçıyor. Ne kadar denersen deneyeyim, sonunda hep onu incitiyorum.

"Seni mutlu etmek için ne yapacağımı hiç bilmiyorum, değil mi?" O kadar hızlı cevap veriyor ki şaşırıyorum.

"Beni başka hiç kimsenin mutlu edemediği kadar mutlu ediyorsun."

Sesindeki inanç açıkça belli oluyor.

"Öyle mi?" Jack'in bana dediği gibi: hikayesi mantıklı değil.

"Her gün" diyor.

Oturuyoruz.

Autumn onu öpmem için hazır değildi.

Autumn onu öptüğüm için özür dilememi istemiyor.

Onu mutlu ediyorum.

Bu üç yeni olgu kafamın içinde dönüp duruyor, aniden mantıklı bir şekilde bir araya gelene kadar birbirlerine çarpıyorlar.

Ama bu doğru olamaz.

Autumn'u nasıl mutlu edeceğimi biliyor

muyum? Daha önce, sormadan onu

öptüm. "Seni şimdi öpsem nasıl olur?"

Hızlı bir nefes alıyor ve ben çoktan ölmüş

oluyorum. Autumn diyor ki, "Bu beni mutlu

eder."

Bundan sonra ne yapacağımdan neredeyse emin değilim.

Onunla yüzleşmiyorsun, beynim beni nazikçe dürtüyor.

Yatağa dönüyorum, bir bacağıma altına alıyorum, beni durdurmasını, ne dediğini açıklamasını bekliyorum, çünkü bunu kastetmiş olması mümkün değil.

Autumn yüzünü benimkine doğru kaldırıyor ve yüz ifadesi nefesimi kesiyor.

Bir elimi uzattım, her an geri çekmeye hazırdım. Elim yavaşça boynunun hemen üstündeki saçlarına koyuyorum. Dokunuşuma karşı rahatlıyor ve içimde bir şeyler kopuyor.

Açgözlülükle onu kendime doğru çektim. Eğildiğimde, burnuna benimkiyle vurdum.

Tam özür dileyecektim ki yüzünü çevirdi ve dudakları çok yakındı.

Tüm özürler, her özür unutuldu ve dudaklarım onun dudaklarında.

Ben sadece dudaklarımım. Başka hiçbir parçam yok.

Sonbahar.

Autumn'u öpüyorum.

Onu yatağa geri itme ve altımda hissetme dürtüsü geliyor ve tekrar gerçek düşünceler düşünmeye başlıyorum.

Bunu mahvetme, Finn.

Elimi kalçasına dayıyorum, böylece başparmağım kaburgalarının altında içe doğru açılan o küçük noktayı, onun görkemli şeklini okşayabiliyor. Sonbahar binlerce fantezimdeki gibi iç çekiyor.

Ben onu öpüyorum, o da bana doğru eğiliyor. Bu gerçek.

Bu oluyor.

Sonbahar.

Eli omzumda ve beni itebileceğini düşünüyorum, ama bunun yerine beni daha yakına çekiyor, bu şekilde oturabileceğimiz kadar yakın olmamıza rağmen.

O bunu istiyor. *Beni* istiyor.

Autumn elini dizime koyuyor ve ben bir iniltiyi bastırıyorum. "Ah," diyor.

Başı kayıyor ve saçlarını sıkıca kavradığımı fark ediyorum.

Geri çekiyorum.

"Özür dilerim," diyorum ve ellerimi onun üzerinden çekmeye başlıyorum.

"Hayır, durma" diyor Autumn. Eli hâlâ omzumda. Tekrar çekiyor, "Benimle uzan." diyor.

Autumn yatağıma uzandı. Kollarını bana doğru uzatıyor. "Aman Tanrım," diyorum.

O istiyor-

"İle" dedi, "üzerinde" değil, ama kolları-

Kendimi onun üzerine çekip sağ dirseğime yaslanıyorum. Göğüslerinden biri bana doğru bastırıyor. Yüzüne baktığımda gözleri benimkilerle buluşuyor. Kollarını bana doluyor ve dudaklarını dudaklarıma doğru kaldırıyor.

Ben onu
öpüyorum. O da
beni öpüyor.

Sanki bir bedenim yokmuş gibi hissetmek garip, ama bu böyle bir şey. Ben sadece evrende coşkuyla var olan bir ruhum. Zaman ve mekan benim için anlamsız, geçici ve önemsiz.

Ve sonra kendime geri dönüyorum. Benim bedenim, onun bedeni, o anın gerçekliği: hepsi birden bana çarpıyor.

Beni tutkuyla öpüyor. Autumn

beni öpüyor.

Yüzünü avuçlarımdan içine alıyorum.

Birçok kez yüzüne dokunmak istedim; her gülüşü, her kaş çatışı beni cezbedti. Yüzündeki çizgiler, vücudunun diğer kısımları kadar beni rahatsız etti.

Vücudu.

Autumn bana sıkıca tutunuyor, bana doğru bastırıyor. Dudaklarımız nefes alıp vermek için ayrılırken usulca inliyor. Eğer beyinlerimiz ihtiyaçları dengelemekte bu kadar iyi olmasaydı, muhtemelen şimdiye kadar boğulmuş olurduk.

Umarım onu doğru öpüyordumdur. Öyle görünüyor. Belki de içgüdülerim sonunda kontrolü ele alır ve ön lobum ben bu işi fazla düşünüp berbat etmenin bir yolunu bulmadan önce rahatlar.

Autumn beni, benim onu öptüğüm yoğunlukla, hızlı ve sert bir şekilde öpüyor. Hararetimin yorucu olabileceğinden endişelenerek yavaşlamaya çalışıyorum. Ama Autumn sanki dans partneriymişiz ve müzik değişmiş gibi benim hızıma ayak uyduruyor. Beni kavrayışını gevşetmiyor. Çıkardığı zevk sesleri baş döndürücü.

Buraya nasıl geldik? Son birkaç dakikanın şifresini çözmek şu anda benim için çok fazla. Devam ederken bu anın içinde olmalıyım.

O.

Onu

.

Onun göğsüne dokunmak istiyorum.

Hayır, Finn.

Odak noktamı tekrar onun dudaklarına -Sonbahar'ın dudaklarına!- getirmeye çalışıyorum, benimkini tekrar tekrar öpüyor.

Göğsüme baskı yapan göğsüm için minnettar olmaya çalışıyorum ama diğeri de tam orada.

Onu nasıl mutlu edeceğimi biliyor muyum? Çünkü konuşmak için kendimi onun ağzından ayıramıyorum. Sol elim yanağından boynuna, omzuna doğru ilerliyor.

Yavaş, Finn. Yavaş ol.

Bilmesi için ne yaptığımı işaret etmeye çalışıyorum. Sürpriz yok, hata yok. Başparmağım diğer göğsünün kabarıklığının dibinde, kaburgaları parmak uçlarımin altında.

Yavaş.

Elimi hareket ettiriyorum, ve sonra-

Elimde Autumn'un göğsünü tutuyorum.

Onlara bakmamaya çalıştığım ama silüetlerinin zihnime kazındığı onca yıldan sonra, Sonbahar altımda, elimde, dudaklarımin ve kalçalarımin altında.

Bu sabah çadırda iç geçirdi, keşke ilham verseydim dediğim iç geçirdi ve ben yine yok oldum. Ben sadece hislerden ibaretim. Başka bir gerçeklik yok, sadece Sonbahar var.

"Finny."

İsmimi duyarken aynı anda ağzımın içinde hissediyorum. Yine zaman ve mekâna geri dönüyorum.

Bedenimin Autumn'u öptüğünü hatırlıyorum. Sinyal geliyor.

Dur.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Öyle mi?"

"İstiyorum-"

Işık hâlâ loş ama yüzünü biraz daha iyi görebiliyorum. Kızarmış ve gözleri ıslıl ıslıl, ıslak. Yine endişeli görünüyor.

Yapamazsa onun yerine ben söylerim. "Durmamı ister misin?"

"Hayır!" diye bağıyor, beni şaşırtarak. "Ben bunun tam tersini istiyorum." Autumn kelimeleri ağzından kaçırdıktan sonra dudağını ısırıyor ve altımda gergin bir şekilde kıpırdanıyor, vücudumda söylediklerini işlemeyi zorlaştıran bir dizi duyguyu harekete geçiriyor.

Çünkü kesinlikle benim düşündüğüm şeyi kastetmiş olamaz. Durmanın tam tersi-

"Devam etmemi mi istiyorsun?"

"Evet," diyor Autumn.

Vücudum da aynı sonuç için çılglık atıyor.

İçgüdülerim yine kontrolü ele almak istiyor ama bu sefer çok yanılıyorlar.

"Ben-benim yok-"

Autumn prezervatifim olduğunu varsayıyor olmalı, ki yok. Jamie'yle o kadar bekledikten sonra, bir kez öpüştükten sonra gerçekten benimle yapmak istiyor mu? *Hata yok. Yanlış anlaşılma yok.*

"Umurumda değil," diyor. Sesinde bir sertlik, derin bir kesinlik var.

"Sonbahar, hayır." Oturup ikimizin de sakinleşmesine izin vermeliyim ama hareket etmiyorum. Autumn bana sokuluyor. *Bana sokuluyor.*

"Lütfen, Finny," diyor ve beni eritecek bir şekilde boynumu öpüyor. "Lütfen, Finny."

Tüm fantezilerimde, Autumn ve benim neden seviştiğimize dair bir açıklama hiç olmadı. Her zaman onu sayısız, çeşitli koşullar altında sihirli bir şekilde baştan çıkardıktan sonra hikayeye atladım.

Ve pek çok fantastik durum yaşandı.

Hiçbir zaman, hiçbir sınıfta, arka koltukta, arka bahçede ya da çatıdaki senaryoda Autumn bana yalvarmadı.

"Lütfen," diyor dudakları boynumda ve çenemde gezinirken. "Lütfen, lütfen."

Zihnimin içindeki bariyer parçalanıyor.

Dudakları tekrar benimkilere değiyor ve ben arzudan kendimi kaybediyorum. Elbette bana durmamı söyleyecek.

Elimi gömleğinin üzerine kaydırıyorum ve o da gömleğini çıkarıyor. Sütyeninin kopçasına uzandığımda bana durmamı söylemiyor.

Autumn'un sütyenini çıkarıyor ve teninin hissi ve vücudunun gölgeli şekli beni düşüncesiz bir merak içinde bırakıyor. Kotumun düğmesini çekiyor.

Ciddiydi.

Autumn parmakları kayarken ve düğme bağlı kalırken sinirli bir ses çıkarır.

Beni istiyor.

Tüm aklım ve mantığım o inkar edilemez gerçek karşısında kayboldu: Sonbahar beni istiyor.

Şimdi sabırsız olan benim.

Elini kenara itiyorum ve kendim yapıyorum. Kot pantolonumu ve boxer'ımı çıkarıp yataktan fırlatacak kadar ondan uzaklaşıyorum. Pantolonumdaki telefonum yere düştüğünde boğuk bir gümbürtü duyuyorum ve kendi kotunu çıkarmak için kalçalarını kaldıran Autumn'a dönüp bakıyorum.

Yine ellerim üzerinde, dizlerinin üzerinden geçirmeye çalışıyorum ve neredeyse onu kucağıma çekiyorum. Autumn kıkırdıyor ve ben de kotun içinden çıkan ayaklarını öpüyorum.

Sonra gömleğimi çıkardım ve ona baktım. "Oh, Autumn."

Arkadaşım. Hayalim. Aşkım.

Gözlerindeki güven çok yoğun. Bu bakışı hak edemem; bu gerçekleşiyor olamaz.

Aramızdaki son giysi olan külotunu çıkarmaya başlıyor.

Ona yapamayacağımızı söyleme isteğimi kaybettim, her şeyin çok hızlı geliştiğini ve muhtemelen yapmamamız gerektiğini bilmeme rağmen. Ona yardım ediyorum. İç çamaşırlarını yere atıyorum.

Eğer bu bir hataysa, yine de yapıyoruz.

Kucağına dönmem için kollarını açıyor. Hala beynimde düşünceler varken söylemeliyim.

"Önce seni sevdiğimi söyleyebilir miyim?" Doğru olması gerektiğini bilse bile ona söyleme şansımı kaçırmayacağım. Zaten çok fazla şeyi riske atıyorum.

"Evet."

Üzerine düşünüyorum, kendimi nazıkçe indirmek için tam zamanında yakalıyorum, kendimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum, hayvani içgüdülerim tekrar kontrolümde.

Autumn'a "Seni seviyorum," diyorum, bunu daha önce söyleyemediğim ve bir daha asla söyleyemeyeceğim tüm zamanlar için söylüyorum.

Ve sonra "Tanrım, seni seviyorum" diyorum çünkü o orada. Ben de oradaydım. Autumn bana geri çekilmemi ya da durmamı söylemiyor. Yine içime sokuluyor, nefesi köprücük kemiğimde sıcak. "Tanrım, Autumn."

Yavaş, Finn.

Hata

yapma.

Nefes alış verişinin değişmesinden, beni kavrayışının sıkılaşmasından, coşkuyla karışık bir acı içinde olduğunu anlayabiliyorum.

Yavaş. Kafanı oyunda tut, Finn. Yavaş ol.

Altımda ve etrafımda rahatlamaya çalışıyor. Bunu hissedebiliyorum.

Autumn canı yansa da onunla sevişmeye devam etmemi istiyor. Geçmişimizdeki onca hatadan sonra neden bu kadar emin olabildiğimi bilmiyorum ama yine de durum reddedilemez.

Sonbahar beni baştan çıkardı.

Bunu fark etmenin saçmalığı beni güldürecekti ama kulağıma fısıldadı, "Sorun yok Finny. Ben iyiyim."

Autumn yanağını yanağıma yaslıyor. Mutlu bir şekilde iç çekiyor.

Umarım bundan sonra da yeterince nazik olurum, çünkü göğüslerinin göğsümde ritmik bir şekilde sallanması, kalçalarının sanki kaçacağımdan korkuyormuş gibi belimi kavraması beni tüketiyor.

Sonunda onun adını söylemek istiyorum, ama ilk sesli harfi geçemiyorum.

on

Autumn inliyor ve bunu yapmamamız için birçok nedenden birinin içimizden döküldüğünü hissediyorum. Hareket ediyorum, ama pişmanlık duymuyorum, çünkü en azından bu anımız hep aklımda olacak.

Transımdan çıkıyorum ve onun hala iyi olduğunu bilmem gerekiyor. Tek söyleyebildiğim "Sonbahar".

"Ben de seni seviyorum," diyor. "Sana söylemeyi unuttum." Ağlamaya başlıyor, ama eskisi gibi değil, karakterinin sonunun yasını tuttuğu zamanki gibi değil. Yine de bunlar gözyaşları, bu yüzden söylediklerini daha sonrası için bir kenara koyup ona odaklanıyorum.

Eğildim ve yüzünü tekrar tekrar öptüm.

"Sorun yok. Ağlama," diyorum, çünkü söylemek istediğim diğer tüm şeyler dışarı çıkmanın yolunu bulamıyor gibi görünüyor. *Sen güvendesin. Gözlerinden öpüyorum. El üstünde tutuluyorsun. Alnından öpüyorum. Bundan sonra ne olmamı istersen o olacağım. Yanağından öperim. Ne olmamı istersen. Diğer yanağından öperim.* "Ağlama. Sorun yok."

"Bana sarılır mısın?" Autumn soruyor ve gerçekten de bu şimdiye kadar duyduğum en harika fikir. Yanına kayıyorum ve hemen gözlerini silip başını omzuma yaslıyor. Kollarımı ona doluyorum ve bu muhteşem bir şey.

"Böyle mi?" Onu nazikçe ama sıkıca tutuyorum.

"Evet," diyor ve ben bir daha asla hareket etmeyeceğim. Saçlarının kokusunu içime çekiyorum ve başım dönüyor.

Hiç böyle bir coşku yaşamamıştım.

Bir kuş korusu bu güzel yeni güne, onun bedenine ve benim neşeme bir övgü şarkısı söylüyor. Sabah ışığında kirpiklerinin yanaklarındaki gölgelerini, battaniyemin altında kalçasının kabarıklığını görebiliyorum.

Ölebileceğim için çok mutluyum.

"Bunun olduğuna inanamıyorum," dediğimi duyuyorum. Gözlerim istemsizce kapanmaya başlıyor ve uyanık kalmama yardımcı olmak için konuştuğunda seviniyorum.

"Beni sevdiğini söylerken ciddi miydin?" diye sorar.

"Tabii ki yaptım." O kadar yorgun ve mutluyum ki bunun ne kadar aptalca bir soru olduğunu düşünmüyorum. Uykuya dalmadan önce tenlerimizin birbirine değmesinin tadını çıkarmak için onun altında hafifçe kayıyorum. O devam ettiğinde gözlerim tamamen kapanmıştı.

"Bunu sadece adamın söylemesi gerektiği için söylemiyordun, değil mi?"

Gözlerim hâlâ kapalı ve "*Ne erkeği?*" diye düşünürken beni kastettiğini fark ettim. O adam benim. Söylemesi gereken adam-

Gözlerim açıldı.

Bilmiyormuş gibi mi davranıyor?

Artık tamamen uyanıktım, sorusunu beynimde yeniden canlandırımdı.

Bilmiyormuş gibi davranıyor.

Bunu neden yapıyor?

Altından kalkıp dirseğimin üzerine oturuyorum. Yüzünü görmem gerekiyor. "Hadi ama Autumn," diyorum. "Aşık olduğumu bildiğini biliyorum

sonsuz kadar seninle. Rol yapmana gerek yok." Bundan sonra benden ne isterse istesin, tek kuralım aramızda söylenmemiş hiçbir şeyin kalmamasıdır.

"Ne?" diyor.

Çok inandırıcı ama onun ne kadar iyi bir oyuncu olabileceğini biliyorum.

"Sorun değil." İç çektim. Şu anda bile kendimi biraz öfkeli hissetmekten alamıyorum. "Bildiğini her zaman biliyordum."

Ama Autumn sinirlenmeye başladı. Oturuyor ve yorganı koruyucu bir şekilde etrafına çekiyor. Bana kaşlarını çatıyor. Kuşlar hâlâ ötüyor.

Autumn onu sevdiğimi bildiğini bildiğim için neden üzgün? Bunu bildiği için ona kızgın değilim.

En azından şimdi değil. Dün gece romanına verdiğim tepkiyi unutmıştım. "Sonsuza kadar" derken ne demek istiyorsun?" Autumn sordu.

"Biliyorsun," diyorum. "Sonsuza kadar. Kaç yaşımızdan beri, on bir mi?" "Beşinci sınıftan beri mi? Donnie Banks'i yumrukladığın yıldan beri mi?"

Şurada. Neden bahsettiğimi biliyor. "Evet.

Donnie Banks'in ne dediğini hatırlıyor musun?"

"Bana ucube dedi."

"Kız arkadaşın bir ucube" dedi ve senin benim kız arkadaşım olmak istemediğini, benim istediğimi biliyordu." Çünkü bunu herkes biliyordu. Herkes biliyordu. Autumn da dahil.

Değil mi?

"O zamanlar benden böyle mi hoşlanıyordun?" Şaşkınlığı gerçek. Ama ilkokulda bilmediyse, bize ne oldu?

Sonuna kadar oturuyorum. Net düşünmem lazım.

"Ama bu yüzden ortaokulda benimle takılmayı bırakmadın mı? Çünkü sadece arkadaştan fazlası olmak istememden sıkılmadın mı?" Olan buydu. Ben de oradaydım.

"Hayır," diyor Autumn. "Böyle bir şey istediğin hakkında hiçbir fikrim yoktu." Gerçek bu. Her nasılsa, bir şekilde, bilmiyordu.

"Ama seni öptükten sonra anladın mı?" Çünkü Autumn onu sevdiğimi biliyor. Romanını okudum. Oradaydı.

"Hayır," diyor Autumn. "Beni neden öptüğünü bilmiyordum ve bu beni korkuttu. Belki de benim üzerimde deney yaptığını düşündüm."

Onun üzerinde deney mi yapıyorsun? Halüsinasyon mu görüyorum? Bakışlarım kısa bir süreliğine yatak odamın etrafında dolaşıyor. Diğer her şey normal görünüyor.

Autumn ilkokulda ya da ortaokulda onu sevdiğimi bilmeseydi, hayır. Hayır. Bilmek zorundaydı.

"Ama bu hiç mantıklı değil," diyorum ona. "Madem bilmiyordun, o zaman neden beni terk ettin?"

Gözlerini kaçırıyor. Bu kadar mı? Onu bir yalanın içinde mi yakaladım? Midem bulanıyor. Zalim çıksa bile onu seveceğim. Bu benim lanetim.

Autumn, "Artık tuhaf kız olmamak çok güzel bir duyguydu," diyor. "Popüler olmak hoşuma gidiyordu. O yıl birbirimizden biraz uzaklaştık."

Utancından yüzü kızarıyor ve ben ağzımın açık kaldığını hissediyorum.

"Benim hatam olmadığını söylemiyorum. Sadece böyle olmasını istemediğimi söylüyorum. olur."

Oh, Sonbahar.

Autumn'un insanların onun hakkında ne düşündüğünü önemsemesi hiç aklıma gelmemişti. Karakteriyle uyumsuz görünüyordu. İlkokulda onu hep savundum ama bunun nedeni diğer çocukların ne düşündüğü ya da söylediklerinden rahatsız olduğuna dair hiçbir belirti göstermemesi değildi. Belki birkaç kez onu ağlatan şeyler olmuştu ama adaletsizlikten ya da konunun prensibinden dolayı üzgün olduğunu söylediğinde ona inanmışım.

Autumn nihayet yaşıtlarımız tarafından takdir edildiğinde, bunu doğal karşılıyor, işlerin nihayet olması gerektiği gibi yoluna girdiğini düşünüyor. Ortaokulun ilk günlerinde bir gecede popüler olmanın heyecanı ile ilgili hiçbir şey söylememişti. Dalgın görünüyordu, sevinçli değil.

Autumn iyi bir oyuncu ama o kadar da iyi değil. Örneğin, şu anda utancını gizlemeye çalışıyor ve başarısız oluyor. Autumn iyi bir yalancı. Autumn iyi bir yalancı değil. Bu doğru ve doğru değil.

"Gerçekten bilmiyor muydun?" Emin olmak için soruyorum. "Hayır, gerçekten bilmiyordum," diyor Autumn.

Ona inanıyorum ve bu başa çıkabileceğimden daha fazla. Sinir sistemim çalışmaya devam edebilmek ve bilinçli düşünebilmek için beni ayakta tutamayacağına karar veriyor. Sırt üstü yatıyorum ve hiçbir şeye bakmıyorum.

Autumn onu sevdiğimi bilmiyordu.

Üstümdeki boş tavana bakıyorum ama tek gördüğüm bu yeni bilgiyle yeniden yazılan binlerce anı. Sanki Autumn'la olan tüm ilişkimin DNA'sı mutasyona uğramış gibi. Ona ne kadar zavallı göründüğümü her fark ettiğimde içten içe irkiliyordum ama o bunu ne biliyor ne de fark ediyordu.

"Ve tüm bu yıllar boyunca benim hala... bilirsin işte," diyorum.

"Hala ne?"

Çünkü tüm olanlardan sonra bile, hala bunu dile getirmeme ihtiyacı var. "Hâlâ seni istiyordum."

"Gerçekten mi?"

Buna cevap bile veremem.

Tüm acılarımın nedeni hayal gücümün ürünüydü. Sylvie'yle beni eve bırakması için Jack'i çağırmak zorunda kaldığım o gece, Autumn'u verandasında yemek artıkları yerken buldum. Ailesi için üzülüyordu ve ben ona en bariz, sarhoşça aşk dolu şeyleri söylediğimi düşünürken sarhoşluğuma sessizce sabretmişti. Ertesi sabah yatağında yatıyordum, köpek gibi hastaydım ve utançtan kıvranıyordum.

Ama hepsi beynimdeydi. Hiçbiri gerçek değildi. Autumn bilmiyordu. Sonbahar zihnimin içinde yüksek sesle haykıran aşkı duymamıştı.

Beden eğitiminde partner olduğumuz o dönem, dersten sonra söylediğim pek çok şeyden pişmanlık duydum ve ona dokunma isteğime yenik düştüğüm anlar özellikle korkunç görünüyordu. Autumn tarafından tekrar dışlanmanın eşiğinde olduğumdan emindim, çünkü ona olan aşkı gizlemekte çok kötü bir iş çıkarıyordum.

Ama o bilmiyordu.

Jamie'nin takılmamızdan hoşlanmayacağını söylediğinde sınırlarını aştığını kanıtlamamıştı. Jamie muhtemelen bu konuda bir pislik olurdu ve eğer Autumn o zamanlar beni gerçekten sevseydi-

Sevdiğim ve her şeyiyle tanıdığımı düşündüğüm bu kız bunca yıldır ne düşünüyordu?

"Peki ya Sylvie?" Autumn soruyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Her şey Shakespeare'in çılgın hatalar komedisine benziyor. Bu bir ironi mi? Belki Autumn bana söyleyebilir.

"Futbol antrenmanından sonra amigo kızlarla takılmaya başlamamın tek nedeni onların hala senin arkadaşların olduğunu düşünmemdi. Belki o zaman seninle bir şansım olur, belki beni böyle görmem için yeterince havalı olurum diye düşündüm. Sonra lisenin ilk günü geldiğinde, otobüs durağında bana selam bile vermedin. Ve artık sadece onların arkadaşı olmadığını değil, onlardan nefret ettiğini de öğrendim. Sonra Jamie ile çıkmaya başladın ve Alexis bana Sylvie'yi neden ayarttığımı soruyordu ve ben neden bahsettiğini bile bilmiyordum..."

Korkunç bir konuşmaydı. Bir futbol maçından sonraydı, sahada gerçekten vakit geçirdiğim ilk maçı ve Alexis soyunma odasından çıkarken beni kenara çekmişti. Çok yorgundum ve sırlıslık olmuştum. O sırada Jack ile çıkıyordu ve kolumu sahiplenici bir şekilde tutması beni biraz korkutmuştu. Öfkeli görünüyordu.

"Bunu ona neden yapıyorsun?" diye tısladı bana.

"Kim?" Hiçbir anlam ifade etmese de beynim Autumn'a gitti.

"Aman Tanrım." Alexis fısıldadı, "Sylvie, seni canavar."

Geçen dört yılın ardından Alexis'e karşı hissettiklerim, pek çok insanın kardeşlerine karşı hissettiklerini tarif etmesine benziyor. Onu çok uzun zamandır tanıdığım için seviyorum ama beni deli ediyor ve çoğu zaman ondan o kadar da hoşlanmıyorum.

Alexis o gün abartıyordu, ancak çılgınca abartılarında her zaman bir gerçeklik payı vardır.

O zamanlar Sylvie'den hoşlanıyordum.

Sylvie otobüs durağında benimle konuştu. Başka kimse konuşmadı. Sylvie'nin farklı bir şekilde de olsa Sonbahar kadar güzel olması dikkatimi dağıtıyordu. Sylvie'ye bakmak güvenliydi.

Alexis davasını anlattığında, ne demek istediğini anladım. Ve kendimi sorumlu hissettim. Ayrıca, Autumn'un takıldığı merdivenlerde bir adamın onu öptüğünü görmüştüm. Planım başarısız olmuştu.

Sylvie'yi sinemaya davet ettim ve çok eğlendik. Gerçekten eğlendik. Sabahları okula hazırlanırken NPR dinleyen tanıdığım diğer tek çocuktur. Biyografi okuması ve en sevdiği kitaplardan oluşan bir raf tutması hoşuma gitmişti. Çok güzeldi. İyi biriydi. Benimle olmak istiyordu.

Sylvie benim için iyi oldu. Onunla geçirdiğim neredeyse her dakikadan keyif aldım. Beni pek çok küçük yönden daha iyi bir insan yaptı. Umarım bir gün bunu Sylvie'ye tam olarak açıklayabilirim, ama şimdilik Autumn'a "Sylvie'yi hiç önemsemediğimi düşünme, çünkü önemsedim" diyorum. *Ben önemsiyorum.* "O aslında düşündüğün gibi biri değil." *O çok daha fazlası.* "Ve sen artık onunla ilgilenmezken, onun benimle ilgilenmeye ihtiyacı vardı." *Çünkü o da senin gibi karmaşık.* "Onu sevdim ama seni her zaman sevdiğimden farklı bir şekilde sevdim."

Sylvie'yi hâlâ seviyorum ve söylenmemiş bir şey bırakmak istemememe rağmen yüksek sesle söylemediğim çok şey var.

Ama Autumn ve benim Sylvie dışında konuşmamız gereken çok şey var. "Oh, Finny," diyor Autumn. Sesinde o kadar çok duygu var ki kalp çarpıntısı.

Sinirlerimi yatıştırmak için ciğerlerime hava dolduruyorum. Gözlerimin ucuyla ona bakıyorum. Bu eski bir numara: Sonbahar'a gerçekten bakmadan ona bakmak.

Autumn hala yatağında oturmuş beni izliyor. Saçları yüzünün etrafında bir aura gibi parlıyor. Çarşaf yine düştü. Onun yüzüne bakmak için kendime güvenemiyorum. Cesaretimi kaybedeceğim.

"Dedin ki-" diye başladım. Bilmem gerekiyordu. Bunu söylediğinde ağlıyordu ve şaşırtıcı bir şekilde benim onun hakkında ne hissettiğimden emin değildi. "Sen de beni sevdiğini söyledin." Belki de kırılganlığı yüzünden kastettiğinden fazlasını söyledi.

"Evet," diyor Autumn, "İstiyorum." Sesi titriyor ama emin. "Ne zamandan beri?" *Dün geceden beri mi? Geçen aydan beri mi?*

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor. "Belki de ezelden beri, ama iki yıl öncesine kadar bunu itiraf etmemiştim."

Belki de sonsuza kadar?

Artık dayanamıyorum. Doğrudan ona bakıyorum. Autumn'un yüzünde yumuşak, yüce bir gülümseme var ve göğsüme tekrar çöktüğünde bir iç çekişe dönüşüyor.

O beni seviyor.

Beni gerçekten seviyor.

Onu o kadar sıkı tutuyorum ki, ona zarar vermemek için vücuduma gevşemesini emrediyorum.

Sonbahar.

Sonbaharım.

Eğer olmak istiyorsa.

"Yani..." Bunu nasıl soracağımı bilmiyorum. Autumn beni seviyor, ama daha fazla yanlış anlaşılma olmamasını sağlamaya çalışıyorum.

"Ne?"

"Artık sen ve ben varız, değil mi?"

Konuşmadan önce kahkahasını göğsümde hissediyorum.

"Phineas Smith, benden kız arkadaşın olmamı mı istiyorsun?"

Tek yaptığım bu değil mi? Çılgınca düşünüyorum. Kalbim hızlı atıyor. Bana bu bir formalite gibi gelmişti ama belki de Sonbahar'ı yanlış anlama geçmişim beni yine yakalıyor.

"Şey, evet. Bu garip mi?"

"Çünkü zaten bundan çok daha fazlasıymışız gibi geliyor."

Tekrar rahatlıyorum. Beynime sakin olmasını, Autumn'dan Vegas'a kaçmasını istemenin saçma olduğunu söylerken ona "Evet, biliyorum," diyorum. "Ama şimdilik bu kadar yeter."

Şimdilik.

Gözlerimi kapatıyorum.

"Hâlâ Sylvie'den ayrılmak zorundasın," diye fısıldıyor.

Gözlerim tekrar açılıyor.

"Biliyorum. Yapacağım. Yarın."

"Bugün demek istiyorsun," diyor.

Midem bulanıyor. Elbette, sabah oldu. Ne kadar aptalım.

"Ah. Doğru." Autumn'u kendime doğru çektim. "Sanırım biraz uyumalıyız." "Evet, sanırım," diyor Autumn.

Birbirimize sarılıyoruz ve çok geçmeden Autumn usulca horlamaya başlıyor. Ama ben uyumuyorum. Düşünecek çok şey var.

on bir

İronik olabilecek şeylerden biri - Autumn'dan bana ironiyi açıklamasını istemeyi gerçekten hatırlamalıyım - şimdi Sylvie'ye söyleyecek bir şeyim olması.

Sylvie, Autumn'u ona tercih etmemi arkadaşlıktan öte bir şeyse kabul edecektir. Bunu bu kadar zor yapan da bu.

Sözlerime dikkat etmeye çalışıyorum. Sadece ne demek istediğimi ve tam olarak ne demek istediğimi söylemeye çalışıyorum. İnsanlar beni okumanın zor olduğunu düşünüyor ama ben bunu hiç anlamıyorum. Ketum değilimdir. Çoğu zaman, bana sorulmadığı sürece bilgi paylaşmam.

Sylvie bana Autumn'u ilk sorduğunda, aslında onun hakkında konuşmamıştık.

Birinci sınıfın son günüydü.

Kampüsten çıkarken Jamie önümüze geçmişti. Autumn'u omzunda taşıyordu, Autumn sevinç ve sahte panikle çılgık atıyordu ve onların arkasından da iğrenç bir şarkıyı avazları çıktığı kadar bağırarak söyleyen sıradışı arkadaşları geliyordu.

"Bu da neyin nesi?" Sylvie söyledi.

Jamie'nin küçük geçit töreni yanımızdan geçmişti ve biz tekrar yürümeye başlamıştık. Sylvie ve ben kampüsün yakınındaki fast-food restoranına gidiyorduk ve içimde onların da kutlama planının bu olduğuna dair bir his vardı.

"Eh, bu adam her zaman gösteriş yapıyor," dedim. Jamie'nin Autumn'u döndürüp yere bırakmasını izledim.

"Hayır," dedi Sylvie. "Onu ne zaman onunla görsen neyin var senin?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Autumn Davis ve Jamie Allen." Sylvie kolumdan çekiştirdi, ben de ona baktım. "Hadi ama Finn. Az önce onlara ters ters bakıyordun."

"Ondan hoşlanmıyorum." Omuz silktim. "Sana daha önce de söyledim: Autumn çocukluğumuzdan kalma eski bir arkadaşım. Böyle gösteriş meraklısı birinden hoşlanması çok kötü." Tekrar omuz silktim. İleride, Autumn ve arkadaşları yaya geçidinde ışığın değişmesini bekliyorlardı.

"Yani," dedi Sylvie, "hepsi de 'Vay canına, ben çok tuhafım' demiyor mu? Her gün bir taç takıyor ve Jamie'nin onu herkesin içinde fırlatıp atmasından hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Autumn tuhaf doğdu," dedim. "Kendisi gibi davranıyor. Jamie dikkat çekmek için bir şeyler yapıyor ve bu konuda ne hissettiğimi biliyorsun."

Bu Jamie'ye olduğu kadar Sylvie'ye de yönelik bir bel altı vuruştı ve bir süre sessiz kaldık.

Birkaç hafta önce, Victoria'nın çıktığı yaşlı bir adamın kışkırtmasıyla Sylvie, Alexis'le dönme dolapta öpüşmüş ve ilk büyük kavgamızı etmiştik.

Sylvie'ye Alexis'le öpüşmesini umursamayacağımı söylemişim çünkü yapmak istediği şey buydu. İkisinden biri gerçekten hoşlanıyorsa bu çok ateşli olurdu. Sylvie'nin bunu daha önce hiç tanışmadığımız bazı erkekleri etkilemek için yapmış olması beni iğrendirdi. Ve bunu ona söylemişim.

"Sadece ilgi arıyorsan seninle birlikte olamam."

Burgerciye giden yolun geri kalanında Sylvie ve ben sessizdik. Biz geldiğimizde Autumn ve arkadaşları çoktan oradaydı. Sylvie tuvalete gitti. Bizim için sipariş verdim ve Autumn ve arkadaşlarından uzağa bakacak şekilde oturdum.

Sylvie tuvaletten döndüğünde ağlıyor gibi görünüyordu.

"Syl-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı.

"Sana daha sonra bir şey söylemem gerekiyor," dedi.

Yemeğimizi yedik ve Autumn ile arkadaşları gittiklerinde Sylvie ile benim ne kadar tuhaf olduğumuzu görmedikleri için çok mutlu oldum. Daha sonra parka yürüdük ve bir tepede oturduk ve Sylvie bana Bay Wilbur'dan bahsetti.

Sylvie, yedinci sınıftayken bu öğretmenin birçok yeteneğini geliştirmesine yardımcı olmakla nasıl ilgilendiğini anlattı. Ona şahsen özel ders vermeyi teklif etmiş, liseyi erken bitirmesi ve böylece on altı yaşında üniversite derslerine başlayabilmesi için onu nasıl hazırlayacağından bahsetmişti. Sylvie'nin ailesi bunun onun gerçekten ne kadar üstün zekâlı olduğunun bir kanıtı olduğunu düşünmüştü.

Wilbur nedenlerini açıklamakta acele etmemişti. Sylvie'nin ilerlemesinden tekrar tekrar hayal kırıklığına uğradığını iddia etti ve ona neden kendisi için çalıştığı kadar sıkı çalışmayı reddettiğini sordu. Onu arkadaşlarından soyutladı ve derslerine odaklanması için diğer aktivitelerini bırakmasını istedi. Ve sonra örtünmesi gerektiğine dair yorumlar geldi, sonuçta bir erkekti ve çok güzeldi. Sekizinci sınıfın ikinci döneminin ortalarına kadar, sonunda ona kendisini akademik olarak hayal kırıklığına uğrattığını ve cinsel olarak birçok kez baştan çıkardığını söylemişti. Ona borçlu olduğunu söylemişti.

Neyse ki biri içeri girmişti.

"Yakalandık," dedi Sylvie, sonra kaşlarını çattı ve kendini düzeltti. "Biri içeri girdi ve yakalandı."

"Evet, onu yakaladılar," diye kabul ettim. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Kurtarıldın." Ne kadar güçlü olduğunu, zekâsının ona söylediği bir yalan değil, sömürdüğü bir gerçek olduğunu anlatmak için çok daha fazlasını söylemek istiyordum.

Sylvie omuz silkti. "Zaten biraz geç kaldım."

Göle bakan bir tepede oturuyorduk. Hava rahat olamayacak kadar sıcaktı ama ikimiz de bu konuda bir şey söylemedik. Kendimi donmuş, teselli ya da destek sunamaz halde bulmak beni dehşete düşürdü. Sadece onun yanında oturdum ve dinledim.

"Yani," diye devam etti Sylvie ve yaklaşık bir saat sonra ilk kez bana baktı. "Bu terapistte ayda bir kez gidiyorum ve tüm bunları sana anlatmamın nedeni senin haklı olman."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı ve ona göz kırptım.

"Dönme dolap hakkında. Dr. Giles'a kavgamızı anlattım ve onunla bunu neden yaptığımı konuştum. Sadece-"

"Sylvie, önemli değil."

"Hayır," dedi. "Bu önemli. Bunu anlamayı istiyorum. Wilbur bana çok kötü davranıyordu ama onun onayı kafayı bulmak gibiydi. Onun onayını almak için beni o kadar çaresiz bırakıyordu ki, onay geldiğinde çok heyecanlanıyordum. Bilmiyorum. Dr. Giles bazen o duyguyu özlediğimi söylüyor. "-burada gözlerini devirdi-"rol yapıyorum,' ama belki de haklıdır."

"Sanırım anlıyorum," dedim. Ona sunabileceğim tek şey buydu. Autumn'la olan eski yarayı korumak için onu incitmişim, onun da kendi yarası olup olmadığını hiç merak etmemişim. Kendime dehşete düşmüştüm ve onun gücü ve asaleti karşısında hayrete düşmüştüm.

"Dr. Giles'la çözmeye çalıştığım şey," dedi Sylvie, artık bana bakmadan, "ne zaman kendim olduğum ve ne zaman Bay Wilbur'un benim hakkımda düşündüğü gibi olduğum. Dönme dolap meselesi... Üzerinde çalışıyorum, tamam mı?"

"Sylvie-" diye başladım.

Daha önce olduğu gibi elini kaldırdı ve ben sustum.

"Wilbur lise yıllarımı benden çalmaya çalıştı. Arkadaş yok, parti yok, sadece o ve beni Harvard'a hazırladığını düşünerek ailemi kandırdığı birkaç devlet üniversitesi dersi. Okul değiştirdim ve tüm lise şeylerini yapıyorum: amigoluk, öğrenci konseyi,

dans komiteleri. Eğlenmek, ılgın zamanlar geçirmek ve normal gençlik hataları yapmak istiyorum."

"Bunu yaşadığın için üzgünüm. Söylediğim için üzgünüm-"

"Bitirmeme izin ver, Finn. Hırsım mı? Bu hep bendim, Bay Wilbur değil, gerçi o bunu kullandı. Yani lisede her şeyi yapmak istediğimi söyledüğimde ciddiym. Planım bu ve gerçekten ben buyum."

Bana baktı ve ben de başımı salladım. Bunu görebiliyordum.

"Ve bunun bir parçası da, bilirsiniz, liseden bir erkek arkadaşımın olması. Ama Dr. Giles bana kendimi güvensiz hissettiren biriyle birlikte olamayacağımı söylüyor."

"Özür dilerim," dedim. "İsteyerek yapmadım-"

"Duymam gereken şey Finn," dedi Sylvie, "benimle birlikte olmak istediğin. Ben senin için uygun bir seçim değilim çünkü aslında istediğin kişiyle birlikte olamıyorsun."

Bana baktı, sakın ve ölçülüydü, her ne olursa olsun vereceğim yanıtı hazırды.

"Çok güçlüsün," dedim, çünkü bu doğruydı. Dürüstçe ne söyleyebileceğimi çözmeye çalışıyordum. Onunla birlikte olmak uygun bir şeydi. Autumn beni sevmiyordu. Ama ben gerçekten Sylvie ile birlikte olmak istiyordum. Ona dedim ki, "Seninle olmak istiyorum. Ve bana anlattığın her şey sana daha fazla saygı duymamı sağlıyor. Seni seviyorum, Sylvie." Daha önce onun yanında hiç L harfini kullanmamıştım ve bir an paniğe kapıldım ama o usulca gülümsedi.

"Ve?" Sylvie söyledi.

"Daha ne söylememi istiyorsun bilmiyorum," diye yalan söyledim.

"Başka kimseyle birlikte olmak istemediğini. Sadece benimle olmak istiyorsun," dedi Sylvie.

Kolumu ona doladım. Özellikle ilk yılımda herkesin önünde sevgi gösterilerinde bulunmayı pek sevmezdim. Bana doğru eğildi.

"Sylvie, sen hayatım boyunca gördüğüm en güzel kızlardan birisin. Ve en akıllısı. Çok azimlisin. Seninle tanışmadan önce

Hırsın benim için ne kadar çekici olduğunu hiç fark etmemiştim." Devam etmeden önce alnından öptüm, "Seninle tüm lise şeylerini yapmak istiyorum, Sylvie- istediğin tüm dansları, etkinlikleri ve gelenekleri. Partilere gideceğiz ve komik hikâyelere dönüşen aptalca hatalar yapacağız." Bir süre bu şekilde devam ettim, ona sarılırken önümüzdeki üç yıl boyunca birlikte yapacağımız her şey hakkında sözler verdim. Sözlerimi yine "Seni seviyorum Sylvie" diyerek bitirdim ve onu nefesimiz kesilene kadar öptüm.

O sırada söylemediğim şeyi fark etmediğini düşünmüştüm ama yanlışmışım.

Sonbahar uykusunda kıpırdanıyor. Kendimi korumak için başını omzumdan kaldırıp bir yastığa koyuyorum. Saate bakıyorum. Saat sabahın yedisidir. Bugün Sylvie'ye her zaman korktuğu gibi Autumn'u ona tercih ettiğimi söylemeliyim.

Yan yatıyorum ve sonunda uyku gelene kadar kendimi Sonbahar'ın yüzüne bakmaya bırakıyorum.

Beni birkaç kez yumruklayarak uyandırıyor ve belki de darbeler inerken çıkardığım sesler onu da uyandırıyor. Tekrar uykuya daldığım her seferinde ona, yüzüne, ellerine uzanıyorum. Fısıldamaya çalışıyorum, ancak kelimelerin ağzımdan çıktığından emin değilim, "Seni seviyorum."

on iki

Uyanıyorum.

Benim telefonum.

Çınlıyor, kot pantolonumun cebinde, yerde, Autumn ve ben-

Yanımda kıpırdanıyor. Aceleyle yataktan kalkıyorum ve onu uyandırmadan önce zil sesini durdurmaya çalışıyorum. Beklediğim ismi görüyorum. Aramayı reddediyorum. Kafamı kaldırdığımda Autumn beni izliyordu.

"Selam." Onu uyanık gördüğüme o kadar da üzülmedim. "Bu o muydu?" Autumn soruyor.

Telefonumu komodinin üzerine koydum. Saat öğleden sonra bir buçuk.

"Fark eder mi?" Ben soruyorum. Mümkün olduğunca uzun süre sadece biz olalım istiyorum.

"Evet."

"Öyleydi."

Sonbahar yere bakar. Pembe dudakları büzüştü. Kot pantolonumu bırakıp yatağa geri tırmanıyorum.

"Buraya gel." Onu kendime çekince rahatladım.

Autumn bana sarılıyor ve yüzünü çevirdiğinde derin derin nefes alıyor. Sanki benim onunla yaptığım gibi o da benim kokumu içine çekiyor. Yeni gerçekliğimle tekrar sarsıldım. O beni seviyor. Sonbahar

bana aşık, kesinlikle. Hayal edebileceğimden çok daha fazlası.

Bunca yıl boyunca Autumn'u fiziksel olarak hayal etmiştim ama onun erkek arkadaşı olmanın nasıl bir şey olacağını düşünmemeye hiç izin vermemiştim, en azından bilinçli olarak.

Yine de her zaman canlı bir hayalperest oldum. Uyanırken düşüncelerimi kontrol edebiliyordum, ama geceleri beynim gizli saplantısı üzerinde duruyordu. Autumn ve benim bir çift olduğumuz yıllar boyunca sık sık tekrarlanan bir rüyaydı. Her zaman, bilinçli fantezilerimde olduğu gibi, oraya nasıl geldiğimize dair bir açıklama yoktu. Sadece birlikte olurduk.

Autumn'la gördüğüm rüya ne hakkında olursa olsun - ister uzayın derinliklerinde ister McClure Lisesi'nin baş aşağı koridorları olan bir versiyonunda olsun - birlikte olduğumuzu gördüğümde her zaman büyük bir rahatlama hissederdim. Sanki rüya benim gerçekliğimdi ve uyandığımda Autumn'la ikimizin de başkalarıyla çıktığı ve arkadaş bile olmadığımız bir kâbusun içindeydik. Duygularımı Jack'e, Sylvie'ye ve kendime inkar etmiştim ama beynim inatla Autumn ve benim birlikte olmamız gerektiği konusunda ısrar etmeye devam etmişti. Şehvet ve kıskançlığımın karışımının bana bir hata yapıldığı ve bizi ayrı tutan eşleşmelerin büyük bir hata olduğu yanılgısını verdiğini düşünmüştüm.

Ama.

İşte geldik.

"Suçlu hissediyor musun?" Autumn'un sesi tüy kadar hafif, sanki kelimeleri ağzından hafifçe üflemeye çalışıyor.

Suçluluk duygusu sadece bana ait. Bunu anlamasını istiyorum.

Bunu yapmak zorunda olduğumu anlamasını istiyorum. Şansım varsa onunla birlikte olmalıydım. Ona olan aşkım benim bir parçam.

"Evet," diyorum. "Ama aynı zamanda daha büyük bir şeye sadık olduğumu hissediyorum." Bu ona söylemek istediklerimin sadece başlangıcı, ama beklemem gereken bir bip sesiyle bölünüyorum.

Görmezden geleceğim ama Autumn "Kim olduğunu görmelisin" diyor. "İstemiyorum," diyorum refleks olarak.

"Anneler olabilir ve cevap vermezsek öldüğümüzü düşünüp erkenden geri gelecekler."

Sylvie'nin Chicago'dan uçağa binmeden önce uçuş detaylarını teyit etmesine hâlâ ihtimal veriyorum ama Autumn haklı. Annelerin zamanımızı bölmesini istemiyorum.

Autumn'dan uzaklaşıyorum, doğruluyorum ve telefonumu alıyorum.

ORD > STL Flt#5847 16:17pm Y/N sonrası akşam yemeği?

Arkamın dönük olmasına seviniyorum, çünkü yüzümde beliren minik gülümsemeye engel olamıyorum. Tam bir *Sylvie* metni: militarist steno, Chicago havaalanı kodunu tanıyacağım varsayımı. Sylvie'nin kendini küçümsemesinin bir nedeni de çoğu insanın onun verimliliğine ya da açık sözlülüğüne sahip olmadığını fark etmemesi. Sylvie, diğer herkesin hayattan ne istediğini tam olarak bildiğini ve bunu mümkün olan en kısa sürede elde etmek için stratejik planlar yaptığını varsayıyor. Autumn böyle tanıdığım tek kişi.

Ülkeye sağ salim dönmene sevindim. Bütün gece ayaktaydım. Dinlenmem lazım. Yalnız görüşür müyüz? ??

Telefonumun sesini kapattım.

Tekrar uzandım ve birbirimize bakacak şekilde yerleştik.

"Yine o muydu?" Autumn soruyor, çünkü biliyor.

"Ona uçağıyla buluşamayacağımı söyledim. Ailesiyle yemek yedikten sonra onu göreceğim."

"Oh. Ne zaman?"

"Birkaç saatimiz var." Dört saat elli bir dakika ve geri sayım devam ediyor. "Uyumaya devam et."

"Yorgun değilim."

"Ben de öyle." Ona bakabildiğim sürece ne yaptığımızın bir önemi yok.

Belki de Autumn da aynı şeyi hissediyor, çünkü bana bakıyor ve ben de binlerce kez yapmak istediğim şeyi yapıyorum: Uzanıp alındaki saçları taradım.

Ben şakaklarını ve saçlarını okşarken Autumn'un gözleri kapanıyor. Çok mutlu görünüyor. Nasıl oluyor da sadece parmaklarımın ucuyla onu böyle gülümsetebiliyorum? Gülümsemesini suçlayabileceğim başka hiçbir şey yok: ne müzik, ne de başka bir his.

Bir bit yeniği olmalı.

Dört yıl boyunca Jamie'ye hayır dedikten sonra, neden bana evet dedi?

Neredeyse gülecektim çünkü bana evet demediğini fark ettim. O teklif etti. Kötü bir fikir olmasına rağmen isteğini yerine getirdim.

Autumn dokunuşlarımın altında titriyor, sanki parmak uçlarımdan hissi kaldırılabileceğinden daha fazlaymış gibi.

"Pişman mısınız?" Soruyorum, çünkü mutlaka bir şeyler ters gidecek.

Gözleri açıldı. "Hayır," diyor. Rahatlamama fırsat vermeden devam ediyor: "Ama keşke senin de ilk seferin olsaydı."

Autumn benden uzağa bakıyor ve ben donup kalıyorum.

Sylvie'ye ihanet etmeden, Autumn'a dün gecenin benim için ne kadar önemli olduğunu açıklamam gerekiyor.

Elimi bıraktım ve sözlerime odaklandım.

"İlk seferinde ikimiz de o kadar sarhoştuk ki ikimiz de hatırlayamıyoruz. Sonra sarhoş olmadığı sürece bunu yapamayacağı ortaya çıktı. Ve eğer sarhoşsa, bana yanlış geliyordu. Çok sık olmuyordu, hatta olduğunda da çok iyi gitmiyordu. Yani birçok açıdan benim için bir ilkti."

Umarım daha fazla konuşmak zorunda kalmam ama Autumn, "Ne demek 'sarhoş olmasa yapamazdı'?" diyor.

"Biri onu bir kez incitti," diyorum. Sylvie'nin incindiği doğru ama sadece bir kez incindiğini söylemek doğru değil.

"Oh," diyor Autumn.

İlk kez ne zaman seks yaptığımı hatırlamamak biraz can sıkıcı ama dün gecenin bana ilk kezmiş gibi gelmesinin nedeni bu değil. Sylvie ile çoğu gecemiz, ona devam edemeyecek kadar sarhoş olduğunu söylememle sona erdi. Rıza gösterecek kadar ayık olduğu geceler de oldu ama yarıda bırakmak zorunda kaldık. Başarı nadirdi ve ben Sylvie'yi incitmekten korkarak yaşıyordum.

Autumn elini benimkinin üzerine koyuyor ve birden ona söylemem gereken her şeyi hatırlıyorum. Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum.

"Senin için daha iyi bir şey istedim," dedim ona. "Bu yüzden içki içerken bunu yapmayacağına dair sana söz verdirdim, ama gerçekten, bunu biriyle yapman fikri beni çıldırttı." Üzerimdeki etkisi konusunda onu uyarmalıyım. "Bana mezuniyetten sonra yapacağını söylediğini hatırlıyor musun? Ertesi gün verandada oturuyordun ve Jamie'yi beklediğini söylemiştin?"

"Öyle mi?"

"Buraya geldim ve duvarı yumrukladım," diye itiraf ediyorum. "Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Canım acıdı."

"Sen düşündün ki..."

"Evet." Ayrıca, beni ne kadar bencilleştirdiği konusunda onu uyarmalıyım. "Sonra, ayrıldığınızı öğrendikten sonra, ben bu kadar mutluysen senin onun yüzünden mutsuz olduğunu görmek zordu. Seni kaldırıp etrafında döndürmek istedim." Jamie'yi birçok kez izlediğim gibi.

Autumn benim ikiyüzlülüğüme cevap vermek yerine, "Sylvie senden ayrıldığında üzgündün. Seni incittiği için ona o kadar kızmıştım ki onu okul otobüsünün önüne itmeyi düşünmüştüm."

Autumn'un abartılı sözlerine neredeyse gülecektim.

"Üzgündüm," diye kabul ediyorum, "ama bu benim hatamdı. Herkese senin hakkında yorum yapmalarından hoşlanmadığımı söyledim ve Sylvie kıskandı. Bana sana karşı bir şeyler hissedip hissetmediğimi sordu." Bu kez doğrudan sordu. "Ben de ona bu konuyu kapatmasını söyledim ve konuyu değiştirmeye çalıştım. Bunu anlayabilirdi."

Daha önce işe yarayan şeyi denedim, söylemek istemediklerimi saklayacak şekilde doğru şeyler söyledim. Tekrar tekrar Sylvie'ye duymak istediklerini söylemişim gibi davranmasını sağlamaya çalıştım ama bu sefer beni dinlemedi. Sylvie beni terk etti, hak ettiğim gibi. Soğukkanlı ve hızlıydı.

Sylvie, "Finn, kasıtlı olarak anlamazlıktan gelmesen bile bu yine de bir sorun olurdu. Bu maskaralıktan bıktım." Bu beni incitmişti çünkü Sylvie ile olan ilişkimin bir maskaralık olduğunu düşünmemiştim.

Bir yanım Autumn'a o haftalarda Sylvie'yi ne kadar özlediğimi söylemek istiyor. Onunla politika hakkında konuşmayı özledim. Hava çok soğuk olduğu için kimse benimle gelmediğinde onunla koşuya çıkmayı özledim. İyi geceler demek için onu aramayı özledim. Kütüphanede birlikte geçirdiğimiz akşamları, konuşmadan yan yana çalışmayı özledim.

Sonunda Sylvie'ye yalan söyledim. Tekrar tekrar yalan söyledim. Elbette, ona Autumn'a aşık olduğumu söyledim. Ama *onu* kaybetmenin aslında Autumn'a hiç de aşık olmadığımı anlamamı sağladığını söyledim. Sylvie'ye birlikte olmak istediğim tek kişinin o olduğunu söyledim ve bundan sonra bana tekrar inanır gibi oldu.

"Neden ona geri döndün?" Autumn beni şaşırtarak soruyor. "Bunca zamandır Jamie'yi de seviyordun, değil mi?"

"Evet," diyor ve ben hâlâ içimde bir kıskançlık titreşimi hissettiğime şaşıyorum. "O zaman neden anlamıyorsun? Ben sadece onu sevmek istedim."

Autumn'un yüzü bana en azından bu kadarını anladığını söylüyor, ben de devam ediyorum.

"Geçen ay sana Sylvie'den ayrılacağımı söylediğimde, bunun nedeni senin arkadaşından daha fazlası olma şansım olduğunu düşünmem değildi. Çünkü seni uzaktan sevmek bir şeydi, ama en iyi arkadaşşıma aşık olsaydım bu ona haksızlık olurdu."

Autumn aniden ayağa kalkar. Yorganı bir yarayı sarar gibi kendi etrafına sarıyor. Ne olduğunu anlamıyorum. Suçsuz duvarları yumrukladığımı ve onun kalp kırıklığına sevindiğimi itiraf ettim ve o da bana tatlı tatlı gülümsedi. Şimdi neden üzgün? Ben de oturuyorum.

"Sonbahar mı?"

Saçları yüzüne dökülüyor. "Ya onu görürsen ve tüm bunların bir hata olduğunu anlarsan?"

"Böyle bir şey olmayacak." "Olabilir."

"Olmayacak."

"Eğer onu seviyorsan-" Autumn diyor ama devam etmesine izin veremem.

"Ama eğer seninle birlikte olma şansım olursa-" Bana gerçeküstü geliyor ama her nasılsa, her şeye rağmen, hala ne kadar kontrolsüzce aşık olduğumu anlamıyor. "Tanrım, Autumn. Sen hayatım boyunca diğer tüm kızları yargıladığım idealsin. Komiksin, zekisin ve tuhafsin. Ağzından ne çıkacağını ya da ne yapacağını asla bilemiyorum. Buna bayılıyorum. Seni seviyorum. Seni seviyorum."

Sevgimin en güzel sözcüklerini kendime sakladığımı hissettiğim onca yıldan sonra, büyük konuşmam bana zayıf geliyor ama tüm duygularımı sesime yansıtmaya çalışıyorum.

Kahverengi saçları yüzüne dökülüyor ve kocaman gözleri kirpiklerinin altından bana bakıyor.

Hala nasıl nefes alıyorum bilmiyorum.

"Ve sen çok güzelsin," dediğimi duyuyorum. Başını tekrar eğiyor ve ben yüksek sesle gülüyorum.

"Bunu zaten bildiğini biliyorum," diyorum. Gülüyorum çünkü onun bu iltifata omuz silktiğini birçok kez gördüm.

"Sen söyleyince farklı oluyor." O kadar sessiz konuşuyor ki onu zar zor duyabiliyorum.

Gülüyorum. "Nasıl?"

"Bilmiyorum," diye fısıldıyor.

Tatlı Sonbahar.

"Çok güzelsin." Yüzüne uzanıyorum ve çenesini yukarı kaldırıyorum. Bunu söylediğimi görmesini istiyorum. "Dün gece başıma gelen en güzel şeydi."

Ona söyledim. "Ve sen söylemediğin sürece bunun bir hata olduğunu asla düşünmem." "Bunu asla söylemem," diye fısıldıyor.

Gülümsüyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. Cevap verirken gözlerimi kapatıyorum. "O zaman her şey yoluna girecek. Artık beraberiz, değil mi?" Bunu söylediğini duymaya ihtiyacım var. Artık hata yok.

"Elbette," diyor Autumn ve ben yine gülmeme engel olamıyorum. Kendini geri çekiyor.

"Bunun olacağını hiç düşünmemiştim ama siz sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi 'tabii ki' diyorsunuz" diye açıklıyorum.

"Öyle hissettirmiyor mu?" diye soruyor bana.

Hem var, hem yok. Autumn'la birlikte olmak doğal ama aynı zamanda doğaüstü bir his. Kalbimdeki her şeyi bilinçli olarak bilmesine gerek kalmadan romanının ona olan aşkımı nasıl bu kadar mükemmel bir şekilde yakaladığını ve gösterdiğini düşünüyorum. Onunla her zaman birlikte olduğumuz doğru zaman çizgisine döndüğüme dair tekrarlayan rüyalarımı düşünüyorum.

"Buraya nasıl geldik?" Yüksek sesle merak ediyorum. İki insanın aynı anda hem kaderinde birlikte olmak varmış hem de yokmuş gibi görünmesi nasıl mümkün olabilir?

Yine bir bit yeniği olduğu, kaderin onunla birlikte olmama izin vermeyeceği hissine kapılıyorum; ama Autumn'a dönüp baktığımda, onun sessiz ve sakin bir şekilde beni izlediğini, bir sonraki söyleyeceğim ya da yapacağım şeyi beklediğini gördüğümde, bunun önemli olmadığını anlıyorum.

Yüzüm değişmiş olmalı çünkü gülümsüyor ve kucağıma atlıyor. Kollarımızı birbirimize doluyor ve yerleşiyoruz. Bir süre sonra, "Biliyor musun, ben de bunun olacağını hiç düşünmemiştim. Jack bana söylediğinde -" ve sonra durdu.

Yüzümü ona bakacak kadar uzaklaştırıyorum. "Dün gece o kısmı açıklamamıştım."

"Hangi bölüm?" Umarım aniden hissettiğim kadar paniklemiş görünmüyordumdur. Jack ona ne söyledi?

"Birkaç hafta önceydi, Jack'le gittiğimiz korku filminden sonra, hatırladın mı? Sen simit falan almak için içeri girmiştin ve o da 'Finn'in seni unutması çok uzun sürdü. Onun kafasını mı karıştırıyorsun?" Jack taklidi iyi ama hâlâ konuşuyor. "Ben de 'Ne?' dedim çünkü senin böyle hissettiğine dair hiçbir fikrim yoktu. Ama Jack beni aştığını, sadece endişelendiğini söyledi. Bu yüzden son birkaç haftadır seninle olan şansımı kaçırdığımı düşünüyordum."

Cevap olarak hiçbir şey söylemiyorum. Kafam karışık düşünce ve duygularla dolu.

"Finny?"

"Özür dilerim," dedim. "Jack'i senden hoşlandığımı söylediği için mi yoksa hoşlanmadığımı söylediği için mi öldürmem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum. Zor karar."

"Hayır," diyor Autumn. Yanağımdan öpüyor. "Kızma. Sana göz kulak oluyordu. Çok tatlıydı. Seni seviyor."

"Evet," diye itiraf ediyorum. Jack beni koruyordu ama Sonbahar'ı geride bıraktığıma inanmasına imkân yoktu. Yine de şimdi merak ediyorum. "Sana gerçeği, yani benim"- Jack'in daha önce nasıl ifade ettiğini hatırlamaya çalışıyorum-"sana deliler gibi aşık olduğumu söyleseydi ne yapardın?"

Autumn başını omzuma yaslıyor. Bunun gerçek hayat olduğuna inanamıyorum, ona böyle sarılıyorum.

"Hmm," diyor. "Sanırım ona inanmakta zorlanırdım." "Gerçekten mi?"

"Yani, evet. Tam olarak senin tipin değilim."

"I-" Tüm bu "tip" yorumunu atlamaya karar verdim. "Diyelim ki Jack seni ikna etti. Eninde sonunda ikna edebileceğine eminim. Sonra ne olacak?"

"Sanırım yapardım..." Sonbahar sözünü keser ve yeniden başlar.

"Sanırım seninle flört ederdim?"

"Nasıl?"

"Hiçbir fikrim yok," diyor Autumn. "Ama sana nov-Oh'umu verdiğimde." Ben tepki veremediğimden kucığımdan kayıyor ve çılgın gözlerle bana bakıyor. "Dün gece olanlardan sonra kitabımı okuduğunu neredeyse unutuyordum."

Bana güvenmediğı vahşı bir hayvana dönüşmüşüm gibi bakıyor.

"Autumn, harikaydı," diyorum ona. Hâlâ bana şüpheyle bakıyor. "Gerçekten mi?"

"Bu bir ilk taslak," diyor. "Harika olamaz. Ama beğendiyseniz, bu iyi bir başlangıçtır."

"Bayıldım," diyorum.

Başını sallayarak övgülerimi geçiştiriyor. "Bunu benimle paylaşırken neden bu kadar gergindin?"

"Çünkü." Autumn kucığındaki battaniyeyi karıştırıyor. "Bu benim her şeyim, parçalara ayrılmış ve yayılmış. Artık Izzy ve Aden'in ilişkisini nasıl yorumladığın konusunda gergin değilim ama dün gece bunun arkadaşlığımızın sonu olabileceğini düşündüm. Çünkü sen beni unuttun. Ben seni terk ettikten sonra."

"Ama yapmadım," diyorum. "Seni unutamadım." Bana dönüp bakıyor.

"Beğenmediğine sevindim," diyor ve bir gülümseme endişesini kısa süreliğine kırıyor. "Yani kitabı beğendin. Belli ki önyargılısın."

"Dün gece ne kadar öfkeli olduğumu hatırlıyor musun? Bağlılığımı en ince ayrıntısına kadar kaydettiğini ve sonra da duygularımı dikkate almadan kucığıma bıraktığını düşünmüştüm. Ve yine de bir hikaye olarak sevdim. Sen iyi bir yazarsın, Autumn. Her zaman iyiydin."

Autumn omuz silkiyor ve başka tarafa bakıyor ama gülümsemesi geri geliyor. "Teşekkürler," diye fısıldıyor.

Artık dayanamıyorum. Eğildim ve onu derinden öptüm. Birkaç dakika böyle geçti ve sonra parmaklarının etrafıma dolandığını hissettiğimde nefesim kesildi.

"Hamile kalma ihtimalini ikiye katlayamayız," diyorum, her ne kadar boynunu öpüyor ve elini durdurmak için hiçbir şey yapmıyor olsam da.

Autumn geri çekiliyor ve diğer elini omzuma koyuyor.

"Merak etme," diye fısıldıyor. "Ne yapacağımı biliyorum." Autumn beni yatağa itiyor ve bilinmeyen bir süre boyunca tamamen onun merhametine kalıyorum.

on üç

"Daha ne kadar vaktimiz var?" Sonbahar sorar.

Bunu düşünmek istemiyorum ama yine de saate bakıyorum. Öpüştük ve öğleden sonrayı uyuyarak geçirdik.

"Bir saat içinde duş almalıyım," diyorum. O banyoya gittiğinde sessizce telefonumu kontrol ettim ve Sylvie'den gelen mesajı gördüm, yediden sonra onu evinden alabileceğimi onaylıyordu.

Autumn sırtını göğsüme yaslıyor ve ben de ona sarılmak için kolunu okşamayı bırakıyorum. Başımı kaldırıp yanağından öpüyorum. Bir süredir bu şekilde yatıyorduk.

Autumn elleriyle bana büyüleyici bir şekilde işkence ettikten ve sonra ağzıyla beni muzaffer bir şekilde mahvettikten sonra, iyiliğe karşılık vermeye çalıştım. Daha fazla koçluğa ihtiyacım vardı, ama Sonbahar'ın coşkusu başından sonuna kadar devam etti.

Bu öğleden sonra Autumn tekrar tekrar bana gerçek olduğuma inanmaya çalışıyormuş gibi baktı. Kendi hislerimin garip bir aynasıydı.

Autumn defalarca beni sevdiğini söyledi. Bunu öpücükler arasında nefes nefese söyledi. Beni omzumdan yumuşakça ısırmadan önce hırladı ve beni şaşkın bir zevkle soluk soluğa bıraktı. Bunu beni yok ettikten sonra, ben hala onun elinde titrerken kendini beğenmiş bir şekilde söyledi.

Beynime bir gerçek olarak yerleşmeye başladı. Autumn da karşılığında beni seviyor. "Yarın," diye fısıldıyor Autumn.

"Ne olmuş ona?" Yarın harika olacak, sonraki gün ve sonraki gün de, çünkü ben onunum. Tek endişem bu gece ve o da sadece benim.

"Ya yarına kadar bekleseydin?"

Onu daha sıkı kavırıyorum ve yüzümü boynunun arkasına gömüyorum.

"Hayır, yapılacak en doğru şey bu." Omzunu öpüyorum. Beynimin arkasında bir yerlerde, ona dokunmamı istemesine hâlâ şaşıyorum.

Sonbahar yuvarlanıyor ve birbirimize bakacak şekilde yerleşiyoruz. "Bana bir hikâye anlat," diyor.

"Ne tür bir hikâye?" Sesimdeki eğlenceyi gizlemeye çalışıyorum çünkü çok ciddi davranıyor.

"Bizim hakkımızda," diyor. "Gerçek bir şey. Birbirimizi sevdiğimizi bilmediğimiz zamanlarda olan bir şey."

"Hmm." Sanırım ne sorduğunu anlıyorum ve onun da kendi hikâyeleri olup olmadığını merak ediyorum. "Annemin bir yıl Noel'de sana aldığı tacı hatırlıyor musun? 'Finny seçti' demişti. Onu ben aldım. Bir mağazada görmüştüm ve çok seveceğini biliyordum. Anneme verdim ve ikimizin hediyesi olduğunu söylemesini istedim."

Autumn'un ağzı açık kaldı.

"Oh, Finny," diyor. "Söyleyebilirdin-"

"Hayır," dedim. "Alamazdım. Yıllardır birbirimize Noel hediyesi almamıştık. Bu garip olurdu."

"Ah, Finny," diyor yine, ama bu sefer bana hak veriyor. "Şimdi sen bana bir hikâye anlat," diyorum.

"Şey," diye başlıyor, "ondan hemen sonraki Sevgililer Günü'nü hatırlıyor musun? Sen hastaydın ve ben sana şu notu getirmiştım..." O kısımda duraksıyor ama devam etmesine gerek yok.

"Hatırlıyorum." O gün hissettiğim acı, kışın geri kalanı boyunca tazeliğini korudu. Haftalarca o utanç verici konuşmayı takıntı haline getirmiştım.

"Çok ateşliydin," diye inliyor Autumn, gözlerini benden kaçırarak ve ben şaşkınlıkla göz kırpıyorum. Yüzünü buruşturuyor ve anıya karşı gözlerini kapatıyor. "Üstsüzdün, terliydin, kızarmıştın ve-" Hayal kırıklığına uğramış bir homurtu koparıyor. Tekrar bana baktığında, "Ama seni süzdüğümü gördün, değil mi? Görmüş olmalısın. Çok belliydi." Sanki aynı fikirde olmamı bekliyormuş gibi gülümsüyor.

"Bana bir sevgililer günü hediyesi getirdiğini *sanmıştım*. Sylvie'den gelince kafam karıştı, mutlu oldum ve sonra başka türlü bir şaşkınlık yaşadım." Kendimi yine bocalarken buluyorum. "Hatamı görebileceğini düşündüm ve senin önünde kendimi çok hasta ve iğrenç hissettim ve sen her zamanki gibi çok güzeldin-"

"Nasıl olur da benim-Finny, hayır," diyor. Şaşkınlık içinde birbirimize bakıyoruz.

"Keşke zamanda geriye gidebilseydim," diyor.

"Neden bana seksi olduğumu söylemeye devam etmiyorsun?"

Autumn gülüyor. Annelerle birlikte futbol maçlarıma gitmeyi hem sevdiğini hem de nefret ettiğini anlatıyor. Koşu şortumun içindeki kaslı bacaklarımın onu çılgına çevirdiğini söylüyor ve benim onu arzuladığım gibi onun da uzaktan benim bazı parçalarımı arzulamış olması aklımı başımdan alıyor.

Sanki kendi kafamdaki düşünceleri seçiyormuşum gibi, bana her zaman yakınımdayken vücudumun yaptığı her hareketin gizlice farkında olduğunu söylüyor - otobüs durağında, televizyon izlerken kanepede, tatil yemeği masasında - tıpkı onunla ilgili her ayrıntıyı ezberlediğim gibi.

Konuşurken Autumn'un saçlarını ve kolunu okşuyorum ve gözleri zevkle kapanırken yüzünü izliyorum, sonra konuşurken bana bakmak için açıyorum.

"Başka bir hikaye istiyorum," diyor.

Ona duyduğum özlemle ilgili en yoğun anımı hatırlamaya çalışıyorum. Okşamalarımı sırtında gezdiriyorum ve o iç çekiyor. Bunu doğru yapıyorum. Gerisini öğreniyorum.

"Geçen Cadılar Bayramı," dedim sonunda. "Bütün gece seni izledim. Kendimi durduramadım. Sen-" Söylediğim tüm kelimeleri sıraladım.

hatırlamama yardım etmesi için onu kullandım. "O gece muhteşemdin, Autumn. Mesela şu yeni fotoğraf çeken telefonlardan bir tane olsaydı? Bir tane çekmeye çalışmak aklımın ucundan bile geçmezdi. Çekmezdim tabii!" Ben ne kadar korkunç olduğumu itiraf ederken bana gülümsüyor; sanırım *Uğultulu Tepeler*'in romantik olduğunu düşünmesine sevinmeliyim.

"Seksi bir kostüm bile giymiyordum." Autumn kıkırdıyor. "Işıl ışıldın," diyorum ona.

O gece özellikle aydan etkilenmişim. Soluk teni ve saçlarının koyu parlaklığı beni her zaman hipnotize etme gücüne sahip olmuştur. O Cadılar Bayramı'nda özellikle büyüleyiciydi, gülüşü göz kamaştırıcı ve her hareketi uzaylı bir bale gibiydi.

"Gözlerimi senden alamadım," diye itiraf ediyorum. "Bana çarpmadan önce, baktığımı görmemen için başka tarafa baktım, ama hızını yanlış değerlendirdim ve biz-"

İkimiz de bu anıya gülüyoruz.

Zihninde geriye doğru uzandığını görebiliyorum. "Jamie'yle o gece seks yapacağımızdan endişeleniyordun."

"Evet, çünkü ben Jamie'nin yerinde olsaydım-"

Bir gülümseme belirirken dudağını ısıyor. "Sanırım artık ne olacağını biliyoruz," diyor.

"O noktaya nasıl gelmiş olabileceğimizi hayal bile edemiyorum." Autumn'un bakışları benim göremediğim bir filmi izliyormuş gibi kayıyor.

"Diyelim ki çarpıştığımızda," diye düşünüyor Autumn, "içkim üzerime döküldü ve ben de 'Benimle gel ve gömleğimi değiştirirken nöbet tut' dedim. Seninle biraz vakit geçirmek isterdim ve eminim sen de dediğimi yapardın."

"Elbette," diyorum, devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum.

"Ve sonra üst katta, ben gömlek değiştirirken sen de içkini bitirirdin."

"Belki mi?"

"Evet," diyor Autumn bana. "Çünkü gergin olurdun, değil mi? Cadılar Bayramı büyüsünün seni büyülediğini ve bir kez olsun araba kullanmadığını söylemiştin." Ona katılmamı beklemiyor. Haklı olduğunu biliyor. "Kapıma bakarken, diğer tarafta tişörtümü çıkardığımı düşünmemeye çalışarak o içkiyi yudumlardın. Ve geri döndüğümde sana gülümseyecektim, biraz da sarhoş bir şekilde ve sana biraz fazla uzun süre bakacaktım..."

Birdenbire her şeyi tam da anlattığı gibi, sanki öyle olmuş gibi görebiliyorum. Gölge koridorda yüzüne baktığımda Autumn'un dudakları yukarı kıvrılıyor, altımızdaki partinin gümbürdeyen uğultusu bir şekilde bunu daha samimi, gizli kılıyor. Bizi içine soktuğu cazip koşulları hissediyorum ve olayların bu versiyonunda ikimiz de birbirimize karşı koyamayacağız.

"Beni öpmüş olsaydın Finny, çok şaşırdım ama seni hemen odama çekdim ve-daha önce de söylediğim gibi..." Gülümsüyor.

"Sonuna kadar gidebileceğimizi sanmıyorum," diyorum sırtışına karşılık verirken. "Ben pervasız değilim. Bunu biliyorsun. Ayrıca, sen hazır olur muydun?"

"Bu asla Jamie'yle hazır olmamakla ilgili değildi," diyor. "Onunla doğru hissetmiyordum ama seni öpene kadar bunu bilmiyordum. O Cadılar Bayramı'nda öpüşmüş olsaydık, muhtemelen haklısın. *Bunu* yapmazdık." Sonbahar kıkırdıyor. "Ama aklımız başımıza gelmeden ve kaçırılacağımızı ya da yakalanacağımızı fark etmeden önce soyunurduk."

"Peki ya bu?" Ben diyorum. "Parti hala devam ediyor, senin yatağındayız ve..."

Sırıtıyor, ama ben bu hikayeyi dinlemek istiyorum!

"Tamam o zaman. Bekle." Autumn'un gözleri o mesafeli bakışa bürünüyor ve mırıldanıyor, "Yakalanmadan önce durmamız gerektiğini anlıyoruz ve uzuvlarımızı çözerken fısıltıyla, alkolle beslenen birkaç itirafta bulunuyoruz."

Fazla zamanımız yok. Sanırım ikimiz de L harfini söyleyecek kadar cesur olamayız. Kıyafetlerimizi ve saçlarımızı düzeltirdik ama aşağıya birlikte inerken görülemeyeceğimizi bilirdik."

Hayran kaldım. O bakışı attığında kafasında bunu mu düşünüyor?

"Önce benim gitmem gerektiği konusunda hemfikiriz," diye karar verir Sonbahar. "Benim evim olduğu için önce ben gözden kaybolurum. Ben gizlice Jamie'ye gider ve olduğumdan daha sarhoşmuşum gibi davranırdım, sen de bekler ve birkaç dakika sonra gizlice partiye geri dönerdin." Bu gerçeklikte bana tekrar bakıyor. "Yerimize zamanında dönebileceğimizi düşünüyor musun? Bahanelerimize inanılacağını mı?"

Fikrimi sorduğu için memnunum. Sınıf arkadaşlarımızı, evinin düzenini ve o geceye dair anılarımı düşünüyorum.

"Birileri bir şeyler görmüş olmalı," diye karar verdim. "Ama ertesi güne kadar kimsenin bu konuda bir şey söyleyebileceği kadar büyük bir şey değil."

Autumn başını sallıyor ve devam ediyor: "Normal davranıyormuş gibi yapmamız ve partinin geri kalanında birbirimizden uzak durmaya çalışmamız gerekecek. Muhtemelen ikimiz de duygularımızı gizlemek için daha fazla içerdik, ikimiz de kalabalığın içinde diğerini izlememeye çalışır ve başaramazdık." Autumn beni memnun etmek için yazdığı hikâyeye geri döndü. "Gece bitmeden önce, karşılaşmamızın senin için gerçekten bir anlamı var mıydı yoksa sadece sarhoş muydun diye merak ederdim." Onay için bana bakıyor.

"Evet. Aynen," diyorum.

"Sabah hasta numarası yapardım... hayır, muhtemelen sabah hasta olurum ve gece kalan arkadaşlarımı bir an önce dışarı çıkarmak için bahane kullanırdım. Sen nerede olurdun?"

Bu soru çok kolay. "Evde. Yalnızdım. Jamie'nin arabasının gittiğini gördüğüm an seni arayacaktım."

Sonbahar gülümsüyor, ya anlatıya yaptığım katkıdan ya da takıntılı doğamdan memnun, hangisi olduğundan emin değilim.

"Tamam," diyor Autumn. "Telefonda, kör edici baş ağrılarımızın acısıyla, dün geceki içten fısıltıları kekeleyerek onaylar, gerçek arzularımız hakkında daha ayrıntılı açıklamalar yapardık. Birimiz diğerinin evine gider ve..." Eliyle mevcut durumumuzu işaret ediyor ve biz de gülümsüyoruz. "Yani, hepsi bu kadar."

"Ama unutma, önceki gece biri bir şey görmüştü," diyorum.
Sonbahar esniyor.

"Tabii ki birlikte olmak için ayrılmak zorunda kalacaktık. Partide görülen şüpheli şeyin hikayesi yayılacak ve abartılacaktı. Bu bölümden kaçış yok. Bir skandalın merkezi olurduk, aldatıcı olduğumuz için dışlanırdık. Ya da ne bileyim... Herkes seni seviyor, belki de senin için o kadar zor olmazdı?"

Autumn'un benim için Jamie'den ayrılmasından ve bunun sonuçlarına katlanmasından ne kadar memnun olsam da, ikimiz de Jamie'den bahsederken Sylvie'nin adını söylemekten ustalıkla kaçınmaya devam etmesi hâlâ dikkatimi dağıtıyor. İşte bu yüzden bugün Sylvie'den ayrılmalıyım. Bunu göremiyor mu?

"Keşke tüm bunlar yaşanmış olsaydı," diyorum ona. "Keşke birlikte zaman geçirseydik ve bugün bizim için sıradan bir gün olsaydı."

Autumn'un bakışları tekrar benimkileri buluyor ve ona söylediklerimi tekrarlıyor. "Her şey yoluna girecek. Artık birlikteyiz, değil mi?"

"Seni seviyorum." Bunu kaç kere söyledim? Eminim yakında can sıkıcı olacak?

"Ben de seni seviyorum Finny," diyor Autumn ve burnumu dürtüyor. "Söylenmemiş şeylerden bahsederken, içten içe sana Finn dememi dilemiyor musun?"

"Hayır," diyorum. "Ben kendimi Finn olarak görüyorum ama senin bana Finny demen hoşuma gidiyor. Bu özel bir şey."

"Anneler de size öyle diyor olsa bile mi?"

Burnunu dürtüyorum ve şimdi onun sözlerini tekrarlayan ben oluyorum.
"Sen söyleyince farklı oluyor."

"Finny." Autumn beni tekrar öpüyor ve sonra tekrar açlıkla öpüyor.
Birkaç dakika sonra kulağıma nefes veriyor, "Zamanımız var, değil mi?
Sadece
_"

Yeterince zamanımız var, ama onunla tekrar sevişmeye direnmek giderek zorlaşıyor, bu yüzden bu gece prezervatif almaya karar veriyorum.

Daha sonra ona duşta bana katılmak isteyip istemediğini sordum. Autumn kızarıyor ve yüzünü ellerinin arasına saklıyor. Yan yana yatıyoruz, hala birbirimize dolanmış durumdayız.

"Sonbahar mı?"

Ellerinin arkasından bir şeyler
söylüyor. "Seni duyamıyorum,
sevgilim."

Sevgi sözcüğü beni şaşırttı. Hayatımda daha önce hiç kullanmamıştım ama ağzımdan doğal bir şekilde döküldü ve alışkanlık haline gelip gelmeyeceğini merak ediyorum.

"Çok utangacım," diyor. "Seninle duş alamam."

"Şimdiden çıplak mıyız?" Saatlerdir yatağımızda birlikteyiz.

"Ama duşta su var!" Autumn diyor ve ben de bunun onun beyninin farklı çalıştığı zamanlardan biri olduğuna karar veriyorum.

"Tamam," diyorum. "Duşlar, üzerinde çalışabileceğimiz bir samimiyet seviyesi."

"Biraz zaman alabilir," diyor çıplak göğsüme doğru.

Küçük bir kıkırdamayı engelleyemiyorum. Parmaklarımı son bir kez sırtında gezdiriyorum ve neredeyse kalmam için beni baştan çıkaracak şekilde titriyor.

"Sonsuza kadar birlikteyiz," diye fısıldıyorum saçlarına ve sonra sonsuzluğun onun için çok mu fazla olduğunu merak ediyorum.

Autumn yüzünü kaldırıyor ve bana sırtıyor.

"Tamam," diyor. "Haklısın."

Dudaklarımızı derinden kenetliyoruz, sonra alnından öpüyorum ve yataktan çıkıyorum. Kıyafetlerimi toplarken beni takip etmiyor. Yatakta kalıyor ve beni izliyor. Ona tuhaf bir bakış atıyorum.

"Senin önünde giyinemem," diyor. "Bu çok garip olur."

Duraksıyorum, ilk sorumu nasıl soracağıma karar vermeye çalışıyorum ama sonra gülüyorum ve "Seni seviyorum Autumn" diyorum.

Ve her nasılsa, bunu duymaktan henüz bıkmadı.

on dört

Duştan döndüğümde, Autumn'un geleceğimize olan güveni kaybolmuştu. Yatağımın ortasında oturuyor, buruşuk kıyafetleri ve parmaklarıyla taradığı saçlarıyla sımsıkı kıvrılmış. Vahşi, elf ve korkmuş görünüyordu.

"Her şey yoluna girecek." Keşke onun beyni de benimkinin kabul ettiğı gerçeğı kabul edebilseydi; biz tekrar bir araya geldik.

"Yarına kadar bekleyemez misin?"

"Bitmesini istiyorum." Sylvie'den ayrılmanın ne kadar zor olacağını anlatamam. Bu Autumn'un kendine güvenine yardımcı olmaz. Ama birlikte geleceğimizin kesinliğı beni harekete geçiriyor ve ona geri döndüğümde anlayacaktır. Beni istediğı sürece ona her gün göstereceğim. "Sadece ikimiz olalım istiyorum."

Kıpırdanıyorum ama gerçek şu ki gitme vaktim geldi. Birkaç saat içinde döneceğim. Sorun değıl. Beni beklemek zorunda olan o olduğı için gergin ama endişelenecek bir şey yok. Ona bakıyorum, hala dizleri çenesinin altında oturuyor.

"Beni dışarı çıkarır mısınız?" Rahat görünmeye çalışıyorum ama Sylvie'yi görmenin, onu nasıl inciteceğimin korkusu geri geliyor.

Sylvie'ye söylemeliyim.

Sonbahar elimi tutuyor ve merdivenlerden inip evden çıkarken yanımda yürüyor. Gökyüzü gri ve yoğun bulutlarla kaplı, rüzgâr da hızlanmış.

İçimdeki batma hissi ona dönene kadar devam edecek ama kararlılığımı görmesi gerekiyor. Bunu bizim için yapıyorum ve her nasılsa, şaşırtıcı bir şekilde, ona olan tutkumun derinliğini ve genişliğini hala anlamıyor.

Arabama bindiğimde ona, "Sana söz veriyorum, en kısa zamanda geri geleceğim.

Yine de biraz zaman alabilir."

"Lütfen gitme," diyor. *Oh, sevgilim.*

Onu kollarıma aldım ve kendime yakın tuttum.

"Bunu yapmak zorundayım," diyorum ona. "Bunu biliyorsun, Autumn." Sessiz ama bana doğru eğiliyor.

"Şöyle yapacağız," diyorum çenemi saçlarına dayayarak. "Anneler eve döndüğünde erkenden yatacaksın ve ben döndüğümde arka kapından gizlice girip odana geleceğim ve sonra bütün gece sana sarılacağım." İsterse bundan daha fazlasını da yapabilirim. Tekrar hazır olduğunda, prezervatiflerle hazır olacağım.

Bana bakacak kadar uzaklaşıyor. "Tamam," diyor Autumn, sanki kutsal bir yemin ediyormuşuz gibi. Keşke öyle olsaydı.

Onu çabucak öpmekten kendimi alamıyorum ama beni tekrar öpmek için hamle yaptığında şaşkınlıktan kendimi kaybediyorum. Autumn beni istiyor. Sonbahar beni seviyor.

Autumn arabaya yaslanırken beni de yanına çekiyor ve ben de ona doğru bastırıyorum, bir kez daha planladığımdan daha fazla baştan çıkarılıyorum. Onu tekrar istiyorum, hemen şimdi, dikkat ve etik lanetlensin. Autumn beni umutsuzca öpüyor ve aşktan nefesim kesiliyor. Eğer bir dakika içinde tekrar içeri girip onunla ten tene olmazsam aklımı kaçıracam.

Beynim arabanın kapısının çarpma sesini algılamadan önce onun gerildiğini hissediyorum. O arkasındaki arabanın tavanına bakıyor, ben de onun başının üzerinden bakıyorum.

Anneler eve erken geldi. Claire Teyze'nin sessiz bir gülümsemesi var. Annem yüzünü saklamaya çalışıyor gibi.

"Sence gördüler mi?" Sonbahar sorar.

"Kesinlikle." Aramızda on metre bile yok ama iki gündür görmedikleri çocuklarının araba yolunda öpüştüğünden tamamen habersizmiş gibi davranıyorlar.

"Tanrım," diyor Autumn.

Ayrık gülümsemelerin ve küçük yorumların gelgitinden dolayı mutsuzluk içinde olduğunu söyleyebilirim. Mesele şu ki, biz bebekken Anneler evlenip birlikte büyükanne olabileceğimizin hayalini kurarlardı. Ama gerçekten, Anneler benim için mutlu olacaklar. Bunu ne kadar çok istediğimi saklamak imkansızdı.

"Sanırım annemin sırf bu durum için sakladığı özel bir şişe şampanyası var," diyorum. Kısmen şaka yapıyorum. Annem bazı alkollerini etiketlemişti, George W. Bush'un görevden ayrılması gibi durumlar için. Pahalı bir tanesinde "Finny-Sonbahar Günü ya da NYE 2010" yazıyordu. O zamanlar, bunun için alternatif planlar yapmasına sevinmişim.

"Tanrım," diyor Autumn tekrar. Başını göğsüme gömüyor. Finny-Sonbahar Günü sonunda geldi.

Sonbahar'a bakıyorum, sevgilim. Bu ismi alışkanlık haline getireceğim. Ona çok yakışıyor.

"Onları savuşturmana yardım etmek için geri geleceğim." "Tamam," diyor Autumn ve vakit geldi.

Bedenlerimiz arasında boşluk varken, gitmeden önce eğilip onu öpüyorum, çünkü yapabiliyorum, çünkü bu son kez değil.

Arabanın kapısını açıyorum. Midemdeki batma hissi her an daha da artıyor ama Sonbahar'a geri dönüp ona sarılacağımı, onu öpeceğimi ve uykusunda ejderha-peri savaşları yaparken yanında yatacağımı bilmek beni rahatlatıyor. Ona gülümsüyorum. Çok kasvetli görünüyor.

"Bundan sonra her şey olması gerektiği gibi olacak," diyorum ona. Bunu daha fazla erteleyemem. Oturuyorum ve aramızdaki kapıyı kapatıyorum. Arabayı çalıştırırken "Yakında her şey bitecek," diye mırıldanıyorum. Dikiz aynamda görünene kadar ona bir daha bakmıyorum. Caddeye dönüyorum ve yağmur başlarken tepeden aşağıya doğru sürüyorum.

on beş

Telefonuma bakıyorum çünkü annemin aradığını biliyorum. Daha bloğumuzu bile kapatmadım. Autumn çoktan mazeretini bildirip kaçmış olmalı.

"Teknik olarak anne," diyorum merhaba yerine, "yağmur yağıyor ve araba kullanıyorum, o yüzden cevap vermemeliydim."

"Tavsiyem işe yaradı, ufaklık!" Annem diyor ki. "Kına yakmak için bir dakikam var. Üstelik yağmur da yağmıyor."

Hafta sonu için ayrılmadan önce ne dediğini unutmuştum: "Onunla konuş." Durumu benden daha iyi görüyordu.

İkimizin de annesi bunca yıl boyunca çıkmamızla ilgili hiçbir şey söylemedi, doğrudan değil. Kadınlar tarafından yetiştirilmek böyle bir şey işte: iletişimin katmanlarını erken yaşta öğreniyorsunuz. Anneler hiç söylemeden bana birçok kez, benim iyiliğim için Sonbahar'ın da beni sevmesini dilediklerini söylediler. Belki de onun beni sevdiğini söylemeye çalıştıkları hiç aklıma *gelmedi*.

"Beklediğim sonuç bu değildi," diye itiraf ediyorum anneme, mümkün olduğunca az şey söyleyerek konuşmadan çıkmak için yeterince şey paylaşmaya çalışıyorum.

"Çok güzel bir yaz oldu," diyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. "Evet."

"Claire ve ben bizim evde şampanya içiyoruz," diyor annem ve ben bir kahkahayı daha bastırmak zorunda kalıyorum. "Autumn odasına kaçtı ve onu şimdilik yalnız bırakacağız. Söz veriyorum." Annem duraksıyor. "Claire'i geç saate kadar kalması ya da bu gece bizde kalması için dürtmeli miyim?"

"Uh, evet. Kulağa hoş geliyor," diyorum yüzüm kızararak. Anneme gizli planlarımı sezdiği ve onlara yardımcı olduğu için teşekkür ederdim ama bu benim için çok fazla.

"Tamam o zaman," diyerek beni rahatlattı. "Ne yapman gerekiyorsa yapmana izin vereceğim. Seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum."

"Her zaman en tuhaf şeyler için benimle gurur duyduğunu söylersin anne," diyorum ona. "Ben de seni seviyorum. Güle güle."

Benzin istasyonuna giderek aynı anda iki işi birden halledeceğim: Autumn'un en sevdiği şekerlerin tamamını ve prezervatif alacağım. Sürüngenin vardiyası henüz başlamamıştır diye düşünüyorum.

Ama yanılmışım. Bir gece önce park ettiğim yere park ediyorum ve onu pencereden görebiliyorum. Burada mı yaşıyor? Şimdi gerçekten yağmur yağıyor. Sylvie'ye giderken Jack'i aramayı planlamıştım ama yağmur yağarken araba kullanmayı ve telefonla konuşmayı sevmiyorum. Telefonumu çıkardım ve Jack'in adını arattım.

"Hey?" Sesi şaşkın geliyor, muhtemelen Sylvie'den ayrıldıktan sonra onu aramamı söylediği için ve bunun için çok erken olduğunu bildiği için.

"Merhaba," dedim. "Birazdan Sylvie'lerde olacağım. Haklı olduğunu söylemek için aramıştım."

"Tabii ki haklıydım," diyor Jack. "Hangi konuda?"

"Autumn ve ben dünyadaki en aptal iki insanız."

"Bekle," dedi. "Ha?"

"O beni seviyor." O kadar başım dönüyor ki sesim kendi kulaklarıma bile saçma geliyor. "Dün gece o kadar çok şey konuştuk ki, hiçbir fikri yoktu.

Hiç bilmiyordu. Ortaokul için özür diledi ama hepsi onun hatası değildi. Benim de hatamdı ve şimdi birlikteyiz." Kısa kesiyorum.

Diğer uçta sessizlik var. Jack "Emin misin?" dediğinde neredeyse telefonun düştüğünü düşünecektim.

"Kesinlikle." Gülüyorum. "Ben ciddiym, dostum. Bütün günü geçirdik - güven bana. Bana aşık, yemin ederim."

"Tamam." der Jack. "Şey, senin adına sevindim. Ve sen mutlu olup dikkatini dağıtmışken, sanırım ben de haberlerimi paylaşacağım. Alexis ve ben tekrar takılmaya başladık."

"Hadi ama Jack," diyorum.

"Sadece yazın geri kalanı için!" diye ısrar ediyor. "Tekrar sözleşmeli köleliği kabul etmiyorum. Bu sadece fiziksel."

"Carbondale'e gidiyor olması iyi bir şey, yoksa ikiniz yanlışlıkla evlenirdiniz."

"Sylvie'den ayrıldığın zaman Lexy benimle ilişkisini kesebilir," diyor Jack. "Özellikle de ona Prenses Autumn Davis ile çıktığını söylersen."

"Ona öyle deme," diyorum.

"Demek istediğim, ona öyle diyorlar. Ben sadece sizi uyarıyorum."

"Eğer Alexis Autumn'la birlikteyim diye seninle ilişkisini keserse, ikinize de iyilik yapmış olurum," diyorum. "Sylvie ile aranızın ne kadar kötü olacağını şimdiden biliyorum. Benimle kutlama yapıyor olman gerekiyordu ama bunu beceremiyorsun."

"Özür dilediği için mutluyum," diyor Jack.

"Bundan çok daha fazlasını yaptı," diyorum. "Güven bana."

"Mutlu olduğun için mutluyum," diyor Jack. "Sylvie'ye gitmedin mi daha?"

"Hızlıca bir yere uğrayacağım. Birkaç şey alacağım." Sonunda arabadan indim ve kapıya doğru koştum. Saçlarım hemen sıırılsıklam oldu.

"Çok fazla erteleme," diyor Jack.

Şeker reyonuna doğru ilerlerken, "Bu önemli bir ayak işi," diyorum. "O zaman Sylvie'ye gidiyorum. Muhtemelen seni daha sonra arayamayacağım."

"Neden olmasın?" Jack sorar. "Daha sonra uğramalısın."

Cevap verirken kollarımı şeker çamuru ve tozla dolduruyorum.

"Autumn'la birlikte olacağım." Koridorları tarıyorum ve buranın prezervatifleri tezgahın arkasında tutuyor, bu yüzden o sürüngele konuşmam gerekecek. "Gitsem iyi olacak. Seni yarın ararım."

"Tamam, Finn." Jack iç geçirir. "Sonra görüşürüz."

Kapatıyorum. Evet, işte tezgahın arkasındalar.

Bu adamın vardiyasına bu kadar erken başlamayacağını düşünmemeliydim. Maaşı muhtemelen berbattır ve çalışma saatleri de muhtemelen uzundur. Sadece prezervatifleri isteyeceğim ve iğrenç bir şey söylememesini umacağım.

Tezgâha yaklaştım ve bekledim. Pislik herif önümdeki müşteriyle şakalaşıyor. Sıra bana gelene ve elimdeki şeker yükünü tezgâha bırakana kadar beni fark etmiyor.

Onu görmeyi umuyormuş gibi arkama bakıyor ve yüzü düşüyor. Gözlerine değil, alınının parlaklığına bakıyorum.

"Ve biraz da on iki paket prezervatif." Sesimi sıradan tutmaya çalışıyorum.

Bu adamın beni korkutmasından nefret ediyorum. Davranışları, cinsiyetimle ilgili stereotipler hakkında nefret ettiğim her şeyi sızdırıyor, yine de bir şekilde, onun için yeterince erkek olmak isteyen bir parçam var. Muhtemelen babamın etrafta olmamasından kaynaklanıyor, ama asıl mesele şu ki, bunun gibi adamlar beni hem iğrendiriyor hem de yetersiz hissettiriyor.

Arkasındaki raftan prezervatifleri almadan önce Autumn'un şekerlerini topluyor. Gözlerimi yakalamaya çalışarak sırtıtarak bana bakıyor. Autumn'a bu adam hakkındaki gerçeği söylemeliyim.

O kadar dalmışım ki benimle konuştuğunu bile duymuyorum. "Ne?"

"Bu gece büyük planın var mı?" İşaret parmağıyla prezervatif kutusuna dokunuyor.

"Çok iğrençsin," dediğimi duyuyorum ve bir an için hem sürünge hem de ben şaşıyoruz. "Özür dilerim," diyorum, öyle olmamama rağmen. "Genç kızlara sarkıntılık etmeyi bırak. Kendi yaşında biriyle tanış."

Adamın parlak alnı aniden parlak kırmızı-mor bir damarla kesilir. Öfkesinden bıyıkları titriyor.

Paramı yere attım ve dışarı çıktım. Benzer bir durumla karşılaşma ihtimaline karşı hayatımın geri kalanında yanımda hep nakit para taşıyacağıma yemin ediyorum.

Adam arkamdan bir şeyler bağılıyor ama ne olduğu önemli değil çünkü ben çoktan arabama binmişim. Otoparktan çıkıyorum. Gitmem gereken yerler var.

on altı

Sylvie'nin evi okuldan pek çok kişinin beklediği kadar güzel değil. Çok iyi bir ev olmadığını söylemek istemiyorum ama Sylvie kendini bir malikanede yaşıyormuş gibi hissediyor. Bu kötü bir şey değil. Onun duruşunu seviyorum. İndirimde yüksek kaliteli şeyler bulmasına, ipek elbiselerini ve kaşmir kazaklarını elde yıkamasına hayranım.

Sylvie zenginmiş gibi davranmıyor. Daha çok olmak istediği yetişkin gibi giyiniyor. Bence bu, Wilbur'dan sonra hayatının kontrolünü ele geçirmesinin bir parçası. Ve hangi hayalinin peşinden gitmek istediğini bilmese de, bir senatör veya CEO olabileceğini biliyor.

Sylvie ve ben harika bir takım olduk. *Onunla evlenmek istediğimi* hiç düşünmedim ama ondan ayrılmayı da düşünemezdim.

Sylvie'yi seviyorum ve bu düşünce göğsümdeki ağrıyı daha da şiddetlendiriyor. Yolun kenarına çekiyorum.

Bu "ama ona aşık değilim" durumu değil. Sylvie'ye aşığım ama artık onunla birlikte olamam ve bu acı veriyor. Onu inciteceğimi bilmek de acı veriyor. Tüm bunların benim seçimim olması durumu daha iyi hale getirmiyor. Yolun kenarından inip evine kadar geri kalan yolu srmem gerekiyor ama yapmıyorum. Henüz değil. CD alara dokunuyorum ve dün gece Autumn için çaldığım şarkıyı başlatıyorum. Dün gece, Autumn ve benim aramda her şey farklıyken.

Keşke yıllar önce onu sevdiğimi söyleseydim, şimdi burada olmazdım.
Çünkü beni seviyordu. Bunca zaman beni sevdi.

Sadece iki şey bunu atlatmamı sağlayacak.

Birincisi, Sylvie'nin onu benim Autumn'u sevdiğim gibi seven biriyle birlikte olmasını istiyorum. O bunu hak ediyor.

İkincisi ise Sonbahar beni bekliyor. Onu hayal kırıklığına uğratamam. Bu ilişkiyi bitirmeden, bizimkine başlayamayız. Autumn'a suçluluk duymadan sarılmak istiyorum.

Bunu yapmak zorundayım ve eve gitmek zorundayım.

Şarkı bittiğinde, tekrar sürmeye başladım. Sylvie'nin ders çalıştığımız, seviştığımız ve birkaç kez sevişmeye çalıştığımız iki yatak odalı mütevazı çiftliğine yaklaşmışım. Beni kapıda bekliyor olmalı çünkü ben daha garaj yoluna park etmeden yağmurun altında arabama doğru koşuyor.

Yolcu kapısının kilidini açıyorum ve ne olduğunu anlamadan arabaya biniyor, şemsiyesini sallayarak kapatıyor ve kapıyı kapatıyor.

Sylvie.

Sarı saçlarını yüzünden çekip bana bakıyor. "Seni lanet olası pislik," diyor.

on yedi

Bir yanım Sylvie'nin de aramızın açıldığını hissettiğini ve bir şeylerden şüphelendiğini, böylece onu tamamen gafıl avlamayacağımı umuyordu ama bunu beklemiyordum.

Aramızda sadece yağmurun sesi varken birbirimize bakıyoruz.

"Ne biliyorsun?" Bir süre sonra soruyorum.

"Her şey" diyor, ki bu doğru olamaz. Dün geceye kadar her şeyi bilmiyordum bile. Ve Jack ben gelmeden önce onu aramazdı.

"Ne gibi?" Daha fazla suçlu hissedebileceğimi bilmiyordum ama görünüşe göre bu kuyunun sonu yok.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" Sylvie öfkeli olduğu kadar şaşkındır da. "Sen ve Autumn bu yaz Blockbuster'a her gittiğinizde, sizi gören insanlardan bu konuda en az iki e-posta aldım. Saklamaya bile çalışmadın."

"Yakın zamana kadar sadece arkadaştık," diye açıklamaya başlıyorum ama o haklı. Bu bir savunma değil.

"Kapa çeneni ve arabayla bir yere git," diyor Sylvie. "Bu gece benden ayrılacağını aileme söylemedim. Romantik bir jest planladığını düşünüyorlar. Onları tekrar nasıl hayal kırıklığına uğratacağımı düşünmeden önce sana bağırmam gerekiyordu."

"Yaptığım şey yüzünden seni hayal kırıklığına uğratmayacaklar Sylvie," diyorum.

Emniyet kemeri yerine oturdu. "Bunu onlara açıklamak için sabırsızlanıyorum, tamam mı? Ama otorite figürlerini hayal kırıklığına uğratma korkum hakkında konuşmak için Dr. Giles var. Artık bana moral konuşması yapamazsın. Bana söylediğin yalanlardan sonra olmaz."

"BEN-BEN-" Ona hiç yalan söylemediğimi söyleyemem. Yıllar önce Autumn'a artık aşık olmadığımı söylediğimde ona yalan söyledim ve tüm yaz boyunca ihmal ederek yalan söyledim.

Oturup konuşabileceğimiz bir yere gitmeyi öneriyorum ama bir kafeye gidersek bana bağıramayacağını söylüyor.

"Neden arabayı sürmeye ve dinlemeye odaklanmıyorsun, tamam mı Smith? Çünkü cevaplamanı istediğim bir dizi soru var."

Sonra Sylvie Whitehouse çantasından el yazısıyla yazılmış bir liste çıkarıyor ve kucağında düzeltiyor. Aynı sebepten ağlamak istememe neden olmasaydı, ona duyduğum sevgiyle gülmeme neden olurdu. Keşke o ve Autumn arkadaş olabilselerdi.

"Her şeyden önce," diyor Sylvie ve ben duygularımı yutup dikkat kesiliyorum. "Beni ilk kez ne zaman aldattın?"

"Dün gece," diye cevap veriyorum ama bu soruya cevap vermem en uzun süren soru oluyor çünkü bana inanmıyor.

Dün geceye kadar Autumn'la fiziksel bir şey olmadığına onu ikna etmek o kadar uzun sürüyor ki, bizi nehrin üzerinden geçirip East St. Louis'in dışındaki kırsal düzlüklere götürüyorum. Yağmur daha şiddetli yağıyor ve gökyüzünde çakan şimşekler kelimelerimizi bizden alıyor. Sarsıcı derecede samimi hissettiriyor.

"Yani sen... dün gece onunla her ne yaptıysan, Finn."

Gözlerini devirdiğini anlamak için gözümü yoldan ayırmama gerek yok.

"Ama bu, senin bu yaz sadık olduğun anlamına gelmez," dedi.
devam ediyor.

Ben sürüyorum ve aldatmanın tanımı hakkında tartışıyoruz.

Sylvie konuşma ve münazara takımında olmasaydı tartışmamız daha uzun sürerdi ama yine aynı yerde biterdi. Çünkü o haklı.

Bu dün gece başlamadı.

Haftalar önce Sylvie'ye "Kahvaltı etmek üzereyim" dediğim ve Autumn'la olduğunu söylemediğim o telefon görüşmesinden beri Sylvie'ye ihanet ediyordum.

Sylvie'nin iyiliği için telefon konuşmalarımız sırasında Autumn'dan bahsetmediğimi söyledim kendime ama bu doğru değildi. Sylvie'ye Autumn'la yeniden arkadaş olduğumuzu söylemedim çünkü platonik arkadaş olduğumuzu açıklamak istemiyordum. Sylvie Avrupa'dan arayıp ne yaptığımı sorduğunda, "Film izledim," diyordum ve "Autumn'la," demeyi bırak, "Autumn'la yatağımdaydım, film bitmeden uyuyakalınca sesini kapatıp yanına uzandım," diyordum.

Sylvie'den ayrılmaya karar verdikten sonra, ona bir şeylerden şüphelenme şansı vermek için dürüstçe cevap vermeyi düşündüm, ancak ne yaptığımı sorduğunda, "Autumn ve ben havaalanının yakınına park ettik ve o çok fazla şeker yerken uçakların kalkışını izledik, dişleri yeşile döndü" yerine "Hiçbir şey" diyecektim.

"Haklısın," diyorum köprüyü geçip şehre geri dönerken. "Bütün yaz sana yalan söyledim. Özür dilerim."

"Yani bunun sadece dün geceyle ilgili olmadığını anladın mı?"

"Evet," dedim, "anladım." Missouri'ye geri döndük. Kuzeye, eve doğru dönüyorum. Hâlâ yağmur yağıyor ama gök gürültüsü çok uzakta.

"İkinci sorum," diyor Sylvie. "Bana hiç aşık oldunuz mu?"

"Syl," diye başlıyorum ama nereden başlayacağımı bilemiyorum. Otoyolda kalıyorum, bizi eve götürebilecek tüm çıkışları geçiyorum.

"Bana hiç aşık oldun mu?" Sylvie tekrarlıyor. Sesi sert ama öfkesini saklıyor. "Beni önemsedliğini ya da romantik aşk dışında başka bir aşk yaşadığını duymak istemiyorum. Artık ihmal ederek yalan söylemek yok."

Derin bir nefes alıyorum. "Sana aşığım, Sylvie." İtiraz etmesini bekliyorum. Sadece yağmurun ve sileceklerin sesi var.

"Sana inanıyorum," diye yanıtlıyor Sylvie.

O kadar şaşırdım ki zihnim k a p a n d ı . Bir şey söylemesini bekliyorum ki sonra ne düşüneceğimi bileyim.

"Onu benden daha çok sevdiğin için senden özür dilemeni isteyemem."

"Onu senden daha çok sevmiyorum," diye araya giriyorum. Gözlerimin ucuyla vücudunun koltuğunda kaydığını görebiliyorum. "Mesele daha fazlası değil."

"Ne hakkında o zaman?" Sorusu neredeyse bir kahkahaya dönüşüyor.

"Ruhlarımız." Kulağa ne kadar saçma geldiğinin farkındayım. Ama ne kadar aptal olduğumun bir kanıtı olsa da Sylvie'ye gerçeği borçluyum.

"Neyiniz?"

Derin bir nefes alıyorum.

"Ruhlarımız n e y d e n yapılmış olursa olsun, onunki ve benimki aynı."

"Sen-" Sylvie o kadar nadir konuşur ki, içgüdüsel olarak ona bir bakış atıyorum. Pembe ve kızgındı. "Beni aldatmanı haklı çıkarmak için *Uğultulu Tepeler*'den alıntı mı yapıyorsun?"

"Hayır," dedim. "Bunu haklı çıkaramam." Dişlerimi sıkıyorum ve boğazımdaki yumruyu yutuyorum, çünkü en acımasız gerçeği söylemenin zamanı geldi. "Neden Autumn'u sana tercih ettiğimi açıklamak için *Uğultulu Tepeler*'den alıntı yapıyorum."

Silecekler ön camda çok gürültülü çalışıyor ve ben onların sesini kısıyorum. Yağmur yavaşlıyor. Sokak lambaları yanıyor. Camlar buğulanmasın diye havayı ayarlamakla meşgulüm.

"Beni dışarı çıkarmalısın," diyor Sylvie ve boğazını temizliyor.

Yoldan onun yüzüne bakıyorum. Gözyaşları yanaklarından aşağı akıyor. Sakin sesi, sokak lambalarının ortaya çıkardığı şeyi gizlemişti.

"Seni eve götüreceğim," diyorum sessizce. Banliyö yolu boş. U dönüşü yapmak için flaşörümü yakıyorum.

Sylvie, "Hayır, yani beni buradan çıkarın." diyor.

Yine de dönüşü yapıyorum. Sylvie emniyet kemerini çözdü.

"Syl," diyorum arabayı biraz hızlandırarak onun evine doğru sürerken.
"Saçmalama. Zaten yeterince piçlik yaptım. Yağmurda eve yürümene izin vermeyeceğim."

"Sadece senden uzaklaşmak istiyorum!" diye bağıyor.

Ona bakıyorum ama ondan sonra ne olduğundan emin değilim. Yol ıslak ve araba kayıyor. Fren yapmaya ve dönmeye çalışıyorum ama hendeğe doğru çok hızlı gidiyoruz. Dönüyoruz.

Bu olabilir. Bu şekilde ölebilirim. Bir
şeye çarptık.

Birdenbire her şey durgunlaştı.

Ne oldu ki? Hâlâ hayattayım. Yüzüm acıyor. Üst dudağıma dokundum ve elim kan içinde kaldı. Hava yastıkları açılmadı. Yüzümü direksiyona mı çarptım? Neden cam var?

Sağıma bakıyorum-

Sylvie!

Nerede o? Dışarı çıktı mı?

Ve sonra onu gördüm.

Alçak refüjün diğer tarafında ıslak asfalta yayılmış bir şekilde çarptık.

Buruşmuş. Kesinlikle kırılmış.

Ben...iyiyim. Hareket
edebilirim.

Sylvie'ye git. Ona kıpırdamadan

yatmasını söyle. Aramayı yap.

Sylvie'yi hastaneye götür.

Eve, Autumn'a git.

Planımı yaptıktan sonra arabadan indim ve yağmurdan sıırılsıklam olmuş kaldırımında ona doğru koştum.

Sylvie'nin önünde dizlerimin üzerine çöküp elimi yere koyuyorum. Islak-

Jack

bir

"Phineas Smith öldü."

"Lexy," diyorum. Araması için çok erken. Tekrar birlikte yatıyor olmamızın bir önemi yok. "Drama kraliçesi olmayı bırak," diye inliyorum telefona ve yatakta yuvarlanıyorum.

"Jack. Şaka yapmıyorum."

"Lex, senin ve Sylvie'nin ona ne kadar kızgın olduğunuz umurumda değil-"

"Finn dün gece öldü, Jack." Sesini yükseltiyor. "Ben de sana bunu söylüyorum. O öldü. Öldü amına koyayım."

Kalktım.

"Saçmalık." Finn sonunda Sylvie'yi terk etti diye Alexis'in beni araması için hâlâ çok erken. Güneş daha yeni doğdu.

"Finn öldü, Jack," diyor. "Sylvie ve ailesiyle birlikte hastaneden yeni döndüm. Bir kaza geçirmişler. Sylvie beyin sarsıntısı geçirdi ama Finn öldü."

"Saçmalık," diyorum tekrar, çünkü öyle olmak zorunda. Hayır. Hayır mı?

"Evet. Finn gitti. Finn gitti." Alexis ağlıyor. Gerçekten ağlıyor. "Siktir," diyorum. "Hayır. Nasıl?"

Bu gerçek olamaz.

Bu gerçekten gerçek olamaz.

Elbette komada olduğunu ya da klinik olarak ölü olduğunu ve solunum cihazına bağlı olduğunu söyleyecek, ama hala bir şans var mı? Biraz umut olmalı?

"Ne? Seni anlayamıyorum Lex."

Dinlemek için zorlanıyorum. Dışarıda kuşlar ötüyor. Yağmurdan sonra gökyüzü açık.

"Finn'i nasıl elektrik çarptı?"

Her kötü durumda olması gereken teselliye ya da umudu bulmaya çalışırken kafamı duvara vurmak gibi bir şey bu. Hiçbiri yok.

Finn öldü.

Doğru olanı yapmaya çalışıyorum.

Tamam, kendi kendime dedim ki. Finn güçlüdür. Bununla yaşamayı öğrenecek-

Ama hayır.

Bunu geri almanın bir yolu olmalı. Ama yok.

Bu ölüm.

Birkaç dakika önce Alexis'le konuştum. Evine gitmek için hazırlanmam gerekiyordu ama yatağымda oturuyorum.

"Finn öldü," diyorum yüksek sesle.

Zamanda geriye gidip bunu düzeltmemiz gerektiğini düşünüyorum.

Zamanda yolculuk bir seçenek değil. Ama hayattaki her sorunun bir çözümü vardır.

Eğer yeterince düşünürseniz, yeterince çalışırsanız, bir çözümü vardır. Değil mi?

Finn'e Sylvie'den telefonda ayrılabileceğini söylemeliyim.

Çözüm bu.

Ama çoktan bitti. O gitti.

Zihnim dönüyor, deniyor, deniyor, bu labirentten bir çıkış yolu bulmaya çalışıyor. Bunun doğru olmadığını düşünmemin bir yolu olmalı. Ölüm çok nihai. Bitti. Bitti. Finn.

Garaj yolundan çıkarken telefonuma "Onun evine gidiyorum," diyorum. Sesim titriyor.

Alexis'le telefonu kapattıktan sonra donup kaldım, her şeye ve hiçbir şeye bakıp anlam vermeye çalıştım. Sonra bir kâbustan uyanan bir çocuk gibi anneme odama gelmesi için seslendim. Bacaklarımın çalışacağına güvenmiyordum.

Annem yatakta yanıma oturdu ve bana sarıldı, ben de ona haberi verdim. Ona böyle sarılmayalı yıllar olmuştu, sanki boğuluyormuşum gibi. Evde altı erkek kardeş daha olduğu için annemle bire bir zaman geçirebilmek için ciddi bir sakatlık geçirmem gerekiyordu. Saçlarımı okşadı ve hıçkırıklarım yavaşladıkça ona en son bu şekilde ihtiyaç duyduğum zamanı, altıncı sınıfta kaval kemiğimi kırdığım zamanı hatırladım. Annem sadece yirmi dakika sürdüğüne yemin etmesine rağmen, bana ağrı kesici ilaç verilmeden önce acil serviste sonsuz bir bekleyiş gibi gelmişti.

Bu acının ilacı yok.

Sonunda annem Finn'in annesini sordu, ben de nasıl olduğunu bilmediğimi söyledim. Bu beni yataktan kaldırdı. Annem planımı onaylamakta tereddüt etti ama Finn'in *bizimki* gibi büyük bir aileye sahip olacak kadar şanslı olmadığını söyledikten sonra devam etmemi söyledi.

Arabayı garaj yolundan çekiyorum ve telefonu yanağımla omzuma dayıyorum, böylece dönmek için iki elimi de kullanabiliyorum. Finn bana iki elimi kullanmanın telefonla konuşmayı telafi etmediğini söylerdi.

"Ama herkes buraya geliyor," diyor Alexis.

"Annesinin bir şeye ihtiyacı olup olmadığını kontrol edeceğim. Sonra uğrarım. Vicky ve Taylor orada mı?"

"Evet, b-"

"Lex, geliyorum. Bunu yapmalıyım." "Neden?"

"O benim en iyi arkadaşımdı Lex. Ve o benim için çok önemliydi. Bunu biliyorsun." Alexis ve ben en azından bazen derin konular hakkında konuşurduk.

"Pardon, ne dedin? Jack, gitmem gerek. Herkes geliyor. Biliyorum. İnanamıyorum-"

Telefonu kapattım. Finn, Alexis ve benim hakkımda haklıydı. Son konuşmamız.

Yine aklıma geldi.

Finn'e Alexis hakkında haklı olduğunu söyleyemeyeceğim.

Sonbahar konusunda haklı olduğumu ya da gerçekten yanıldığımı söylemek için beni aramıştı. Komik bir bakış açısı vardı.

Bu dün gece miydi, hayır, akşam mı?

Ondan önceki gün, Finn'in Autumn için yaptığı battaniye kalesinde uyanmışım. Yavru kardeşler gibi birbirlerine sokulmuşlardı, Autumn bir yük treni gibi horluyordu.

O da ona aşık mı, yoksa gerçekten bir sosyopat mı? Onları birlikte izlerken merak etmişim.

Finn'in lehine bir ihtimal vermiyordum. Onu sevdiğini söylemek için aradığımda, emin olup olmadığını sordum.

"Elbette," dedi. Sesi çok mutlu geliyordu. O artık ölü.

Finn öldü.

Ama olamaz.

Nefesim hızlanıyor. Arabayı yolun kenarına çekiyorum ve başımı direksiyona yaslıyorum.

Ya bir yanlışlık ya da hastanede bir karışıklık olduysa?

Alexis, Sylvie'nin onu kendisinin gördüğünü söyledi. Onu ölü görmüş.

Öldü.

Finn.

Bu yeni bir dünya. Finn öldü.

Ben uyumuşum.

Finn'in araba yolu yokuş olduğu için inip çıkmak çok zor, bu yüzden caddeye park edip çimenlerin üzerinden geçiyorum. Arabası orada olmasa da evi her zamanki gibi görünüyor.

Finn içeride, üst katta ya da eve giderken olmayacak. Finn bir daha asla eve gelmeyecek.

Bu düşünceyle birlikte, tüm "asla "lar üzerime çöküyor ve asla biçmekten şikayet etmeyeceği çimlerin üzerinde dururken olduğum yerde donup kalıyorum. Bir daha asla futbol topuna vurmayacak ya da yeni bir video oyunu oynamayacak. Finn bana asla başka bir hikaye anlatmayacak ya da şaka yapmayacak. Başka bir sınava çalışmayacak, başka bir hamburger yemeyecek, bana gözlerini devirmeyecek ya da Aralık ayında dört gözle beklediğimiz o yeni süper kahraman filmini izlemeyecek.

Her şey tamam.

Finn'in hikayesi

bitti. Tüm hayatı.

Bu kadar.

On dokuz yıl bile olmadı ve bir daha asla başka bir şey yapmayacak. Finn üniversiteye gitmeyecek ya da doğum gününü kutlamayacak. Bir daha saçını kestirmeyecek ya da arabasının yağını değiştirmeyecek. Başparmağındaki bir tırnağı ısırmayacak ya da başka bir CD almayacak. Finn Smith yapacağı her şeyi yaptı.

Autumn'la birlikte olamayacak.

Dün geceki sevincinin hatırası beni tekrar vuruyor.

Mesele şu ki Autumn'dan hep nefret ettim. Onunla ilk tanıştığımda, doğum gününde Finn'i görmezden geliyordu. Sonra onu görmezden gelmeye devam etti, bilmiyorum, sonraki dört yıl boyunca? Sadece son iki yıldır Finn onun hakkında konuştuğunda (buna tahammül ettiğimde), Finn ona tekrar ısınmış gibi görünüyordu. Bir nebze.

Sonra birden Autumn Jamie'den ayrıldı ve her dakikasını Finn'le geçirmeye başladı. Bunun onun benim kadar kötü olduğunun kanıtı olduğuna emindim.

hep şüphelendim. Ama o birkaç kez Autumn ve onunla takılırken çok eğlendim. Finn'in ondan neden bu kadar hoşlandığını hep anlamışımdır. Sadece asla gerçekleşmeyeceği açıkken neden bu kadar uzun süre beklediğini hiç anlamamıştım ve kendimi üniversitenin ilk dönemini Finn'in bir başka Autumn terk edişini atlatması için harcamaya hazırlıyordum.

Finn'in dün gece telefonda bana söylediklerini tam olarak sindirememiştim. Finn'in aralarında yaşandığını iddia ettiği şey imkânsız görünüyordu ama o çok emin, çok mutluydu. Kızın onu sevdiğinden o kadar emindi ki.

Ve o artık ölü.

Finn'e onu neyin emin yaptığını soramam. Artık ona hiçbir şey soramam. Asla paylaşacak bir düşüncesi olmayacak çünkü beyni artık düşünmüyor.

Autumn'un Finn'in kalbini kıracağından korkuyordum. Şimdi keşke şansı olsaydı diyorum. Keşke içeride olsaydı, Autumn tarafından harap edilmiş ya da belki de kazada ağır yaralanmış olsaydı. Ne kadar korkunç olursa olsun, keşke Finn bir şeyler hissedebilseydi, herhangi bir şey.

Hâlâ Finn'in bahçesinde durmuş, bir daha asla biçemeyeceği çimlere bakıyorum. Bir kadın sesi "Jack, değil mi?" dediğinde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyorum.

Angelina'nın arkadaşı, Autumn'un annesi. Finn ona hep Claire teyze falan mı derdi?

"Merhaba. Özür dilerim," diyorum, ama ne için burada olduğumdan ya da Finn'in burada olmadığından emin değilim. "Angelina'yı görmeye geliyordum. Eğer bir şeye ihtiyacı olursa... eğer bir şey yapabilirsem..."

Yalvarıyormuşum gibi hissediyorum ama nedenini bilmiyorum.

Bana sarılıyor ve evinin önünde, hiç tanımadığım bu kadının önünde ağlamaya başlıyorum ve annemin sabah yaptığı gibi o da saçlarımı okşuyor.

"Biliyorum," diyor. "Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum."

Kendi annemin anlamadığı bir şekilde onun anladığını söyleyebilirim. Bunun ne kadar adaletsiz olduğunu biliyor. Finn'in korkunç bir kazada ölmesi gereken son kişi olduğunu. Herkesin onu ne kadar sevdiğini.

Sonra sanki bir vana kapanmış gibi oluyor. Ağlamam kesildi. O benden uzaklaşırken nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum.

"Bana bak" dedi, ben de baktım. Sanki beynimin içine girmeye çalışıyormuş gibi gözlerimin içine bakıyor. "Bir süre böyle olacak, tamam mı? Bir dakika iyi olacaksın, bir dakika sonra ağlayacaksın. Aklını kaybetmiyorsun. Bu bir anda kabul edilemeyecek kadar korkunç bir şey. Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum, her ne kadar öyle sayılsam da.

"Tamam o zaman." Bir an durup beni süzdükten sonra, "Angelina için, daha doğrusu ikimiz için yapabileceğin bir şey var. Angelina'yla birlikte hastaneye gitmem gerekiyor. Bunu tek başına yapmasına izin veremem. Bizim için Autumn'la kalabilir misin?"

Yüzümü inceliyor ve Angelina'nın hastaneye ne yapmak için gittiğini yavaş yavaş anlıyorum.

Vücudu.

Onun

cesedi.

Finn'in.

Alexis, Finn'in olay yerinde öldüğünün açıklandığını söyledi. Ceset torbası yüzüne kapatılırken fermuarın sesini duymamıştı. Ambulans onu götürürken siren çalmamıştı, çünkü artık acele etmek, Finn için endişelenmek yoktu. Sylvie'nin ailesinin aksine, Angelina'ya ne zaman gelebileceği söylenmişti. Acaba bunu ona kim söyledi: kapıdaki bir polis mi, hastaneden gelen bir telefon mu? Ona morgu nasıl bulacağını anlattılar mı?

"Evet," dedim. "Elbette." Kulağa yeterince kolay geliyor ve Finn'in annesi için olduğunu söylerse bana söylediği her şeyi yapacağım. Onu evin arka tarafına kadar takip ediyorum. Finn'in bedenine odaklanmış durumdayım, eskiden futbol sahasında yanımda koşan bedeni şimdi bir bavul gibi sahiplenilmesi gereken bir eşya.

Yine aklıma gerçekten o olup olmayacağı sorusu geliyor. Ama bir de gerçek Finn'in nerede olduğu ve Alexis'in Sylvie'nin bilinci yerine geldiğinde onu gördüğünü söylemesi sorunu var.

Finn öldü. Bundan bir çıkış yolu bulmaya çalışmayı bırakmalıyım.

Bir daha asla giremeyeceği evine girdiğimde Finn'in kokusu beni çok etkiledi. Kötü koktuğundan değil ama herkesin bir kokusu vardır. Şampuanlarının bir parçası ya da her neyse, onların bir parçası. Bir daha asla Finn'in tamamını koklayamayacak olsam da bu evde Finn'in kokusunu alabiliyorum.

Birlikte çok koşardık, sadece futbol antrenmanlarında değil. İkimiz de koşmayı sevdiğimiz için, onun yaşlı adam deodorantıyla karışan ter kokusu, yarışırken birbirimizi azarlamamız kadar tanıdıktı. Başka bir koşu, başka bir terli Finn kokusu için dünyada her şeyimi verirdim.

Evinin havasının beni nasıl etkileyeceğine hazırlıklı değildim, duvardaki resimler ya da bir keresinde kayıp Finn'in bileğini burktuğu merdivenler bir yana. Burada olmanın zor olacağını tahmin etmeliydim.

Ama kendime Angelina için burada olduğumu hatırlatıyorum ve ilk kez Autumn'un neden yalnız kalamadığını merak ediyorum.

Onu gördüğümde cevabı alacağım.

Sanırım Autumn'un Finn'e olan hisleri hakkında hiçbir şüphem kalmadı. Ağlamaktan yüzü o kadar şişmiş ki neredeyse kendisi gibi görünmüyor. Kanepenin köşesinde top gibi kıvrılmış, tırnaklarını kemiriyor, gözleri açık uyuyormuş gibi yere bakıyor.

"Sonbahar mı?" diyor annesi.

Autumn'un kafası robot gibi bize doğru dönüyor.

"Angelina'yı hastaneye götüreceğim," diyor annesi. Autumn yüzünü buruşturur.

"Jack burada. Bir şeye ihtiyacımız olup olmadığını sormaya geldi. Ne kadar tatlı, değil mi?"

"Merhaba." Sonbahar'ın sesi korkunç, o kadar kısık ki ancak törpülenebiliyor. Onunla ilgili her şey düz ve duygusuz, onlarca yıl yağın yağmurun sadece bir yüz izlenimi bıraktığı bir bahçe heykeli gibi.

Ne yapmam gerektiğinden emin değilim ama kanepenin diğer ucunda oturmak uygun görünüyor. Annesi üst kata çıktı. Autumn'a baktığımda bana bakıyordu.

"Merhaba," diyorum, çünkü daha önce söylememiştim. Bana bakmaya devam ediyor ve ben kendimi rahatsız hissetmeye başlıyorum.

"Sana kim söyledi?" diye soruyor sonunda. Konuşmak onun için acı verici olmalı.

"Alexis. Sylvie'nin ailesi aradı ve hastaneye gelmesini istedi-" Duruyorum ama Sylvie'den bahsetmem onu üzümüşe benzemiyor.

"O nasıl?"

"Alexis mi?"

Autumn gülüyor, öksürüyor ve yüzünü buruşturuyor. "Hayır," diye boğuk bir ses çıkardı. "Alexis muhtemelen gayri resmi bir cenaze töreni düzenliyor ve her şeyi kendine bağlıyor." Yüzü okuyamadığım bir şekilde geriliyor. "Sylvie'yi soruyordum."

"Bilmiyorum." Acaba buraya gelmeden önce Sylvie'yi arayıp bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sormalı mıydım?

Arkamızdaki merdivenler gıcırıyor ve evin arkasından Angelina'nın sesini duyuyorum.

"Autumn, Jack, ikinizi de çok seviyorum ama şu anda yüzlerinizi görürsem ağlarım. Gitmek zorundayım. Gitmek zorundayım. Gitmek zorundayım..." Angelina tekrarlar ve Autumn'un annesi arka kapı kapanana kadar yatıştırıcı tonlarda mırıldanır.

Sonbahar titreyerek nefes alır.

Buraya neden geldiğimi bilmiyorum ama Alexis'in evine gitmekten daha uygun olduğunu düşündüm, orada Finn'i tanıyan ama tanımayan insanlar da olacaktı.

Autumn ve benim Finn'i tanıdığımız gibi değil. Ona tekrar baktım.

Tekrar haliya bakmaya başladı ve bana bakmadan konuşuyor. "İstersen televizyonu açabilirsin."

"Teşekkürler," diyorum. "Belki bir dakika sonra."

Autumn tırnaklarını yemeye devam ediyor. Saçları darmadağın ve terinin kokusunu alabiliyorum. Finn'i, Finn'in onu sevdiği kadar sevip sevmediğini bilmiyorum ama onu seviyordu. Artık buna inanıyorum.

Ne düşündüğümü söylemeli miyim diye karar vermeye çalışıyorum. Hiçbir şey gerçek gibi gelmiyor, bu yüzden net düşünmek zor. Sonunda, yapmamı isteyeceği şeyin bu olduğuna karar veriyorum.

"Biliyor musun," diyorum, "Finn dün gece onu almaya giderken beni aradı."

Autumn irkilerek bana bakıyor.

"Onun gerçekten çok mutlu olduğunu bilmen gerektiğini düşündüm."

Kısa bir an için yüzünü neşe kaplıyor ve sonra tekrar sönüyor.

"Öyle mi?" diye fısıldıyor.

Titremeyi gidermek için boğazımı temizliyorum. "Çok mutluydu."

"Onu görünce fikrini değiştirmesinden korktum," diyor Autumn. Onu zar zor duyabiliyorum.

"Bu-hayır-hiçbir şekilde olmaz."

Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Autumn'u tanımıyorum, gerçekten tanımıyorum ve bu Finn'in iyiliği için onun anlaması gereken çok özel ama hayati bir şey.

Boğazımdaki düğümlemeyi itiyorum. "Olmaz. Asla olmaz. Autumn, onu tanıdığımdan beri sana aşık."

Autumn bana ilgiyle bakıyor ama bana inanmış gibi değil.

Tekrar deniyorum. "Peri masalı aşkı gibi mi? Etrafında kalpler uçuşan çizgi film karakteri gibi mi? Ya da en iyi şarkıyla bir film montajı? Sen onun için böyleydin." Burnumu çekiyorum ama bitirmeliyim. "Sen en büyüğüdün,

Onun için en imkânsız hayal." Gözyaşlarımı düşmeden önce parmaklarımla bastırıyorum.

"Emin misin?" Sanki konuşabileceği son kelimelermiş gibi geliyor.

Karşı koymaya çalıştığım gözyaşları, annesinin bana söylediği gibi, beni ele geçirdikleri anda geri çekildiler.

"Kesinlikle," diyorum.

Omuzları hafifçe gevşiyor ve şiş yüzündeki gerginlik biraz azalıyor. Annesinin tekniğini deniyorum.

"Bana bak," diyorum, kararlı görünmeye çalışarak. Gözlerini kaldırıyor ama yüzünü kaldırmıyor.

"Finn seni seviyordu," diyorum kendimden emin bir şekilde. "Sana geri dönecekti. Bundan emin olabilirsiniz."

"Tamam," diyor ama ben duymuyorum. Sesi yok ve ben sadece dudaklarında görüyorum. Belki de yaşadığı yıkımın çok küçük bir kısmı hafiflemiştir. Geri kalanı için yapabileceğim hiçbir şey yok.

Sonunda televizyonu açtım ve sessizce oturduk.

Bir cesedi resmi olarak teşhis etmek ve belgeleri imzalamak ne kadar sürüyor merak ediyorum.

Finn Smith morgda. Aptalca uzun bacakları ve sarı saçları bir daha asla koştuktan terlemeyecek. Vücudu soğuk.

Finn olan ama Finn olmayan beden, çünkü Finn gitti.

Biraz ağlıyorum, gözyaşlarımı ve birkaç burnumu çekişimi gizlice fırçalıyorum. Sessiz olmaya çalışıyorum çünkü utanıyorum. Televizyona doğru bakıyorum ve duygularımı gizlemekte oldukça iyi bir iş çıkardığımı düşünüyorum, ama tam nefesimi tuttuğum anda Autumn mırıldanıyor.

"Onun için iyi bir arkadaşın." Sözümü bitirmemi bekliyordu. "Sana sahip olduğu için çok mutluyum. Son birkaç yıldır benden daha iyi bir arkadaşın." Öksürdü ve konuşmak için zorlandı, sonra kahkaha gibi bir ses çıkardı ama belki de değildi. "Hayatının son üçte biri," dedi sonunda.

"İyi misin? Sen de mi hastasın?" diye sordum. "Yoksa ağladığın için mi?"

Gözleri uzaklara bakıyor ve bu beni bir şekilde korkutuyor.

"Bir süre çılglık attım," diyor. "İnanmayarak gerçek olmamasını sağlamaya çalışıyordum ve çılglık atmak işe yaradı... bir süreliğine."

Ne diyeceğimi bilemiyorum ama bir cevap bekliyor gibi görünmüyor. Yine televizyon izliyor gibi görünüyor, ama aynı zamanda uyuşturulmuş gibi de görünüyor. Ondan sonra sessiz kaldık.

Anneleri döndüğünde Angelina'ya sarılıyorum ve bir süre daha kalıyorum. Kendisi de bir araba kazası geçirmiş gibi görünüyor ama ben gitmeden önce benimle birkaç dakika sakince konuşabiliyor. Autumn'un annesi beni ön verandaya götürüyor ve Autumn'la kaldığım için bana teşekkür ediyor.

"Bayan Davis, Autumn iyi mi? Yani, hiçbirimiz iyi değiliz ve Angelina için de endişeleniyorum. Sadece-" Birden sorduğum için kendimi kötü hissettim.

"Sonbahar iyi olacak, sen de öyle. Hepimiz iyi olacağız." Geldiğimde bana baktığı gibi bakıyor, ama bu sefer sanırım kendini de ikna etmeye çalışıyor. "Hayat acımasız olabilir ve çoğu zaman da acımasızdır," diye devam ediyor. "Sen ve Autumn bunu herkesten biraz daha genç öğrendiniz ama Finny de dahil hepiniz eninde sonunda öğrenmek zorundaydınız." Sesi titriyor. Derin bir nefes alıyor ve bana zayıf bir gülümseme veriyor. "Angelina ve ben hayat hakkında bunu zaten biliyorduk. Bir çocuğu kaybetmek en kötüsü ama hayatta kalacağız, çünkü kalmalıyız. Hepimiz yaşayacağız, Autumn da dahil. Sen de dahil."

Bana ihtiyacı olduğu için başımı sallıyorum, aynı fikirde olduğum için değil.

"Düzenlemelerin hâlâ yapılması gerekiyor ama eminim cenaze töreninde görüşeceğiz Jack," diyor içeri girmeden önce. "Tekrar teşekkürler."

iki

Alexis'in evine giderken garip bir şey oluyor. Sanki kendimi izliyorum gibiyim. Bu bir beden dışı deneyim değil; kendimi göremiyorum ama seçimler yapmıyor ya da herhangi bir duygu hissetmiyorum. Yaptığım her şey otomatik ve uzaktan.

Ancak park ettikten sonra caddenin arabalarla dolu olduğunu görüyorum. Normal yerimden birkaç ev aşağıya park ettim.

Kapıyı açan ve banyoya gitmeden önce bodrumu işaret eden gözleri yaşlı kızı tanımıyorum. Sanırım o da beni tanımıyor.

Bodrum katında gerçekten de garip, hüzünlü bir parti veriliyor, tahmin ettiğimden çok daha fazla insan var. Ağlayanlar var ve ağlayanların arasına alkol ve ot karışmış durumda, daha öğlen olmasına rağmen, Alexis'in ailesi teorik olarak işten eve erken gelip hepimizi yakalayabilecek olmasına rağmen.

Finn'e langırt masasını gördüğümde dizlerimin üzerine çöküp hıçkırığa hıçkırığa ağlamak istediğimi söylemek isterdim, çünkü bunun komik olduğunu düşünür ve masada kıcımlı tekmelediği zamanlarla ilgili bir şaka yapardı. Ama Finn'e herhangi bir şey söyleyebilseydim, bu anlamsız bir langırt masası olurdu. Gelecek yıldan sonra o masayı bir daha asla düşünmeyeceğiz. Şimdi o langırt masasını hem öpmek hem de Finn gittiğinden beri kimse dokunamasın diye ateşe vermek istiyorum.

Düşüncelerim dağılmadan Alexis yanıma geliyor ve sanki hâlâ birbirimizi seviyormuşuz gibi kollarını boynuma doluyor.

"Bunun doğru olduğuna inanamıyorum," diyor, sanki birkaç saat önce beni ikna eden o değilmiş gibi.

Alanı tararken bir elimle sırtını sıvazlıyorum. Kendimin dışında yaşadığım hissi devam ediyor. İnsanlar odanın etrafında küçük düğümler halinde toplanmış, alçak sesle konuşuyorlar. Futbol takımından Ricky elini daha önce ona hiç yüz vermemiş bir kızın omzuna koyuyor.

"Nasılsın?" Alexis bana soruyor.

Jasmine Ricky'ye yaklaşıyor ve Finn'in ona sesini alçaltmasını söylediğini düşünüyorum, onun vücudu hakkındaki tüm düşüncelerini duymamıza gerek yoktu.

"Jack?" Alexis soruyor. Bir adım geri atıyor ve bakışlarım ona yaklaşmadan önce odayı tarıyor.

"Fark etmez," dediğimi duyuyorum.

Alexis başını sallıyor. "Evet, bu gerçekten her şeyi bir perspektife oturtuyor, değil mi? WashU için bekleme listesine alındığımda hayatımın bittiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Şimdi çok aptalca geliyor."

"Evet," diyorum, sanki söylediklerime yanıt vermiş gibi. Belli ki bütün gece WashU repliğini kullanmış.

Bütün gün.

Yüksek bodrum penceresinden odaya süzülen ışık, havadaki toz zerreciklerini aydınlatıyor. Öğleden sonraki bu gece atmosferi, bu korkunç duruma uygun bir absürtlüğe sahip. Hiçbir şey olması gerektiği gibi hissettirmiyor.

Alexis bana bir şeyler söylüyor ama tüm odağım Finn öldüyse bu anın nasıl déjà vu gibi hissettirebileceğini anlamaya çalışmak.

"Öyle mi?" Ben de öyle dedim.

Alexis bana doğru uzanmaya başlıyor, sonra çift gibi davranmak istemediğimi anlamış gibi görünüyor. Ne kadar kolay mod değiştirdiğini fark ettim.

"Neden sana bir bira getirmiyorum?" diyor.

Alexis bana bir içki verip başka bir yerde ev sahibeliği yapmaya gittikten sonra oturacak bir yer bulmaya çalışıyorum, tercihen yalnız.

Kopukluk hissim kayboldu, yerini tamamen sessiz bir dehşete bıraktı. Finn ve Sylvie ile bu yeraltı odasında pek çok kez takılmıştım. Bu yeni ama tanıdık hissin kaynağı bu mu?

Yanından geçerken birkaç kişi beni temkinli bir şekilde selamlıyor. En az iki kişi "en iyi arkadaşı" diye fısıldıyor ama hiçbir gruba katılmıyorum. Köşede, en yakın gruptan beni dahil etme ihtiyacı hissetmeyecekleri kadar uzakta bir puf sandalye buluyorum. Birayı tutan elimdeki buğuyu siliyorum ve bir yudum alıyorum. Alexis'le konuşmak, telefon görüşmemizden bir diyalog parçasını aklıma getirdi.

"Sylvie kendine geldiğinde onun öldüğünü görebiliyordu."

Altın ışığa odaklanmaya çalışıyorum. Toz zerreciklerini izlemeye çalışıyorum ve çocukken onların küçük gezegenler ve varoluşun içinde ve dışında dönen kozmoslar olduğunu nasıl teorileştirdiğimi düşünüyorum. Samanyolu'nun bir devin dünyasındaki toz zerrecikleri olduğunu, büyük patlamadan sonraki varlığımızın bizi gözlemleyenler için toz zerreciklerinin dansının bana görüldüğü kadar kısa olduğunu düşündüm.

"Ne demek istiyorsun Lex?"

"Muhtemelen açıklamamalıyım."

Üst katta beni içeri alan kız odadan geçiyor ve toz zerrecikleri minik, senkronize hava yüzücüleri gibi tekrar dönüyor.

Hâlâ Finn'in öldüğü gün.

"Elektrik yanıkları koluna kadar ilerlemiş. Onu öldürenin bu olduğunu söylediler. Elinden koluna ve kalbine kadar ve yüzünün o tarafı-"

Alexis Finn'in gece yarısından hemen sonra öldüğünü söylediye, gece yarısından önce mi öldü? Sağlık görevlilerinin gelip onu paketlediklerini ve acele etmeden hastaneye götürdüklerini bir kez daha düşünüyorum.

"Sylvie bana onun yüzünü gördüğünde kendisinin de ölmüş olmasını dilediğini söyledi."

Sylvie için odayı taradım. Alexis, Sylvie'nin bir mucize eseri sadece beyin sarsıntısı geçirdiğini ve eve gitmesine izin verildiğini söyledi. Ama burada değil. Alexis'i bulup ona bu partiye ev sahipliği yapmanın, neredeyse ölmek üzere olan en iyi arkadaşıyla birlikte olmaktan daha iyi bir fikir olup olmadığını sormayı düşünüyorum ama Alexis'le olan her şey gibi bunun da anlamsız olduğunu biliyorum.

Finn'e haklı olduğunu söyleyemeyeceğim. Ama eğer hayatta olsaydı, muhtemelen üniversiteye gidene kadar ve Noel tatili boyunca Alexis'le takılırdım.

Şimdi çok açık görünüyor; hangi insanlarla zaman geçirdiğiniz önemli ve zamanınızı nasıl geçirdiğiniz önemli, çünkü ne kadar zamanınız olduğunu bilmiyorsunuz.

Tekrar odaya bakıyorum. İnsanlar gülüyor, ağlıyor ya da konuşuyor ve hepsi ölecek. Belki bugün değil. Belki yarın değil. Ama ölecekler. Sevdikleri herkes de ölecek ve kimse bunu durduramayacak.

Finn'le tanıştığımız yıl sınıfta okuduğumuz bir kitap vardı, bir elmanın değiştiğini gören bir çocuk hakkında, ama nasıl değiştiğini anlamıyor, sadece bir şekilde değiştiğini anlıyor ve daha sonra hayatı boyunca siyah beyaz gördüğünü ve elmanın kırmızısını ilk kez algıladığını öğreniyorsunuz.

Bodrumdaki tüm bu insanlara bakıyorum ve sanki o kitaptaki çocuk gibiyim ama herkesi gelecekteki bir ceset olarak görüyorum.

İçki içen ve etrafta dolaşan tüm bu insanlar, iskeletlerin etrafına doldurulmuş etten ibaretler. Her birimizin içinden çok az miktarda elektrik - sadece doğru miktarda!- geçiyor, ama bir gün duracak. Çürüyeceğiz ya da yakılacağız, ama bir şekilde bertaraf edileceğiz.

Hepimiz henüz ölmemiş ölü bedenleriz.

Elma her zaman kırmızıydı; sadece çocuk onu göremiyordu.

Derin bir nefes alıyorum ve kendi göğsüme bakıyorum. Beyaz kaburgalarımın altındaki pembe ciğerlerimi hayal ediyorum, havayı alıyor, dışarı itiyor, içeri alıyor, dışarı itiyor. Etli kalbimin attığını, attığını, doğum yapmak için çalıştığını hissediyorum.

ciğerlerimden kanıma oksijen taşıyor. Atardamarlarımın nabız gibi attığını, ittiğini, çalıştığını bile hissediyorum.

Ben yaşıyorum.

Ben hep yaşadım. Ama
bugün bunu
hissediyorum.

Bir nefes daha alıyorum ve bedenim daha fazlası için yalvarana kadar tutuyorum ve sonra bir tane daha alabilmek için bırakıyorum.

Bir süre sonra birisi Finn'in sevdiği tek depresif albümden bir şarkıyı tekrar açıyor. Kim olduğunu bulup yumruklamayı ya da sarılmayı düşünüyorum. Artık o var, şarkıda dediği gibi alarm ya da sürpriz yok.

Ani bir ağrı ayak parmaklarıma vuruyor ve
başımı kaldırıp bakıyorum. "Ah, özür
dilerim."

Üst kattaki ağlayan kız. Ayakkabımdan iniyor ve pufun yanında toplanmış olan arkadaşlarına yaklaşıyor. Artık ağlamıyor ama ben onu hâlâ tanıyamıyorum.

"Yaşayacağım," diyorum kimseye belli etmeden ve irkiliyorum.

Benim kelime seçimimi fark etmiyor ve arkadaşlarına geri dönüyor.
Jacoby, Melissa ve Seth'i tanıyorum. En azından Seth takımdaydı. "Her neyse," diyor hatırlayamadığım kız, "bunun çok küçük bir şey olduğunu biliyorum.

O kalemin onda olması. Ama bu onun için çok hoş bir davranıştı ve gerçekten de harika bir kalemde."

"Hayır, anlıyorum," diyor Seth. "Herkes Finn'in en iyi adam olduğunu biliyordu." Hepsi mırıldanarak onaylıyor.

Jacoby ekliyor, "Evet, gerçekten öyleydi."

Ona Finn'in ölümü hakkında nasıl bu kadar kolay konuşabildiklerini sormak istiyorum, sanki sonsuza dek gitmiş gibi.

"O kalemi insanlara karşı daha nazik olmam gerektiğini hatırlatması için saklamalıydım," diyor kız hüzünle.

Ağlamaya ne hakkın vardı? Ona sormak istiyorum. *Neden buradasın?*

Alexis'in sesi odanın diğer ucundan konuşmaları kesiyor. "Onu çok seviyordun."

Herkesten daha mı yüksek sesle konuşuyor, yoksa tanıdık geldiği için kalabalığın arasından onun sesini mi seçiyorum?

"Sınıfımızın en uzun soluklu çiftiydiler, değil mi? Evet." Alexis başını salladı.

Yani hikaye bu olacak.

Sylvie'nin Alexis'e Finn'in dün gece ondan ayrıldığını söyleyip söylemediğini bilmiyorum. Bu konuda bir şeyler yapması için onu zorlamamın bir nedeni de Alexis'le ne zaman bir araya gelsek, Finn ve Autumn arasında bir şeyler olduğunu bilip bilmediğini merak etmeme neden olan sorular sormasıydı.

Ama artık bir önemi yok. Alexis mutlu çift hikayesini anlatacak ve bu tekrarlanacak. Sylvie tekrar dışarı çıktığında, bu çoktan müjdelenmiş olacak.

Alexis, "Hayır, asla yapmaz," diyor.

Bir yudum daha alıyorum ve içtiğimi hatırlamadığım biranın boş olduğunu fark ediyorum. Ayağa kalkıp Alexis'in ve konuştuğu grubun yanından geçerek geri dönüşüm kutusuna doğru yürüyorum.

"Yani, Autumn Davis ile arkadaşım. Onunla flört eder miydi? Bu farklı bir hikaye."

Sanırım Autumn'u savunabilirdim, ama nasıl? Finn'in her zaman kız arkadaşı olmayan bir kızı sevdiğini araya sokarak mı?

Alexis'in duruşu bana mantıklı gelmeye başladı.

Finn muhtemelen hayatı boyunca tek bir boktan şey yaptı, o da ölmeden bir gün önce Sylvie'yi aldatmaktı. Finn ve Sylvie'nin o gece ayrıldığını bilmek kime ne kazandırabilir ki? Muhtemelen Sylvie için böylesi daha kolay.

Yeni bir birayla yalnız köşeme dönerken, Alexis'in şöyle dediğini duyuyorum: "İsteddiğine sor. Finn, Sylvie'ye bakmak için yaşadı. Muhtemelen bu yüzden-"

Puf koltuğuma geri yerleşirken onu görmezden gelmeye çalışıyorum. Aynı insan topluluğu yakınlarda dolanıyor. Artık Finn hakkında konuşmuyorlar. Sanki büyükanne ve büyükbabalarının ölümü Finn'in ölümüyle kıyaslandığında bir şey ifade ediyormuş gibi, ölen tanıdıkları diğer insanlar hakkında hikayeler paylaşıyorlar.

Bir anda onun kim olduğunu anladım, artık ağlamayan kızın.

Okulun son haftasında, Finn ve ben başlangıç zilinden önce sınıfta konuşuyorduk. Ondan bana bir kalem ödünç vermesini istedim. Kalem bana verdiğinde, "Maddie'nin kalemi" olduğu için geri istediğini söyledi.

Yüzümün ne yaptığından emin değilim ama aceleyle açıkladı.

"Bütün yıl trigonometride yan yana oturduk ve çoğu gün son derse kadar kalemini kaybetti. Bayan Fink'in derse hazırlıklı gelmemek konusunda nasıl olduğunu bilirsiniz. Onun için fazladan bir kalem taşımayı denedim ama bazen ödünç veriyordum ve geri istemeyi unutuyordum."

Yine yüzüm tepki vermiş olmalı ki aceleyle bitirdi.

"Ona bir kutu kalem almasını ve bir tanesini bana vermesini söyledim, o kalem benim çantamda olacaktı ve asla başkasına ödünç vermeyecektim. Diğer tüm kalemleri kaybetmişti ama bu kalem hala bende ve bugün ona ihtiyacı olma ihtimali yarı yarıya. Senden başka biri olsaydı, yalan söyler ve başka kalemim olmadığını söyledim."

"Bu Maddie'nin kalemi olduğu için mi?"

Dedim. "Aynen öyle," dedi Finn.

Başka biri olsaydı, Maddie'nin ne kadar ateşli olduğunu sorardım, çünkü bilirsiniz, günün sonunda bir kalemi olmaması neden onun sorunu olsun ki? Ama bu Finn'di, yani tabii ki sırf sınıfta yan yana oturdukları için birine yardım etmek için kendi yolundan çıktı.

"O kalemi" saklamakla ilgili yorumu başka bir açıdan da mantıklı, çünkü elbette okul yılı sonunda kalemi alıp gitmesini sağladı. O onun kalemiydi.

Maddie, Jacoby ve Melissa artık ölüm hakkında konuşmuyorlar. Araya girip Finn'in bir keresinde Maddie'nin müthiş kalemini bana ödünç *verdiğini* söyleyebilirim. Açıkçası, onun ağlamaya hakkı varsa, benim de çığlık atmaya hakkım olmalı. Autumn gibi çığlık atmak.

Ya da kalkıp Alexis'e, herkese Finn'in Sylvie'ye bakmak için yaşamadığını, kendisi olarak yaşadığını ve etrafındaki insanlarla ilgilenen biri olduğunu söyleyebilirdim.

Ama onun gibi ağlayamamam, Autumn gibi çığlık atamamam ve hatta Finn'in yaptığı tek boktan şeyi kimsenin duymamasını sağlamakla meşgul olan Alexis gibi tüm Finn hikâyelerimi anlatamamam Maddie'nin suçu değil.

Alexis, "Autumn'un ona karşı hep bir ilgisi vardı ama Finn'in kız kardeşi gibiydi," diyor.

Gülerdim ama gülemiyorum. Tek yapabildiğim burada oturup biramı yudumlamak ve Finn'i çok az tanıyan insanların onun hakkında arkadaşmış gibi konuşmalarını dinlemek.

Finn burada değil ve bir an için onu kışkandım.

   

Ko  ve takımdan birkaç ki i tabutu taşıyacak ve hepimizin cenaze t reninin ba ında toplanıp ertesi g nk  cenaze t reninin nasıl ge ece ini konu mamızı istedi. Sahada de il de cenaze evinin otoparkında durmamız ve  ort yerine haki ve takım elbise giymemiz dı ında ma  sırasındaki toplanma gibi bir his. K t  bir oyundan sonra nasihat alır gibi ba ımızı  ne e iyoruz ama Ko 'un sesi bildi imden daha yumu ak.

"Tabut kapalı," diyor. "Kimse nedenini sormuyor. Aslında, kimse ailenin  n nde pek bir  ey s ylemiyor, 'tamam mı? Sizi se memin bir nedeni var. Beni gururlandırın."

Ba  sallamalar ve mırıldanmalar var.

"Yarın kimse ge  kalmayacak. Erken gelin. Tamamdır. Sonra g r   r z."

Da ılmaya ba ladık ama Ko  adımı seslendi, ben de di erleri gidene kadar yere tekme attım.

"Nasılsın?" diye soruyor.

Bunun ileride de devam edece ini ke fettim. Mezun olduktan sonra kısa s reli ine bir yeti kin oldum, ancak beni kontrol eden, d nyanın nasıl i ledi ini anlatan yeti kinlere geri d nd m.

"Hayatta kalaca ım. Hepimiz kurtulaca ız," diyorum,   nk  bunu yararlı bir mantra olarak g r yorum.

"Bunu duyduğuma sevindim," diyor Koç. "Eğer yarın senin için çok fazlaysa ya da

."

Asfalttan başımı kaldırıyorum. "Bunu yapmak istiyorum."

"Sadece bilmeni istiyorum, fikrini değiştirirsen sorun değil." Omzuma vurdu. "İçeride görüşürüz."

Ailem de benimle geldi ve arabanın yanında bekliyorlar. Ben onların yedinci ve son oğullarıyım. Annemle babam birbirlerini pek sevmezler ama biz Katolik'iz. Ya da onlar Katolik. Mesele şu ki, annemle babam beni seviyorlar, ama her şeyi daha önce yaptılar ve benimle fazla bir ilişki kuracak enerjileri yok. Ayrıca, benimle vakit geçirmek için özenle inşa edilmiş sınırlarını terk ederlerse, birbirleriyle karşılaşabilirler ki her ikisi de buna değmeyeceğine karar verdi.

Bu yüzden ikisinin de yanımda olması güzel ve garip. Minnettarım ve kırgınım ve bu arada "Finn öldü, Finn öldü" kafamın içinde bir davul gibi çalıyor. Bu bilgi sanki organlarımda içimdeki düzenini değiştirebilecek bir güce sahipmiş gibi vücudumda nabız gibi atıyor.

Park yeri dolu. İlk başta başka bir cenaze töreni olduğunu düşündüm. Mekan küçük ve iki odası var. Büyükannem ve büyükbabamın iki cenazesi de buradaydı. Burayı iyi bilirim.

Ama iki oda da Finn için. İnsanlardan oluşan bir sıra, Six Flags'te bir gezintiyi bekler gibi bir odadan diğerine duvar boyunca yılan gibi kıvrılıyor. Siyahlar içindeki telaşlı görünümlü bir çalışan aileden olup olmadığımızı soruyor ve bizi sıranın sonuna yönlendiriyor.

Dediğim gibi, burada tanıdığım hemen hemen herkesi görebiliyorum. Finn'i tanıdığını bile bilmediğim insanlar ve hayatımda hiç görmediğim insanlar, hepsi veda etmek, *özür dilemek*, *çok özür* dilemek için bekliyorlar.

Keşke Finn de bunu görebilseydi.

Bu düşünce yeni bir yara açtı, çünkü Finn'in bu kadar çok insanın onu önemseydiğini bilmesini isterdim.

İnsanlar "Nasıl oluyor da yaşayan en iyi insan sen oluyorsun Finn?" gibi şeyler söylediğinde hep duymazdan gelirdi. Sanki Finn tutarlı nezaketinin insanlar için bir anlam ifade ettiğini fark etmemiş gibiydi. Bu onun varsayılan ayarı.

Öyleydi.

Onu geçmiş zamanda düşünmek çok zor.

Tarih dersinde, dua ederken kendilerine vuran ve kendinden geçen keşişler hakkında bir şeyler okumuştuk ve ben bunu hiç anlayamamıştım ama belki şimdi anlıyorumdur.

Canım acıyor ama Finn'i düşünmek çok iyi hissettiriyor.

Yarayı deşmeyi bırakamıyorum, çünkü ondan bana kalan tek şey o yara.

Annem ve babam etraflarındaki diğer yetişkinlere hoş beş mırıldanıyor. Aralarında bir tür bilmişlik bakışı geçiyor, sanki bir çocuğa yaşının ölümünde eşlik etmek beklenen bir dönüm noktasıymış gibi bir tavır.

Herkes Finn'in çok iyi bir çocuk olduğu konusunda hemfikir ve sonsuza kadar da aynı fikirde olacaklar ve bunu hiçbir şey değiştiremez.

İnsanlar sadece iyilerin genç öldüğünü söyler, ama bir keresinde biri bana bunun doğru olmadığını, sadece genç ölenlerle ilgili iyi şeyleri hatırladığımızı söylemişti. Kimin haklı olduğunu bilmiyorum. Sadece Finn'in iyi biri olduğunu biliyorum. Umarım bundan yıllar sonra tüm bu insanlar Finn'in yardımsever ve nazik olduğunu hatırlarlar çünkü o hep böyleydi, öyle olmadığı zamanları unuttukları için değil.

Sıra ilerliyor. Mezun olduktan sonra bir daha görmeyi hiç ummadığım çocukları görüyorum. Ortaokuldan sonra özel liseye gittikleri için yıllardır görmediğim çocukları görüyorum. Bazen ellerimizi küçük bir el sallama şeklinde kaldırıyoruz. Bazıları otomatik bir "N'aber?" ya da "Nasıl gidiyor?" ile diğerlerini selamlama hatasına düşüyor ve cevabın etrafımızda olduğunu fark etmiyor.

Sylvie'yi görmeyi beklemesem de onu arıyorum. İçgüdülerim bana Sylvie'nin bu etkinliğe gelmeyeceğini, zihinsel gücünü cenazeye sakladığını söylüyor.

Alexis'i arıyorum ve kendi cenaze törenini düzenleyerek görevini yerine getirdiğini düşünüp düşünmediğini, evde başka bir hastalıklı partiye ev sahipliği yapıp yapmadığını merak ediyorum. Belki Sylvie ile birlikte dir? Ond an hiç haber almadım.

Sesini tanımadığım biri Finn'in ona gelecek yıl atletizm sezonu boyunca soyunma odasındaki konuşmaları engelleme nin kendi görevi olacağını söylediğini, bunun ne kadar havalı olduğunu ve bundan ne kadar ilham aldığını anlatıyor. Yüzünü göremiyorum ama sesi genç geliyor. Finn'in söyleyeceği bir şeye benziyor ama aynı zamanda değil. Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum.

Bir cenaze evi çalışanı bize yaklaşıyor, altın renkli isim etiketi sıcak ışı kta parlıyor.

"Sen Jack Murphy misin?"

"Öyle mi?" Garip bir şekilde korkuyorum.

"Bunlar senin ailen mi? Lütfen benimle gelin." Bizi sıranın dışına doğru yönlendirdi. "Aile sizi istedi."

Açıkça onu takip etmemiz bekleniyor. Garip, sanki sahne arkasına gitmek için işaretlenmiş iz gibi. Ailem resmi bir şekilde yanımda yürüyor. Yürürken babam elini kısa bir süreliğine omzuma koyuyor.

Kadın diyor ki, "Daha önce de çocuk cenazelerinde çalıştım. Hiç böyle bir sıra görmemiştim."

Bunu rahatlatmak için söylüyor ama ben ne cevap vereceğimi bilemiyorum.

Teşekkür mü edeyim? Bu yıl kaç çocuk öldü?

Sonra diğer odanın kapısında yız ve işte orada. İşte orada. Ve orada değil, çünkü Finn gitmiş ve tabut kapanmış.

Çalışan tabutun yanında duran Angelina'yı işaret eder.

Kutlama sırasında çekilen son sınıf portresinin yanında duruyor. Tanıdık yüzünün ve sarı saçlarının yanında. Gülümsemesi.

"Sizi bekliyorlar," diyor.

Yaklaşırken etrafımızda garip bir hava var. Kendimi çok genç hissediyorum, sanki anaokuluna götürölüyormuşum gibi ve yeniden hem kızgın hem de minnettarım. Annem ve babam iki yanımda omuz omuza

duruyorlar.

Tüm dikkatleri benim üzerimde. Konuşmuyorlar ama çok garip: Korkunç kutuya, üstünde duran arkadaşımın sırttan fotoğrafına yaklaştıkça, sanki ailemin bana "*Gördün mü Jack?*" dediğini hissediyorum. *Bu ölüm.*

Kendimi çok küçük hissediyorum. Bunun olması için çok gencim. En iyi arkadaşım ölmüş olamaz.

"Jack," diyor Angelina ve bana sarılıyor.

Neden kafamın karıştığını bilmeden önce kafam karıştı. Sanki beni görmeyeli yıllar olmuş gibi bana bakmak için beni kendisinden uzaklaştıran kadar gülümsediğini fark etmiyorum.

"Nasılsın?"

"Peki," diyorum, doğru olmasa da.

Angelina da iyi görünmüyor. Yine de beklediğim gibi görünmüyor. Gözlerinde yaşlar parlıyor ama yine de gözleri farklı, daha mutlu bir şekilde parlıyor. Ağzı seğiriyor.

"Pek çok insan üzerinde iz bıraktı," diyor büyük bir kesinlikle ve onay için bana bakıyor.

"Evet," diyorum.

"Ebeveynler ve çocuklar bana daha önce hiç duymadığım hikayeler anlatıyorlar." Yüzü buruşuyor, ama sonra sanki tırnaklarıyla asılı kaldıktan sonra kendini uçurumun kenarından yukarı çekiyor. Bana gülümsüyor. "O gerçekten iyi bir çocuktü." Bana tekrar sarılıyor ve omzunun üzerinden Finn'in gri ve gümüş bir kutunun içinde ölü olduğunu görüyor.

Ağlıyorum ve annesi bana sarılıyor.

Elektrik Finn'in vücudundan geçerek kalbini durdurdu ve onu içten dışa doğru yaktı ve ben bunları bilmeden edemiyorum. Yüzünü hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Tekrar hissediyorum, "bu olmamalı" tuğla duvarıyla çarpışmayı.

Annesi beni bırakıyor ve ağlamayı bıraktığımı fark ediyorum.

Sanki Finn'den geriye kalan tek şey bizim yasımızmış gibi geliyor. Kederimiz onun hayatının kanıtı.

"Bir daha onun gibi bir arkadaşım olacağını sanmıyorum," diyorum ona.

Angelina başını hafifçe sallar. "Böyle bir arkadaşlığın daha olacak Jack, olmalı da." Omzumu okşuyor. "Onu asla unutmayacağına dair bana söz ver."

"Yapamadım."

Ve işte yine o, yüzündeki acı dolu sevinç. Annemle babama dönüyor ve geldiğimiz için bize teşekkür ediyor. Ben bir kez daha arabaya götürölüp eve bırakılan ve arka koltuğun sessizliğinde oturan bir çocuğum.

İlk defa, yarın yapabilir miyim diye merak ediyorum.

Tabutunu taşıyın.

Cesedini taşıyın.

Sonsuza dek kalacağı bir deliğin üzerine yerleştirin.

dört

Bunu yapmak zorundayım. Bir daha arkadaşım için yapabileceğim son şey bu.

Bu düşünceyle uyandım ve bütün sabah onu kendime yakın tuttum.

Yataktan kalkarken *bunu Finn için yaptığımı* düşünüyorum.

Takım elbise çoraplarımı ve parlak siyah ayakkabılarımı giyerken, takım elbise ceketimi silkelerken *bunu Finn için yapıyorum* diye düşünüyorum.

Finn için cenaze evine erken gidiyorum, belki yardım edebileceğim bir şey vardır diye.

Park edip binaya giriyorum. Onun kalacağı odaya gidiyorum.

O da oradaydı.

Autumn tabutun yanındaki tabureye oturmuş, yanağını onun omzuymuş gibi tabutun kapağına yaslamış. Ben içeri girdiğimde konuşuyordu ama sustu ve başını kaldırdı.

"Özür dilerim," diyorum. Sanki onları çıplak yakalamışım gibi geliyor ama Autumn omuz silkiyor ve başını onun kutusuna yaslıyor.

Birkaç dakika sonra, "Onunla yalnız konuşmak ister misin?" diye sorar. Sesi hâlâ kısık ve sessiz.

"Hayır. Her ihtimale karşı buradayım..."

Autumn sanki burada olduğumu unutmuş gibi gözlerini kapattı. "Gideyim mi?"

"Sadece sen istersen." Onun umursamazlığı beni ürpertiyor. "Sadece son bir kez yakınlaşıyoruz." Yanağını gri metale bastırıyor ve midem bulanıyor.

"Autumn," diyorum ama bana cevap vermiyor. Onunla birlikte oluyor.

Onu izliyorum, onu yalnız bırakmaktan endişeleniyorum ama yalnız değilim. Dakikalar geçiyor. Sanırım kapının yanında durduğumu unutuyor. Tekrar fısıldamaya başlıyor ve bir kez kıkırdadığını duyuyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyor ona kutusunun içinde ve ben odadan fırlıyorum.

Koridordaki sert kanepeye oturdum. Bir çalışan Smith'in anma töreni için gelip gelmediğini soruyor, ben de ona tabut taşıyıcısı olduğumu söylüyorum. Bana zaten bildiğim şeyi söylüyor: Erken gelmişim ve olduğum yerde beklemeye devam etmeliymişim.

İnsanlar gelmeye başlamadan önce, Autumn odadan sürünerek çıkar. Kot pantolon ve tişört giyiyor. Geçerken bana bakıyor, sanki bana bir şey söylemesi gerekip gerekmediğinden emin değilmiş gibi.

"Nereye gidiyorsun?" Ben soruyorum.

"Cenaze törenini Sylvie'nin yapmasına izin veriyorum," diyor omzunun üzerinden. "Bu adil görünüyor. Babam ve ben onun yerine sanat müzesine gideceğiz. Finny zaten babamı cenazesinde istemezdi. Daha sonra mezarlığa gidip yerleştiğinden emin olacağım."

Ve sonra dışarı çıktı.

beş

Anma töreni boyunca, Finn'in tabutuna sokulmuş, yüzü soğuk metale dönük Autumn'un görüntüsü aklımdan çıkmıyor. İnsanların anlattığı hikayelerde, onlarla birlikte gülerken ve yas tutarken bile onun yokluğunu duyuyorum. Finn buradaki tüm bu insanlarla çok canlı hissediyor. Hayalet olan Autumn.

Sylvie ön sırada, Angelina ile Finn'in babası olması gereken bir adamın arasında oturuyor. Sadece sarışın başının arkasını ve profilinin bir kısmını görebiliyorum. Omuzları gergin ama titremiyor. Çok az tanıdığı oğlu hakkında konuşan kişiye tereddütsüz bakıyor gibi görünüyor.

İnsanlar Finn hakkında konuşur ve ağlarlar. Finn hakkında konuşuyorlar ve gülüyorlar. Herkes Finn'i özlemekte birleşmiş durumda, ama ben herkesin nasıl bu kadar sıradanmış gibi davranabildiğini anlamıyorum.

Sanki Finn'in ölmesi mantıklıymış gibi.

Cenazede cenaze törenindeki kadar çok insan yoktu ama beklediğimden daha fazlaydı. Jamie Allen, Autumn'un eski sevgilisi, Autumn'un eskiden çok yakın olduğu bir kızla birlikte orada, gerçi şimdi Jamie ile oldukça yakın görünüyor. Finn bana arkadaşlarının durumundan bahsetmişti. Etrafa bakıp fısıldaşıp duruyorlar. Belki de Autumn'u arıyorlardır.

Sonra cenaze müdürü bize bir işaret verdi. Ekipteki çocuklar ve ben ayağa kalktık. Finn hakkında konuşmayı bitirdik. Onu ortadan kaldırmanın zamanı geldi.

Anma töreni başlamadan önce cenaze direktörü tabutu nasıl birlikte kaldıracığımızı anlattı, ama provası yapılmamış bir oyundaymışız gibi hissediyoruz. Yine de üstesinden geldik. Arkamdaki bir adam tökezliyor ve bir an için Finn'in eğimi hissedip hissetmediğini merak ediyorum ama sonra Finn'in hissedemediğini hatırlayınca ağlamamak için dudakımı ısırarak zorunda kalıyorum. Bitti. Omzumda. Finn. Bu kutunun içinde Finn var, Finn'di ve kafası muhtemelen benimkine yakın. Onu cenaze arabasına doğru götürürken Autumn'un sesini duyuyorum: *"Son bir kez daha yakınlaşıyoruz."*

Bu Finn'in son araba yolculuğu olacak. Kapılar tabutun arkasından kapanıyor ve ailem bana mezarlık törenini atarlarsa iyi olup olmayacağımı soruyor.

Onlara her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum, her ne kadar bunların hiçbiri yolunda olmasa da, çünkü onların orada olması her şeyi daha kolay hale getirmeyecek.

Mezarlığa kadar Koç'la gittim. Bana konuşmak isteyip istemediğimi sordu. Ben de

Hayır.

Cenaze arabasını Bellefontaine Mezarlığı'na kadar takip ediyoruz.

Kapıları geçince

Cenaze arabası, bazıları ev büyüklüğünde, bazıları taştan barakalar gibi olan anıt mezarların yanından geçerek uzun bir patikada ilerliyor. Finn, sınıfta Amerikan Edebiyatı finalindeki ekstra kredi sorusunu bilen tek kişiydi: *Beat Kuşağı'nın hangi simgesi St. Louis'in Bellefontaine Mezarlığı'nda gömülüdür?* Nasıl hatırladığını sorduğumda omuz silkti ve yakında Burroughs ile ortak bir yönü olacağını hiç düşünmemiştik.

Mezarlığın daha yeni, daha açık bir bölümüne yanaşıyoruz. Burada büyük anıt mezarlar yok, şimdilik sadece dik duran mezar taşları var.

Yine bir ekip olarak sıraya giriyoruz ve onu öncekinden daha zarif bir şekilde kaldırıyoruz. Bu kez omzumdaki ağırlığını hissetmeye çalışıyorum. Yanağımı onunkine yakın olmasını umduğum bir yere yaslıyorum.

Ve sonra üçe kadar sessizce sayarak Finn'i sonsuza dek yere bıraktık. Yine ağlıyor ama artık gülmüyor.

Mezarın yanındaki sandalyelerde Finn'in babası olduğu düşünülen

adam, başını ellerinin arasına almış, öne doğru eğilmiş bir şekilde oturmuştur.

Bir kez bile kafasını kaldırıp bakmadı. Sylvie yine onun yanında oturuyor, sanki amacı onunla Angelina arasında bir duvar olmakmış gibi dimdik oturuyor. Belki de öyledir.

Genç yaşta ölen bir atletle ilgili şiirin geleceğini biliyordum. Koç şiiri burada, Finn'in mezarı başında okurken kulağa ne kadar farklı geleceğini bilmiyordum.

Son dinlenme yeri. Son her şeyi. Bunu yapmak üzereler.

Tabutu aşağı indirilirken mekanik bir uğultu duyuldu.

Gerçekte o değil ama yine de o ve onu sonsuza dek hapse atıyorlar. Birine bunu durdurması için yalvarmak istiyorum, lütfen onu bana bıraksın.

Ama bitti. Finn, dostum, yeryüzündeki bir delikte. Hayatımın geri kalanında, ne kadar uzun yaşarsam yaşayayım, onun tam olarak nerede olduğunu hep bileceğim, çünkü bir daha asla hareket etmeyecek.

İnsanlar onu bırakmadan önce çukura bir avuç toprak atmak için sıraya giriyorlar ama ben onun için bu son şeyi yapamam, bu yüzden orada durup izliyorum.

Mezar yavaş yavaş toprakla dolmaya başlarken, Sonbahar'ın daha sonra, hepimiz gittikten sonra, onunla birlikte olmak için geleceğini düşünüyorum.

altı

Angelina'yla konuşmak için bekleyen insanların sırasının yavaş yavaş azalmasını izliyorum. Alexis gitmeden önce göz göze geldik ama hiç konuşmadık. Koç giderken ona yapmam gereken bir şey olduğunu, beni eve başka birinin bırakacağını söyledim. Yine de neyi beklediğimi bilmiyorum. Ona ya da Autumn'un annesine bir şey söylememe gerek yok ve benim görevim bitti. Finn mezarında.

Ceketimi ve kravatımı çıkardım, yakamın düğmelerini açtım.

Ağustos sıcaklığıyla kıyaslandığında, tabutunun metali yanağıma çok serin gelmişti.

Angelina'nın bunu nasıl yaptığını merak ediyorum, çoğu okuldan çocuklar ama birkaç yetişkin de dahil olmak üzere bu insanları rahatlatıyor. Elini sıkmak, ona sarılmak ya da bir duygularını paylaşmak için bekliyorlar ve çocuğu birkaç adım ötede tam olarak gömülü değil.

Autumn'un annesi koruyucu bir şekilde onun yanında duruyor. Angelina bu insanlarla konuşmaktan bir şey elde edemiyorsa arkadaşını eve götürür diye düşündüm.

"Onunla konuşmak için mi bekliyorsun?" Sylvie soruyor.

Yerimden sıçradım çünkü bırakın arkamda durmasını, onun yakınlarda olduğunu bile bilmiyordum. Biraz uzaklaşmıştım ve Sylvie ile 1970'lerden kalma bazı mezarların arasında küçük bir yamaçtaydık.

"Hayır," dedim. "Gitmeye hazır değildim. Sen hazır mısın?"

"Hayır," diyor. Şakağının yanında bir morluk ve yanağında bir çizik var. Bunun dışında kazadan fiziksel olarak etkilenmemiş. Sarı saçları, özel bir adı olduğundan emin olduğum bir şekilde geriye ve yukarı doğru toplanmış. Siyah takım elbisesinin etiketinde muhtemelen Fransızca bir isim yazıyor.

"Mesaj atmayı falan düşündüm," diyorum özür dilemek için ama Sylvie omuz silkiyor.

"Hiçbir şey senin hatan değildi," diyor.

"Yine de bir şeyler söyleyebilirdim." Kazadan mı yoksa Autumn'dan mı bahsediyoruz emin değilim.

"Arkadaşıktan öte bir şeymişiz gibi davranmak zorunda değilsin Jack. İnsanların beni olduğundan daha fazla önemsiyormuş gibi davranmalarından bıktım."

"Tanrım, Sylv," diyorum. Onunla doğal olarak birbirimize yöneleceğimizi düşündüğümünden değil, ama son dört yılda bizi bir tür yoldaş olarak görmeye başlamıştım.

"Özür dilerim," dedi, ki bu benim ona söylediğimden daha fazlasıydı, ama söylediği şeyde gerçekten boktan olan şeyi ona söylemeye karar verdim.

"Finn sana olan hisleri hakkında hiçbir şey yapmamış gibi davranmadı," diyorum. "Autumn'a olan hisleri hakkında yalan söyledi ama seni seviyordu."

"Sadece yeterli değil mi?"

"I-" Bu işin peşini bırakmadığım için pişmanım. "Bunun 'yeter' ile ilgili olduğunu sanmıyorum, Sylv."

Gülüyor, beni tekrar şaşırtıyor. Ona bakıyorum. Gülümsemiyor ve gözleri kapalı.

"O da öyle dedi."

"Öyle mi?" Dikkatim dağıldı, çünkü bu konuşmanın onun tarafını asla öğrenemeyeceğim. "Sen buna ne dedin?"

Başını sallıyor. "Hatırlayamıyorum." Gözlerini açıyor. "İyi haber şu ki doktorlar bunun retrograd amnezi değil, dissosiyatif amnezi olduğunu söylüyorlar, yani olaydan önceki ya da sonraki dakikaları hatırlamıyor olmam

kaza beyin hasarı değil. Onlara göre kendimi koruyorum." Aynı soğuk kahkahayı atıyor ve bir an için Autumn'un kanepede attığı kahkahaya benziyor ama derin bir nefes alıyor ve kahkahası kesiliyor.

Ona sormamalıydım ama Alexis'in bana sahneyi tüm detaylarıyla anlatması beni rahatsız ediyor... ama Sylvie'nin hafızası o geceyle ilgili tam değil.

"Alexis uyandığında onu gördüğünü ve 911'i aradığını söyledi."

Sylvie bu kez gülmez.

"Bana söyledikleri bu, ama telefon ettiğimi hatırlamıyorum." Başıı sallıyor. "Bir sağlık görevlisine Finn'in öldüğünü yüzünden anladığımı söylediğimi hatırlıyorum. Ama daha sonra hastanede polis benden ifade almaya çalıştığında ne uyandığımı ne de yüzünü hatırlayabildim. Tüm beyin taramalarını yaptılar ve normal bir beyin sarsıntısıymış. Görünüşe göre, hazır olduğumda hatırlayacağım."

"Oh," diyorum. "Hiç hazır olmamayı seçebilir misin?" Samimi davranıyorum ama yine gülüyor ve bu sefer gerçek.

"Yeni terapistime sormam gerekecek,"

diyor. "Finn'in hoşlandığı adama ne oldu?"

İ ekiyor. "Dr. Giles Finn'den hep nefret etmiştir." Birinin Finn'den nefret etmesi fikri beni susturuyor.

Uzakta Angelina ve Autumn'un annesi kollarını birbirlerinin bellerine dolamış limuzine doğru yürüyorlar. Yakında burada sadece Sylvie ve ben olacağız: biz, Finn ve onun gibi diğer tüm ller.

"Belki 'nefret' çok güçlü bir kelime," diye devam ediyor Sylvie, "ama Dr. Giles Finn'e güvenmiyordu. Ayrıca Finn'in bağımlı göründüğünü söyledi. Yaz boyunca uzaklara gitmem gerektiğini düşünmesinin bir nedeni de buydu. Kendi başımın çaresine bakabilmem için bana biraz zaman tanımak istedi." Sylvie omuz silkiyor. "Dr. Giles ve ben, diğer şeylerle başa çıkma konusunda kaydettiğim onca ilerlemeden sonra, belki de Finn hakkında önyargıları olmayan biriyle yeni bir başlangıç yapmanın benim için en iyisi olacağına karar verdik, çünkü Finn uzun bir süre boyunca randevularımın odak noktası olacak."

"Huh," diyorum.

Sylvie yamaçtan aşağı bakıyor. Birlikte limuzinin gidişini izliyoruz.

Alexis'in bana Sylvie ve eski okulundan bir öğretmenle ilgili o şeyleri anlatması ne büyük bir ihanetti. Sadece yarı yarıya dinliyordum ve bir yanım bana bunları neden anlattığını merak ediyordu ama çoğunlukla Alexis'in vücudunu düşünüyordum, iyi bir arkadaş olup olmadığını değil.

Sylvie tepeden aşağıya, Finn'in mezarından uzaklaşıp mezarlığın daha eski kısımlarına doğru yürümeye başlıyor, ben de onu takip ediyorum.

"Komik," diyorum, sadece bir şeyler söylemek için. "Kimsenin Finn'den nefret edemeyeceğini düşünüyordum ve sen doktorunun en azından varsayımsal olarak ondan hoşlanmadığını söyledin."

"Finn'den nefret ediyorum," diye beni temin ediyor Sylvie. Yaşadığım şok karşısında usulca gülümsüyor. "Beni yanlış anlama. Ben de onu seviyorum. Onu sevmeyi bırakacak gücüm olsaydı, uzun zaman önce bıraktırdım. Yani onu seviyorum ve ondan nefret ediyorum."

"Sanırım." Finn'i savunmak istiyorum ama bu sefer yapamıyorum. "Sanırım bu adil."

Sylvie tekrar gülümser ve başını sallar. Yürümeyi bırakır. "Jack, eğer gerçekten arkadaşımın, benim için bir şey yapabilir misin?"

"Yani," diyorum, "eğer gerçekten arkadaşımın, bunu böyle sorgulamayı bırakabilir misin?"

"Bu adil," diyor Sylvie ve şaka yaptığımı fark ettiğinden emin değilim. "Eğer arkadaşlığımızı sorgulamayı bırakırsam, sen de Alexis'in saçmalıklarına kanmayı bırakacak mısın?"

"Alexis'in arkadaşın olduğunu sanıyordum?"

"Evet," diyor Sylvie. "Ama daha büyümesi gereken çok şey var."

Sylvie'yi, Alexis'in kendisinden iki hafta büyük olduğunu hatırlatmanın bir anlamı olmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ayrıca, o haklı; Alexis son dört yılda pek olgunlaşmadı. Bu o kadar basit bir şey ki, ama Alexis hakkında o kadar çok şeyi açıklıyor ki, onunla olan ilişkimden bahsetmiyorum bile, "Evet "ten fazlasını söyleyemeyecek kadar şaşkınım.

"Yani," diye devam ediyor Sylvie, "daha üçüncü sınıf başlamadan onu geride bırakmıştın."

Şimdi çakıllı bir patikadayız ve ben de Sylvie'nin tempolu yürüyüşüne ayak uyduruyorum.

Görünüşe göre, birlikte yürüyüşe çıkıyoruz. "Evet," diyorum yine aynı nedenle.

Bu kez ses tonumdan anlamış olmalı ki, "Bütün kavgalarınızın, onun doğru olduğunu kabul etmek istemediği bir şeyi söylediğiniz için çıktığını fark etmediniz mi?" dedi.

"Sana karşı dürüst olacağım Sylv," diyorum. "Lexy ile olan kavgalarımın ne hakkında olduğunu hiçbir zaman bilemedim."

"Sorun değil," diye gülüyor. "Lexy de hiç bilmiyordu ama bilmediğini de bilmiyordu."

"Görünüşe göre sen de onu aşmışsın," diyorum. Sylvie omuz silkiyor ve ilerlemeye devam ediyor.

"Alexis'le ilgili birçok şeyi açıkça görüyorum. Senin için her zaman iyi bir arkadaş olmadı."

Sylvie bana daha önce hiç bakmadığı kadar farklı bakıyor. "Not edildi," diyor.

Çakıllar ayaklarımızın altında çıtırdıyor.

Finn'den alıntılayabileceğim, onun acısını daha az karmaşık hale getirecek derin bir şey söylemem gerektiğini hissediyorum. Eğer bu bir film olsaydı, Sylvie ile hangi anımı paylaşacağımı söyleyecek uygun bir geri dönüş olurdu ama aklıma hiçbir şey gelmiyor.

Birdenbire artık yürümemeye başladık. Sylvie'nin durakladığını fark etmiştim ve ceketini çıkardığını düşünmüştüm. Ama o bilgisayar çıktısı bir harita çıkardı ve kaşları çatık bir şekilde haritayı inceledi.

"William Burroughs'un mezarını mı arıyorsunuz?" diye sordum. Sylvie bana boş boş bakıyor.

"Yazar mı? O burada gömülü."

"Hayır." Sylvie söyledi. "Karisını vuran bir keşti." Haritayı katlıyor ve bu sıcakta hâlâ üzerinde olan ceketinin içine koyuyor. "Sara Teasdale'in mezarını görmeye gidiyordum. O bir şairdi." Daha önce olduğu gibi aynı tempoyla yoluna devam ediyor.

"Hiç şiir hayranı gibi görünmedin. Hiç mi?"

Yine patikada yürüyoruz ama o sağa sapıyor.

"Ben değilim," diyor Sylvie. "Genelde şiiri sıkıcı bulurum. Ama Teasdale'in şiirlerini severim. Çoğu şairin aksine, o konuya nasıl gireceğini biliyordu. Ve ben zaten burada olacağım için..." Çimlere doğru çakılları terk ettiğimizde o da uzaklaşıyor.

Ben arkamdan gelirken Sylvie nefes nefese geçtiğimiz mezar taşlarını sayıyor. Yüz yıl önce, bu mezarlar yeniyken ne kadar önemli olduklarını, insanların buraya ağlamak ve hatırlamak için nasıl geldiklerini düşünüyorum. Acaba Finn'in mezar taşı bir gün bir başkasının ebedi istirahatgahını bulmak için sayılacak bir işaretten başka bir şey olmayacak mı?

"İşte burada. Oh."

Önce anlamadım ama sonra anladım. Sara Teasdale 8 Ağustos 1884'te doğmuş.

"Doğum gününü bilmiyordum," diyor Sylvie. "Sadece bir tesadüf," diyorum.

Omuz silkiyor ve tarihe bakıyor.

"En sevdiğin şiiri hangisi?" Denerim.

Konuyu umduğum gibi değiştirmedigimi anlamamı sağlayacak şekilde gülümsüyor.

Sylvie okumaya başlamadan önce gözlerini kapatır.

*"Şimdi dudaklarım yaşarken,
Sözleri söylenmeden kalmalı,
Ve ruhum hatırlayacak mı
Ben öldüğümde konuşmak için mi?"*

*Yine de ruhum hatırlasaydı,
kulak asmazdın sevgilim,
Çünkü şimdi dinlememelisin,
Ve o zaman duyamazdın."*

Sylvie gözlerini açmıyor; öylece duruyor. Sıcak nihayet onu etkilemişti ve yüzünde pembe ve nemli bir parlaklık vardı, bu da ağlamadığından emin olmama rağmen ağlıyormuş gibi görünmesine neden oluyordu.

"Bu kadar mı?"

Sylvie gözlerini açıyor ve bana göz kırıyor. "Tamamlanmış gibiydi ama çok kısaydı."

"Sadede nasıl geleceğini bildiğini söylemiştim," diyor Sylvie. Sonunda ceketini çıkarıyor. "Kitabını Paris'te kullanılmış bir kitapçada İngilizce rafında buldum. O şiiri okudum ve kitabı satın aldım." Ceketini kolunun üzerine katlıyor ve iç geçiriyor. "Berlin'e giden trende iki kez baştan sona okudum."

"Biliyor musun," ne söyleyeceğimden emin değilim ama önemli olduğunu hissediyorum. "Finn buna bayılırdı. Saçmalık olmadığını düşündüğün bir şairin cenazesinden sonra mezarını ziyaret etmeyi planlıyorsun." "Cenaze töreni yapılmasından hoşlanmazdı." demek için acele ediyorum. Sylvie'nin takip etmeye çalıştığını anlayabiliyorum, o yüzden devam ediyorum. "Ama cenaze töreni yapmak zorunda kalsaydı, sonrasında bunu yapıyor olmanız hoşuna giderdi. Bunu yapıyorsun."

"Autumn'un yapacağı türden bir şey olduğu için mi?" Çenesini kaldırıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

Başımı salladım. "Elinde bir harita olmazdı. Ya da haritayı kaybederdi ya da haritayla bile kaybolurdu." Autumn'un hayaletini ellerimle uzaklaştırıyorum. "Ama Sylv, demek istediğim Finn cenazesi boyunca o haritayı ceketinin cebinde taşımanı çok isterdi. Diğer şairlerin aksine, bu şairin konuya nasıl gireceğini bildiğini söylemen hoşuna giderdi. O seni severdi."

Sylvie mezara bakmaya geri döndü. "Ama onu sevdiği gibi değil."

Buna itiraz edemem. Herkesten çok ben buna itiraz edemem, bu yüzden mezarın üzerindeki tarihe bakarken ona katılıyorum.

Rüzgâr hafifliyor, biraz rahatlıyorum. Mezarlığın bu kısmında çok fazla yaşlı ağaç var ve yaprakların hışırtısı o kadar yüksek ki, "Neredeydi?" dediğini zar zor duyabiliyorum.

"Sonbahar mı?"

Sylvie başını sallıyor. "Angelina'ya sormayı düşündüm ama Finn'le o gece ayrıldığımızı ve neden ayrıldığımızı bildiğini söyleyebilirim. Sormamak daha iyi geldi."

"Autumn bana cenazeyi senin kaldırman gerektiğini düşündüğünü söyledi." Autumn bunu söylediğinde benim için bir anlam ifade etmemişti, Sylvie için de bir anlam ifade etmesini beklemiyorum ama başını sallıyor.

"Ondan böyle bir şey beklemiyordum," diyor.

Yine sessiziz. Rüzgar öğleden sonra fırtınasının başlangıcı gibi hissettirmeye başlıyor. Daha fazla kalamayacağız.

"Şairinle yalnız kalmak falan istemedin, değil mi?" "Şairimle mi?"

Sylvie hüzünlü bir gülümseme daha attı. "O ilk şairdi Pulitzer'i hiç kazanamadı, o yüzden pek 'benim' sayılmaz. Ama hayır ve sorduğun için teşekkür ederim." Duraksıyor. "Seni eve bırakmamı istiyorsun, değil mi?"

"Öyle mi?" Dedim. "Özür dilerim. Günümü iyi planlayamadım."

Sylvie ceketini tekrar giyerken "Çoğu insan bilmez," diyor. İki parmağıyla şairin mezar taşına dokunuyor. "Pekâlâ, gidelim," diyor bana.

Sylvie haritasına bakmadan Finn'in mezarına giden yolu hatırlıyor. Alana döndüğümüzde yağmur başlıyor ve aceleyle onun yanından geçip arabasına gidiyoruz. Onu yağmurda bırakmak ihanet gibi geliyor.

Arabasının içinde, Sylvie'ye yağmurda araba kullanmak istediğinden emin olup olmadığını sormak için ağzımı açıyorum, ama ben daha soramadan, "Her ihtimale karşı

Ailemden ayrı araba kullanmamın nedeni, başka birinin kullandığı arabaya binememem. Bana bir şey olmaz. Emniyet kemerinizi takın."

Bizi ondan uzaklaştırırken arkama bakıyorum ama Autumn'un daha sonra Finn'in yerleştğini görmek için geleceğini hatırlayarak kendimi rahatlatıyorum.

yedi

Cenazeden bir hafta sonra, benden sonraki en büyük kardeşim ve dolayısıyla Murphy geleneğine göre beni anaokulu otobüsünden indirmek ve bana araba kullanmayı öğretmek gibi şeylerden sorumlu olan Charlie'den bir mesaj aldım.

Annem koşmadığını söylüyor.

Çeviri: İyi misin? Ben de cevap yazıyorum.

Çok sıcaktı. Yurt için toparlanmakla meşgulüm.

Tercümesi: Ben iyiyim.
Charlie cevap veriyor.

Annem hiç toplanmadığını da söyledi.

Çeviri: Saçmalık.

Bugün daha sonra koşmaya gideceğim.

Tercümesi: Ben iyiyim.

Annem eve gelip toplanmana yardım etmemi istedi.

Çeviri: Saçmalık.

Onu senin sırtından indireceğim.

Tercümesi: Kendimi toparlayacağım.

TAMAM. Aynen. Git koş.

Tercümesi: Anneme iyi olduğunu söyleyeceğim ama beni yalancı çıkarma. Şimdi koşuya çıkmam lazım.

Henüz koşuya çıkmamış olmamın nedeni bir yer bulmam gerektiğini biliyor olmamdı. Sadece Finn'le koşmaya gitmiyordum. Ayda birkaç kez birlikte koşmaya giderdik. Finn koşmak için farklı yerlere gitmeyi severdi, manzara için ya da her neyse. Koşmak için arabayla bir yere gitmenin aptalca olduğunu düşünürdüm, bu yüzden bir heykel parkına ya da doğa koruma alanına koşmaya gitmek istediğinde Sylvie'yi de davet ederdi.

Ama bazen beni arar ya da mesaj atar ve o anda koşmaya gitmek istediğini söylerdi, ben de çoktan koşuyor olmak isterdim ve evlerimizin arasındaki yarı yolda buluşur ve öylece *giderdik*.

Ferguson'un her yerinde koşardık. Evimin koşu mesafesinde Finn'le laf dalaşına girmediğim, onun yüzünden kendimi daha fazla zorlamadığım ya da o sorun olmadığını söylediği için kendimi rahat bırakmadığım bir sokak yok.

Bu yüzden bunu erteliyordum. Şimdi koşmak için arabayla bir yere gitmem gerekiyor ki bu çok aptalca. Ama işte koşu kıyafetlerimi giyiyorum ve sanki dışarıda mükemmel bir kaldırım yokmuş gibi arabama biniyorum. Geçen Mayıs ayında Alexis'le birlikte kuzeninin doğum günü partisine gitmiştik.

Parkın göl gibi bir şeyin etrafında bir patikası olduğundan oldukça eminim, bu yüzden parkın olduğunu hatırladığım yöne doğru sürüyorum, ta ki sürpriz bir şekilde parkı bulana kadar.

İyi o zaman. Ben koşmaya gidiyorum.

Normalde yaptığımdan daha fazla esnemeyeceğim, gerçi Finn her zaman yeterince esnemediğimi söylerdi. Öldü diye söylediği her şey doğru olmak zorunda değil.

Normal miktarda esnemenin sonra çıkıyorum ve sorun yok.

Ama tabii ki ilk koşu olduğu için Finn'i düşünüyorum.

Çünkü bir daha koşmayacak.

Finn'in ölümü beynimi sarsmış gibi hissediyorum. Ölü olmanın bir daha asla bir bok yapamayacağın anlamına geldiğini daha kaç kez hatırlayacağım?

Bu gölün etrafında kaç tur atınca bir mil olduğunu kontrol etmeliydim. Toprak patikanın üzerine serilmiş olan çakıl taşları, darbeyi emmekten çok kaymaya neden oluyor. Bu bir dayanıklılık koşusu olacak, hız koşusu değil. Ve bu iyi. Başlamadan önce saate bakmadım ve ilk kilometreye ulaştığımda hiçbir fikrim olmayacak.

Finn, "Hadi koşalım ve nedenini düşünmeyelim," derdi ve biz de sadece *Git*

· Siktir. Siktir. Siktir.

Neden arabada kalamadı? Ne yapacağını sanıyordu ki? ne yapacaktı? Sylvie'yi çıplak elleriyle mi kurtarsın? Bir keresinde bir TV programı izliyorduk ve o "Kalp masajı böyle yapılmaz." dedi.

Birinin çekimlerden önce bunu araştırdığını düşündüğümü söyledim ama Finn o pozisyonda göğüs kafesini asla kıramayacağından bahsetmeye başladı. Muhtemelen tarif ettiği pozisyonda göğüs dekoltesini çekemeyeceklerini söyledim. Ekrana baktı ve hayal kırıklığına uğramış bir tonda, sanki dizi doğru ilk yardım yerine memeleri seçerek onu hayal kırıklığına uğratmış gibi, "Ah doğru," dedi. Bu garipti, çünkü o aktrisin göğüslerini beğendiğini biliyordum.

Belki Finn, Sylvie'nin ihtiyacı olsaydı ona kalp masajı yapabilirdi.

Gölün etrafında ikinci kez koşmaya başlıyorum. Çeyrek mil bile koşmuş gibi hissetmiyorum.

Yine de Finn daha dikkatli olmalıydı.

Beni kızdıran diğerk şey de bu. Sinir bozucu derecede güvenli bir sürücüydü. Ne oldu lan? Yağmur yağarken onun arabasında olmak işkenceydi. Bu konuda çok paranoyaktı.

Birden kime kızmam gerektiğini fark ettim.

Finn bir keresinde Kyle emniyet kemerini takmadığı için bizi kırk dakika bekletmişti. Kuşkusuz, Kyle sarhoş olduğunda normalden daha büyük bir pisliktir ve Finn, "Anneme arka koltuğumdaki bir pisliğin emniyet kemerini takmadığını mesaj atacağım" dediğinde onu kaybettiğini görmek komikti. Bütün gece burada oturursak kızmaz. Hadi yapalım şu işi."

Ama demek istediğim, Sylvie neden emniyet kemerini takmamıştı?

Şimdiye kadar, "ve Sylvie ön cama çarptı ama durumu iyi" cümlesi beynimde hiç irdelenmeden dolaşıp duruyordu.

Bunun olabilmesi için emniyet kemerinin takılı olmaması gerekirdi ve Finn asla kemersiz bir yolcuyla araç kullanmazdı.

Sylvie kazadan önceki son birkaç dakikayı hatırlayamadığını söylüyor.

Yaklaşık altı metre kadar Finn'i öldürüp öldürmediğini merak ediyorum ama bulmacanın tüm parçaları planlanmış olamayacak kadar rastgele.

Beni aradığında akşam olmuştu. Gece yarısı civarında öldü.

Finn, Sylvie'yle bir tür çözüm bulmak istemiş olmalıydı ve Sylvie de Finn'in yakasını kolay kolay bırakmayacaktı, bu yüzden saatlerce araba kullandıktan sonra dikkati dağılmış ya da yorgun düşmüş olmalıydı ki spin atıp refüje çarpmıştı. Ama neden emniyet kemeri takılı değildi?

Adımımın ortasında duruyorum ve neredeyse takılıyorum ama kendimi tutup telefonumu çıkarıyorum. Ne yaptığımı düşünmeden önce Sylvie'nin adını yazıyorum ve Neden emniyet kemeri takmıyordun?

Koşmaya geri döndüm ve öfkenin içime işlemesine izin verdim.

Neden?

Değildi.

Sen?

Bu sorunun tek düşüncem olmasına izin veriyorum, kelimeler anlamsızlaşana kadar tekrar tekrar. Artık öfke, düşünme, sadece nefes alma, sadece kendime itmeye devam etmemi söyleme kalmayana kadar koşmaya devam ediyorum. Koşmaya devam ediyorum, koşmaya devam ediyorum ve sadece *gidiyorum*.

Durmayı bilinçli olarak seçmiyorum; sanırım vücudum bunu talep ediyor olmalı, çünkü Finn'in bana dolaşımım için kötü olduğunu hatırlatacağı bir şekilde kısa duruyorum.

Saati kontrol ediyorum. Kırk beş dakikadır koşuyorum ve Sylvie'den dört mesaj var.

Kırk dakika önce:

Sana söylemiştim. Hatırlayamıyorum.

Ondan beş dakika sonra:

Özür dilerim.

On bir dakika önce:

Hatırlayamasam bile, yine de benim hatam.

Ve ondan bir dakika sonra:

Özür dilerim, Jack.

Tercümesi: Ben bir pisliğim.

Son mesajına bakıyorum, hâlâ nefes nefese. Terimden bir damla ekrana damlıyor ve kelimelerini bulanıklaştırıyor. Finn ona ne derdi?

Yağmurun hatasıydı, yazdım ve Gönder'e
bastım. Cevap vermedi.

sekiz

Muhtemelen böyle gelmek yerine aramalıyım. Koç bir ayağından diğerine geçerek pistte koşan takıma bakıyor.

Artık içinde olmadığım takım.

Finn'le ortak bir noktamız var.

"Teknik olarak," diyor Koç, "kampüste olmamanız gerekiyor. Mezun olduktan sonra, herhangi bir yetişkin gibi olursunuz ve bu öğrencilerin ebeveynleri, rastgele bir yetişkinin çocuklarına erişmesine izin vermemem için bana güveniyor."

Orada öylece duruyorum, kendimi bir yetişkin gibi hissetmiyorum. Koç tekrar takıma baktı.

Beynimin susması için birinin bana acele etmem için bağırmasını istiyorum. Tüm çabamı bedenime yapmak istemediği bir şeyi yaptırmak için kullanmak istiyorum ki düşünmek istemediğim şeyleri düşünmesini engellemek zorunda kalmayayım.

"Yapacağımız şey şu," diyor Koç. "Evraklarda oynama yapacağım, böylece bu yaz gönüllü olmana izin verildiği yazacak."

Bana oyun öncesi sesini kullanıyor ve ben de buna karşılık olarak omurgamın dikleştiğini hissediyorum.

"Ama senin için kendimi tehlikeye attığımı anladığını bana göstermelisin Murphy. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

"Evet efendim," diyorum içim rahatlarken. Bunu biliyorum. Bunu anlıyorum. Bu, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk kez ne düşündüğümü ve hissettiğimi bilmek istedikleri annem ve babamla son akşam yemeklerine benzemiyor. Bu Koç'un bana kendine çeki düzen ver ya da git demesi. Bunu biliyorum.

Pistteki ekibe sorunsuz bir şekilde katıldım.

"Hey, Murphy," diyor Ricky ama başka kimse konuşmuyor. Herkes kendi hızına odaklanmış durumda.

Ben de kalabalığın bir parçasıyım. Nefes alan, hareket eden bir organizmayız, pistin etrafında tekrar tekrar dönüyoruz.

Ricky ile nefes alıp Jamal ile veriyorum.

Zihnim keyifli bir koşucu boşluğu.

Koç düdüğü çaldığında hala daha uzun süre koşabilirdim ve aklım Finn'in bizimle olmadığını ve onsuz koşamayacağımı hatırlıyor ama sonra Koç "Box jump!" diye bağırıyor ve tek düşünebildiğim box jump'tan ne kadar nefret ettiğim oluyor.

Box jump'tan nefret ediyorum.

Zıplamaktan gerçekten nefret ediyorum.

Kutu zıplamalarından gerçekten nefret ediyorum.

Oh, ve şimdi de yüksek dizler mi? Sikeyim yüksek dizleri.

Koçun canı cehenneme, dört dakika boyunca dizlerimizi kıracağız dedi.

Dört lanet dakika.

Yüksek dizlerden daha çok nefret ettiğim tek şey mekik koşuları. Şimdi düşündüm de, muhtemelen sırada onlar var.

Nasıl hala dört dakika olmadı?

Finn ve ben hangisinin daha kötü olduğunu tartışırdık, mekik koşuları mı yoksa yüksek dizler mi?

Fark etmez, çünkü mekik koşusu yapmıyoruz. Squat yapıyoruz.

Squat'ı siktir et.

İşte böyle.

Günün sonunda Koç "Duşlar!" diye bağırdığında beynim kısa devre yapıyor. Alexis'in bodrumunda yaşadığım his geri dönüyor ve kendimi izliyorum.

Finn öldü.

Lise bitti.

Çocuklar soyunma odasına doğru koşarken durup onları izliyorum. Koç dönüp beni görüyor ve hatırlamadan önce bana bağırarak için ağzını açıyor. Bir adım öne çıktım.

"Sanırım duş almak için eve gideceğim?" Bunu söylememe izin verildiğine inanamıyorum.

Koç başını sallıyor. "Yarın ya da gelecek hafta dönmeyi düşünüyor musun?" "Hayır," diyorum. "Bugün ihtiyacım olanı aldım. Gelecek hafta okul için ayrılıyorum, ve orada koşacak yerlerim olacak..." Üç saat önce geldiğimde de benzer şekilde anlaşılmazdım, ama bu sefer o da anlıyor.

"Tek çıkış yolu içinden geçmek," diyor başını sallayarak. Bu Koç'un yıllar boyunca çok söylediği bir şeydi ama hep bir adamın etrafı sarıldığında ve top çalınmadan önce çıkış yolunu zorlaması gerektiğinde söylenirdi.

Ama şimdi ve burada da mantıklı. "Evet," diyorum. "Sanırım bunu şimdi fark ettim."

Sırtımı bir kez sıvazlıyor, sonra yüzünü ekşitiyor ve elini kot pantolonuna silerken gömüğümün ne kadar ıslak olduğuna gülüyor.

"Git duş al, Murphy," diyor. "Okula git. Yolu bulacaksın."

Arabayla uzaklaşırken daha iyi hissettiğimden değil ama söylediklerinin doğru olduğuna dair daha umutlu hissediyorum.

dokuz

Birkaç gün sonra odamı toplamaya ara verdiğimde bir sesli mesaj geldiğini görüyorum.

"Selam Jack," diyor Angelina. "Ben Finn'in annesiyim."

Bunu sesini tanımayacağımı ya da kim olduğunu bilmeyeceğimi düşündüğü için değil, adını söylemek, ona sahip çıkmak istediği için söylediğini söyleyebilirim. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve aramasının amacına odaklanmaya çalışıyorum. Finn'in arabasını satıyor ama tamirhanede çıkarılması gereken kişisel eşyalar olduğunu söyledi. Yardım edebilir miyim?

Şaşırdım. Finn arabasını o kadar temiz tutuyordu ki futbol takımında bir şaka haline gelmişti. Onu tekrar aradım ve kazadan sonra arabasının çekildiği garajın adresini aldım. İşime yararsa bugün gelebileceğimi söylüyorlar ve bu bir an önce halletmek istediğim bir iş, o yüzden oraya gidiyorum.

Beni otoparka götüren adamın trajedinin yaşandığından haberi yokmuş gibi görünüyor.

Kapının kilidini açarken bana döndü ve şöyle dedi: "Hasar çok azdı. Annenin satmak istediğinden emin misin?" Omuz silkiyorum.

Elimde Finn'in anahtarlığı var, dokunduğu son şeylerden biri. Onu sıkıyorum ve tekrar zaman yolculuğunu düşünüyorum. Zaman ve mekân olmasaydı Finn'in hayatını kurtarmak çok kolay olurdu.

"Yani, eğer onu tamir etmemizi istemediğinden eminsen, onu boşalt ve ofisimizde annen için bir şeyler imzalamanı sağlayalım."

O uzaklaşmadan önce onu düzeltmeye zahmet etmedim. Finn'in küçük kırmızı arabası.

Sanki onun evindeymişim gibi, bu anı selini beklemeliydim.

İşte bu arabayı ilk gördüğüm an: Finn, gururlu ama gururlu olmaktan utanan, akşam yemeğinden önce bir kez beni mahallenin etrafında dolaştırdı çünkü annem Finn'e karşı zaafı olduğu için gitmeme izin veriyordu.

Bir partiden sonraki geç geceler, futbol antrenmanından önceki erken sabahlar. Bazen didişirdik. Bazen güldük.

Çoğunlukla müzik dinledik ve birlikte kısıtlı bir zamanımız olduğunu fark etmedik.

Belki de bu kadar zor olacağını bilseydim gelmezdim.

Ama kim ister ki?

Bir de ön camdaki delik var.

Ona bakınca Sylvie'yi uçarken görmüşüm gibi hissediyorum.

Nasıl yaşadı?

Kendime bir hayatın diğeriyle değiş tokuş edilmediğini hatırlatıyorum. Sylvie çarpma anında ölseydi, Finn yine de ona koşacaktı, yine de Sylvie'nin yanındaki su birikintisinde devrilen elektrik hattını görmeyecek kadar endişeli olacaktı.

Derin bir nefes alıyorum ve yapmaya geldiğim şeyi yapıyorum.

Fazla bir şey yok. Ön taraftan bir yığın CD'sini ve şemsiyesini alıyorum. Bagajdan akü kablolarını ve ilk yardım çantasını alıyorum. Arka koltukta taco ve şeker paketleri var, bu da şok sınırında bir sürpriz. Sırf bu ambalajlar yüzünden ön koltuğun altına bakıyorum.

Sonra çantayı gördüm.

Çıkarırken, uyuşturucu olmadığını bilsem de, bu kadar dikkatli bir şekilde saklanıp sarıldığı için aklımdan yine de bu düşünce geçiyor.

Çantayı neden sakladığı hemen anlaşılır.

Sylvie'yi almadan önce bir işi olduğunu söylemişti.

Autumn'un onu sevdiğinden "sonuna kadar emin" olduğunu söylemişti.

Finn Smith'in arabasında neden çöp olduğunu da açıklıyor.

Birdenbire o kızıdan nefret etmeye başladım. Finn'in Sylvie'den ayrılmasının ve yağmurda araba kullanmasının sebebi Autumn'du. O gece dikkatinin dağılmasının sebebi oydu.

Eğer bir gece önce Sylvie'yi aldatıyor olmasaydı, Finn muhtemelen ona eve gitmeleri gerektiğini, ertesi gün telefonda konuşabileceklerini söylerdi. Ama suçluluk duygusu - Autumn'un ona yaptırdığı şey yüzünden duyduğu suçluluk duygusu - geç olmasına, yağmur yağmasına ve yağmurda araba kullanmaktan nefret etmesine rağmen onu bütün gece dışarıda tutmuştu.

Eğer Autumn'u denklemden çıkarırsanız, Finn hala hayatta olurdu.

Finn'in küçük kırmızı arabasında kalan yetersiz eşyalarla dolu bir çuvalla garajdan çıkıyorum ve Finn'in annesini arıyorum. Uğrayıp uğrayamayacağımı sordu, ben de Finn'in evine gittim.

Zayıflamış ve iyi uyumamış gibi görünüyor ama Angelina'nın gülümsemesi gerçek. Benim için kapıyı açtı ve ben de antreye geçtim. Normalde onu görmeden bu kadar uzun süre geçirmezdim. En son ne zaman Finn'in evine gitmeden bir hafta geçirdiğimi hatırlamıyorum. O hayattayken hiç yapmadığımız bir şey olmasına rağmen Angelina'ya sarılmak doğal geliyor.

"Teşekkür ederim," diyor. "Umarım çok şey istememişsinizdir."

"Hayır," dedim. "Yardım etmekten memnunum. Arabada üzerinde Fransızca kelimeler yazılı bir şemsiye vardı. Muhtemelen Sylvie'nindir diye düşündüm ama geri kalan eşyaları ben getirdim." Kâğıt torbayı ona uzattım.

Bir an için içine bakıyor. "CD'leri dinler misin, Jack?"

Başımı salladım. "Teşekkür ederim."

Bana CD destesini uzatıyor ve sonra ilk yardım çantasını çıkarıyor. Ellerinde şefkatle tutuyor. Yüzünde bir gölge beliriyor. "Keşke," diye fısıldıyor. Ve ben anlıyorum.

Keşke bu onu bir şekilde kurtarabilseydi. Keşke temkinli doğası onu bir şekilde kurtarabilseydi.

"İlk başta," diyor hala ona bakarak, "çocuğunun odasını bir müzeye çeviren, her nesneyi aynen bıraktığı gibi bırakan bir ebeveyn olacağımı düşünmüştüm, yerdeki kot pantolona kadar, anlıyor musun?"

Bilmiyorum. Dışarıda ölü çocukları olan yeterince ebeveyn olduğu ve bunların farklı türleri olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Hiç düşünmediğim gizli bir insan dünyası gibi görünüyor. Ben daha fazla düşünmeden Angelina devam etti.

"Ama geçen gün ışıklarda para üstü isteyen birini gördüm, pantolonu çok kısaydı ve '*Finny'ninki gibi bir pantolona ihtiyacı var*' diye düşündüm ve benden ne yapmamı isteyeceğini biliyordum. Bu onun eşyası, yani Finny bunu isterdi, ben de bunu yapmalıyım." Bana baktı, ben de başımı salladım.

"Eşyaları bırakabilirim ya da..." Angelina'nın kaşlarını çatmasıyla sözümü kesiyorum.

"Autumn henüz Finny'nin odasındaki pek çok şeyi bırakmaya hazır değil. Ona Finn'in kıyafetlerini bağışlamak istediğimi söylediğimde... Onları Noel'e kadar bağışlayacağımı biliyor ve yerde duran kotu da saklıyor." Başını sallıyor. "Özür dilerim. Bunun amacı ilk yardım çantasını arabamda tutacağımı söylemekti, ama bir çift akü kablosuna ihtiyacınız var mı?"

"Evet, aslında." Finn bir ya da iki kez ilk yardım çantam olması gerektiğinden bahsetmişti ama en azından akü kablolarına razı olurdu.

"Onları kullandığını düşünmek hoşuma gidiyor," diyor Angelina. "Arabanda sorun çıkmasını dilediğimden değil, ama CD'ler ve giysileri gibi, onun eşyalarının da dünyada kullanılmasını istiyorum."

"Evet, anlıyorum," diyorum. "Umarım Autumn onun eşyalarıyla istediğinizi yapmanıza izin verir."

Yüzünden bir gölge daha geçiyor.

"Autumn durumun gerçekliğini kabullenmekte zorlanıyor," diyor. "Sorun bana izin vermemesi değil. Sorun şu ki..." Sesi yine kesiliyor, sanki zihninde bir sahnenin canlanmasını izliyormuş gibi. Angelina dudağını ısırır ve başını sallar. "Özür dilerim Jack. Autumn zamanla iyi olacak. Sanırım şimdi onun için daha çok endişeleniyorum çünkü onun için endişelenemiyorum, anlıyor musun?" Kapıyı açtığından beri ilk kez gözleri yaşarır.

"Springfield'a geliyor, değil mi?"

Angelina başını sallar. "Belki gelecek yıl. Sonbaharın daha fazla zamana ihtiyacı var," diye tekrarlıyor.

"Oh," dedim.

"Senin için çok heyecanlıyım Jack." Angelina konuşmamızın tonunu değiştirmeye çalışıyor. "Üniversite senin için iyi olacak. Yepyeni bir dünya."

"Evet." Onun neşeli tonuna uymaya çalışıyorum.

"Ve gelecek yıl, Autumn'a ipleri gösterebileceksin, hmm?" Gülümsemeye çalışıyor.

"Elbette," diyorum. "Selamımı söyler misin?"

"Yapacağım." Angelina saçımı okşayacakmış gibi uzanıyor, sonra elini omzuma koyuyor. "Hepimize bu kadar iyi bir arkadaş olduğun için teşekkür ederim."

Belki de sandığı kadar iyi değilimdir, çünkü ona koltuğun altındaki plastik torbanın Autumn için olduğunu söylemedim.

Yan odaya götürmüyorum. Dışarı da atmıyorum.

Finn'in akü kablolarını bagajıma koyuyorum ve Sonbahar için aldığı hediyeyi, onun arabasında saklandığı gibi sürücü koltuğumun altına bırakıyorum. Ondan kurtulamıyorum. Onu bu dünyaya bağlıyor ama aynı zamanda onun peşinden gitmenin sonunda onu nasıl öldürdüğünün de bir sembolü.

Sonbahar onsuz da iyi olacak. Angelina öyle söyledi.

on

Alexis'in konuşmamız gerektiğini söyleyen mesajını alana kadar henüz ayrılmadığımız aklıma gelmiyor. Her nasılsa, resmi olarak bir araya gelmemiş olmamız, resmi olarak ayrılmamız gerektiği gerçeğini değiştirmiyor. Ben de onunla Ferguson'daki kafede buluşmayı kabul ettim.

Ben pek düşünmemiştim ama Alexis düşünmüş anlaşılan.

Odanın ortasındaki masada beni beklediğini görür görmez bir şeylerin ters gittiğini anlıyorum. Bir kere Alexis her zaman geç kalır. Yakasının ilikli oluşu ve masanın altında bacak bacak üstüne atmış duruşu Sylvie izlenimi veriyor, hem de iyi anlamda değil.

"Selam," diyorum karşıdaki koltuğa çökerken. Eskiden ona aşık olduğumu düşünürdüm.

"Gelebilmene sevindim," diyor Alexis ve sanki Sylvie'nin, daha doğrusu Sylvie'nin en kötü yanlarının kostümünü giymiş gibi hissediyorum. Sınavdan C aldığın için seni küçümseyen Sylvie.

"Evet." Umutsuz olduğunu bilsem de konuşmayı daha gündelik bir tona çekmeye çalışıyorum. "Beni davet ettiğin için teşekkürler. Okuldan önce havayı dağıtmak iyi geliyor, biliyor musun?"

Alexis, "Hayır Jack, bilmiyorum," der.

"Oh." Birbirimize bakıyoruz ve sonra ben onun kahve fincanına bakıyorum. Bu sorgulamadan kurtulmayı umarak, "Sana bir kahve getirebilir miyim?" diye soruyorum.

"Ben kupamı alırken doldurur musun?"

"Elbette," diyor Alexis. "En azından bunu yapabilirsin" demiyor ama bir şekilde bunu ifade etmeyi başarıyor.

Kendi dipsiz kupamın parasını ödüyorum ve dolduruyorum. Self servis sürahilere doğru ilerlerken Finn ve Sylvie'yle buraya ders çalışmak için geldiğimiz zamanları düşünmeden edemiyorum. Pek ders çalıştığımız söylenemezdi ve bu Sylvie'yi her zaman rahatsız ederdi ama bizi etmezdi.

Bir hevesle fincanını Sylvie'nin içtiği gibi ekstra koyu bir rostoyla dolduruyorum. Ona götürmeden önce şeker ve krema ekliyorum ama Alexis ilk yudumda yüzünü buruşturuyor. Yine de şikâyet etmiyor. Fincanı masanın kenarına itiyor ve bana bakıyor.

"Şey," diyor.

"Öyle mi?"

Alexis bana "Bu yaz gerçekten boktan bir erkek arkadaş oldun," diyor.

"Bu nasıl mümkün olabilir? Ben senin erkek arkadaşın değilken mi?"

"Bütün yaz birlikte yattık." Yavaşça ve üzülerek söylüyor, sanki benden daha iyisini beklediği için pişmanmış gibi.

"Bu bir şey değil" diyen sendin. Biz sadece birbirimize uygunuz' diyen sendin, hatırladın mı?"

Sözlerimi -daha doğrusu kendi sözlerini- tek eliyle savuşturuyor.

"Teknik olarak birlikte olsak da olmasak da bunun bir önemi yok," diyor Alexis. "Bana doğru davranmadın, bu yüzden ilk ve son kez seninle işimin bittiğini söylemek için buradayım. Biz bittik."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa cevabına çoktan karar vermiş ve ne söyleyeceğimin bir önemi yok. Ben de cevap verdim, "Evet, biliyorum. Çünkü geçen Mart'ta ayrıldık ve üç haftadır konuşmuyoruz."

"Peki neden Jack?" Alexis soruyor. "Neden hiç konuşmadık?"

"Ciddi misin sen?" Kahvemi soğutmak için üflüyordum ama ona bakarken ağzımın altında tuttuğum fincanla donup kaldım.

"Evet, ciddiym." Çenesini kaldırıyor.

"Çünkü Finn öldü, Lexy." Kafam çok karıştı. Fincanımı bir çınlamayla yere bırakıyorum. Parmaklarıma biraz sıcak kahve dökülüyor ama tepki vermiyorum.

"Aynen öyle." Sanki onu haklı çıkarmışım gibi ellerini havaya kaldırıyor. "Anlamıyorum. Yas tutuyordum Lexy."

"Ve beni yalnız başıma yas tutmaya bıraktın!"

Onun patlamasıyla kahve dükkânı mı sessizliğe büründü yoksa ben mi bir anlığına sağır oldum emin değilim. Her iki durumda da, kulaklarımda "Bu ne cüret" dediğimde kendimi duymamı engelleyen bir çınlama var.

Alexis'in de kulakları çınıyor olmalı, çünkü elini kulağına götürerek "Ha? Konuşsana" diyor.

"Bunu bana söylemeye nasıl cüret edersin?" diyorum içimi garip bir dinginlik kaplarken. Birden her şey çok netleşti.

Pek çok kez kendime sonunda "gerçek" Alexis'i gördüğümü, bir daha asla onun maskaralıklarına kanmayacağımı söyledim ama hep kanıyordum. Şimdi anlıyorum. Gerçek Alexis'in bazı yönlerini görmüştüm ama onları bir bütün olarak hiç görmemiştim. Şimdi tüm o parçalar bir araya geldi ve nihayet Alexis'in tamamını görebiliyorum.

Aslında çok basit bir resim. Kendini tamamen etrafındaki insanlarla tanımlayan, gerçekten güvensiz bir kız. Arkadaşları bir koleksiyon, onun etrafında dönmek üzere inşa ettiği bir gezegen sistemi.

"Bu ne cüret? Jack, sen-"

"Hayır, hayır," diyorum. "İsteseydim seni buraya çağırır ve 'Hey, bütün yaz birlikte yatıyorduk, sonra en iyi arkadaşım öldü ve *sen beni* kontrol bile etmedin' diyebilirdim. Bunu yapabilirdim. Bunu yapamazsın." Ses tonumun bir çocukla konuşuyormuşum gibi çıkmamasına çalışıyorum ama zor.

"O benim de arkadaşımdı," diyor Alexis. "Neden sen ya da Sylvie bunu göremiyorsunuz?"

Ve yine oluyor. Ortaya çıkan şey o kadar açık ki gülüyorum.

Odaklanmasını kaybedecek kadar şaşıyor ve duraksamada mizahi ifşaatımı paylaşıyorum.

"Bu bizimle ilgili değil, değil mi Lex? Sylvie senden ayrıldı."

Tekrar gülmemeye çalışıyorum, çünkü şimdi biraz kaba geliyor, ama hepsi çok aptalca ve açık. Sylvie onu incitmiş, o da kendine bakıp Sylvie'nin neden böyle bir seçim yaptığını merak etmek yerine bunu benimle birlikte canlandırmaya çalışıyor.

Alexis kekeliyor.

"Sylvie ve ben ayrılmadık! İkimizin de çok işi var, ben okula gidiyorum ve onun yeni bir psikiyatrist bulması gerekiyor -zavallı şey! Ve ikimizin de arkadaşlığımızdan bir adım geri atmaya ihtiyacı vardı."

Eskiden aşık olduğumu düşündüğüm Alexis bana ters ters bakıyor.

"Uh-huh." Henüz soğumamış ve boğazımı yakan kahveden bir yudum alıyorum. "Tahminimce Sylv sana bunu söyledi, sen de karşılık verdin, çünkü tabii ki verdin ve o da bana söylediklerini o zaman söyledi, öyle mi?"

"Kime ne dedin?" Alexis nefret ettiğini bildiğim yayla içkisini yudumluyor ve yüzünü buruşturduğunu gizlemeye çalışıyor.

"Onu yas tutması için yalnız bıraktın Lexy. Lanet olsun."

Bir kez daha, tüm parçalar bir araya gelmiş gibi hissediyorum ve sonunda apaçık olması gereken şeyi görebiliyorum.

"Kazanın ertesi günü, neden sen Sylvie'ye gitmek yerine insanlar senin evine geliyordu?" diye sordum.

"Ailesi beni aradığında hastaneye gittim. Yorgundum ve eve gitmek istiyordum! Ve arkadaşlarımızın birlikte yas tutacakları bir yere ihtiyaçları vardı Jack. Sylvie benim tek arkadaşım değil."

"Bu şehirdeki her lanet evde bir bodrum var ve sen bunu biliyorsun," diyorum. "Sylvie'nin sana ihtiyacı vardı. Kahretsin, umurumda olmazdı-" Bu noktada dinginliğim ve sesim çatlıyor ama yapacak bir şey yok. "Onun benim en iyi arkadaşım olduğunu kabul edecek bir şey söyleseydin iyi olurdu,

Lex. Belki de tek gerçek arkadaşım, bilmiyorum. Ama kendi kederini benimkiyle kıyaslanan? Ya da Sylvie'ninkiyle?"

Başımı sallıyorum. Bütün bu konuşma tartışmalı bir konu.

Ayağı kalkmak için masayı itiyorum. Alexis'in ondan izin almadan gideceğıme inandığını sanmıyorum, çünkü bana alaycı bir ses çıkartıyor.

Ona son bir kez bakıyorum. Güzel bir yüzü var. Şimdilik.

"Sylvie büyümek için çok zamanın olduğunu söyledi, ama dürüst olmak gerekirse, Lex? On sekiz yaşında bu kadar gerideysen, arayı kapatabilir misin bilmiyorum. Umarım yetişirsin, ama..." Omuz silkiyorum. Pes ediyorum ve ayağı kalkıyorum.

"Jack, ciddi olamazsın-"

Öyleyim ve onun bu konuda yapabileceğı bir şey yok.

on bir

Görünüşe göre, aileme iyi olacağımı kanıtlamak için yapmam gereken son şey, üniversiteye gitmeden önce "arkadaşlarımla" dışarı çıkmak. Finn dışında arkadaşım olup olmadığını sorguladığımı belirtmenin zamanı değil gibi görünüyor. Diğer ilişkilerimin ne kadar yüzeysel olduğunu görmeye başlıyorum. Keşke Sylvie'ye her konuda bu kadar zorluk çıkarmasaydım diyorum. Sanırım ona ulaşip haklı olabileceğini, belki de benden alınana kadar arkadaşlığın ne olduğunu hiç bilmediğimi söylemenin bir faydası olmazdı.

Ama sonra Kyle bana bu akşam St. Charles'da bir parti olduğunu mesaj atıyor ve cenazeden bu yana sınıfımızdan ilk kez biri bana ulaşmış olsa da, bir yanımda biraz eriyor. Bir yanımda normal hissedip hissetmeyeceğimi merak ediyor. Finn her partide benimle birlikte değildi. Zaten Finn çoğu zaman Sylvie'nin alkol zehirlenmesi geçirmediğinden emin olmaya çalışıyordu.

Aileme, nehrin karşısında bir parti olduğunu ve ekipten bir grubun orada olacağını ve benim de uğrayıp vedalaşacağımı söylediğimde nasıl da neşeleniyorlar. Neredeyse bu çabaya değiyor. Eğer ailemi iyi olduğuma inandırabilirsem, belki sonunda kendimi de inandırabilirim.

Köprüden geçerken, ne zaman St. Charles'a gitsek Finn'in havaalanının genişlemesi ve beyazların kaçıışı hakkında bir şeyler söylediğini düşünüyorum ve ben de "Evet, insanlar berbat. Bu konuda ne yapacaksın?" Eğer Sylvie arabadaysa onunla bu konu hakkında konuşurdu ve ben de eğer o da oradaysa kendimi kaybeder ya da Alexis'le öpüşürdüm. Finn'in bahsettiği şey önemli görünmüyor değildi ama çocuk olduğumuzu düşündüm. Ne tür bir etki yaratabilirdik ki?

Sanırım artık bu şekilde düşünmüyorum ama bunları bana açıklayacak kimsem de yok.

Sylvie'ye sorabilirim ama son mesajlaşmamızdan sonra benimle konuşmama ihtimali var.

Adrese vardığımda evi tanıdım. Buraya daha önce de gelmiştim. Herkesin birbirini tanıdığı küçük bir partiydi. Finn, Sylvie, Alexis ve ben sadece takımdan bir üst sınıf öğrencisi ev sahibini tanıdığı ve bizi de onunla birlikte davet ettiği için oradaydık. Küçük bir parti için şaşırtıcı miktarda alkol vardı. Bir ara, gecenin ilerleyen saatlerinde, bir adam yan evde yaşayan polisin birazdan vardiyadan eve döneceğini ve kızlardan birinin ona çakmasının komik olmayacağını söyledi.

Ev sahibi de dahil olmak üzere bunun kötü bir fikir olduğunu söyleyen çok sayıda kişiye rağmen Sylvie bu iş için gönüllü oldu. Evdeki çoğu insanın, aşırı sarhoş kızın polisi kışkırtmasına izin vermeyecek kadar ayık olması önemli değildi, Sylvie ve Finn bir kez daha Finn'in Sylvie'yi aptalca bir şey yapmasını engelleyerek kontrol etmeye çalışıp çalışmadığı konusunda tartıştılar. Daha da kötüsü, onlar Finn'in küçük kırmızı arabasının ön koltuğunda tartışırken Alexis ve ben arka koltuğa sıkışmıştık ve o gizemli bir şey yüzünden bana kızgındı.

Ne zaman bu kavgayı benim önümde yapsalar, ayık Sylvie'nin her ne yaptıysa bunun yüzde 90 oranında kötü bir fikir olduğunu kabul ettiğini belirtmek istiyordum. Ayrıca Finn'e, Sylvie'yi sarhoşken mantıklı düşünmeye zorlamaması gerektiğini de söylemek isterdim.

Siktir Finn, bırak uyusun, diye düşünürdüm. Bazen de *"Onu Sonbahar olmaya ikna edemezsin, dostum."* diye düşünürdüm. Ama bunların hiçbirini söylemedim ve şimdi söylemem gerekip gerekmediğinden emin değilim.

Evet.

En azından bu partide beni rahatsız eden mutlu anılar olmayacak.

Neyse ki bu parti öncekinden çok daha büyük. Dışarıdaki arabalardan anlayabiliyorum. Acaba polis hâlâ yan dairede mi oturuyor diye merak ediyorum çünkü sokak oldukça kalabalık ve arka bahçedeki insanlar saat dokuz olmasına rağmen seslerini çıkarmıyorlar.

Hedefim, ailemin daha önce isimlerini söylediğimi duyduğu en az üç kişiyle sohbet etmek ve sonra eve gitmek. Yarın ailem sorduğunda, şu kişiyi görmek ve şu adamla vedalaşmak harikaydı diyeceğim ve sonra odama gidip eşyalarımı toplayacağımı ve biraz kestireceğimi söyleyeceğim.

Ön basamakları atlıyorum ve kapıyı çalmadan açıyorum, çünkü zaten o tür bir parti. Tanıdığım kimseyi görmüyorum, ama mutfak koridorun sonunda ve fiçı kuyruğu var, oranın başlamak için iyi bir yer olduğunu anlıyorum.

Sıranın sonundaki Trevor Jones'u hemen fark ettim. Mükemmel.

"Hey," diyorum yaklaşırken, fiçı için sıraya girmeye çalışmadığım belli olsun diye geride durmaya dikkat ederek. Belki de kendi kafasında, ama Trevor bir an için beyazladı.

"Hey, Murphy," diyor.

"N'aber?"

"Yok bir şey," diyor, sanki öğretmen ya da polismişim gibi.

"İyi misin?" "İyiyim," diyorum. "Burada kimler var?"

"Bilirsin işte, çocuklar falan."

"Doğru," diyorum bu cevapsızlığa. Trevor benden hep nefret etti de ben mi fark etmedim? "Ricky burada mı?"

"Öyle mi? Muhtemelen mi?"

Hat ileri kayıyor.

"Pekala, içkini almana izin vereceğim ve gidip diğer insanlara merhaba diyeceğim."

"Harika!" Sesi çok rahatlamış geliyor. Öne doğru bakıyor ve ben Kapalı.

Herkes Finn'i severdi. Finn'in pek sevmediği insanlar bile Çünkü herkese aynı şekilde davranıyordu. İnsanlar beni sadece Finn'e bağlı olduğum için mi seviyordu? Benim etrafta olmam Finn'in de orada olmasının bedeli miydi?

Bu doğru gelmiyor, en azından tam olarak değil ve Trevor'ın garip davranarak gecemi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Koridorda bazı kızların toplandığı bir oyuk var ve içlerinden birinin beni gösterip arkadaşlarına fısıldadığını görüyorum. Chloe takımdan Seth'le bir yıldan fazla çıkmış ve Seth'in partiden ayrılmayı reddettiği bir gece Finn Chloe'yi eve bıraktıktan sonra ayrılmışlar. Açıkçası hiçbir şey olmadı. Kendi erkek arkadaşı bırakmazken onu eve bırakması bir iyilikti. Ama bu onun Seth'e olan duygularını öldürmüş gibiydi. Seth Finn'i suçlamak istiyormuş gibi davrandı ama bunu yapmanın bir yolunu asla bulamadı.

Bu gece böyle bir lise anısı yaşamak istiyorum, bu yüzden Chloe'nin arkadaşına benim hakkımda ne söylediği hakkında hiçbir fikrim olmamasına rağmen oraya gidiyorum. Kızlardan birkaçı aceleyle uzaklaşıyor ama arkadaşlarından biri kalıyor.

"Heeeeeeeeeey!" diyor iki kız da aynı anda, aynı yüksek tonda.

"Merhaba?" Kısa siyah elbiseleri ve uyumlu gümüşü makyajlarıyla Birden korku filmi ikizleri gibi hisler yaymaya başladılar.

"Nasılsın?" Chloe soruyor, arkadaşı -Sara- onun sözlerine eşlik ederek başını sallıyor.

"Pek bir şey yok," diyorum, ki bu doğru bir yanıt değil, ama ikisi de fark etmiyor. Bana bakışları çok yoğun.

"Öyle mi?" diyorlar birlikte, ikisi de başını sallıyor. "Bu hafta içinde okula gidiyoruz," diye teklif ediyorum.

Neyse ki, ikisi de bana acıyan bakışlar atarken sadece Sara başını yana eğiyor.

"Evet," diyorum sormadıkları soruya. "Yine de dört gözle bekliyorum."

"Elbette," diyor Chloe. "Senin için yeni bir başlangıç olacak." Sara başını sallıyor.

"Yeni bir başlangıca ihtiyacım yok," diyorum. "Birini öldürmüş falan değilim."

Kelimeler ağzımdan çıktıktan sonra gülerек onları bir şakaya dönüştürmeye çalışıyorum ama bu durumu daha da kötüleştiriyor. Chloe'nin ve arkadaşının yüzleri, acıma duygusuna geri dönmeden önce flaş ışığı gibi bir dizi tepkiden geçiyor.

"Manzara değişikliği o zaman?" Chloe soruyor. Aslında adının Steph olduğunu hatırladığım arkadaşısı bu kez başını sallamıyor.

"Uygulamayı duyduk," diyor Steph-not-Sara.

"Neyi?"

Birlikte yüzlerini buruşturuyorlar ve aynada ürkütücü ikiz rollerini çalıştıklarını düşünmeye başlıyorum.

"Biliyor musun? Futbol antrenmanına nasıl öyle geldin?" Chloe eskiden bir kızın flört ettiğini düşündüğüm bir şekilde koluma dokunuyor ama artık o kadar emin değilim.

"Evet, ben-" Başlıyorum ama onlara neden orada olduğumu açıklamak istemiyorum. Bunu benden hak etmediler. "Biliyor musun," diyorum, "manzara değişikliğine ihtiyacım olduğu konusunda muhtemelen haklısın."

Heyecanla başlarını sallıyorlar.

"Sanırım gidip başka insanlara merhaba diyeceğim." Yüzlerinin nasıl düştüğüne şaşırıyorum ama umurumda değil. "Arayı kapatmak güzeldi," diyorum arkamı dönerken.

Yan odada bir sürü bağırış çağırış oluyor, bu da en azından ilginç olmalı.

Takımın çoğunun, Ricky, Jamal ve diğerlerinin orada olduğu ortaya çıktı. JV'den takıma katılan birkaç yeni üst sınıf öğrencisi de orada. Herkes Bunny'ye ve oynadığı video oyununa odaklanmış durumda.

Bunny'nin gerçek adının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, muhtemelen Robert ya da John gibi bir Şey, ama soyadı Bunnell ve onu tanıdığımdan beri Bunny olarak biliniyor. Bunun için ona hayranlık duyup duymadığımı bilmiyorum.

Kalabalığın kenarında duruyorum ve elimde bir içki ya da en azından yudumlamak için bir soda olmasını diliyorum.

Bunny patronu hassas noktasından vurmaya çalışırken Seth tekrar tekrar "Hadi, hadi" diyor. Karakter canavara isabet etmez ve yanarak ölür.

"Noooooooo!" Seth herkesin iniltileri arasında

"Hayır!" diyor. "Bu senin için kişisel mi, Seth?" Ben gülüyorum.

Herkes bana döndü. Milisaniyelik sessizlik cam gibi kesiliyor.

"Selam Murphy," diyor Ricky, sesi tıpkı antrenmandaki gibi çıkıyor. "Grşmeyeli uzun zaman oldu."

Gruptan biri bunu komik bulur. Başka biri onları susturur.

"Kyle bana partiden bahsetti," diyorum. Kyle da benim gibi mezun oldu. "Onu gördün mü?"

"Belki?" Ricky, Finn lmemiş olsaydı ona asla bakmayacak olan Jasmine'in elini tutuyor. Jasmine de Chloe ve arkadaşıyla aynı şekilde bana bakıyor. Takımdaki ocukların hepsi gergin görünüyor, bakışlarını kaçırıyor ve birbirleriyle sessizce konuşuyorlar. Video oyunu unutuldu ve yerde oturan grup ayağa kalkıp gerinmeye başladı. Birkaçı odadan çıkıyor.

"Hey, Murphy, geleceğini düşünmemiştim," diye gürlüyor Kyle arkamdan. Elinde iki bardak bira var. Birini kanepede oturan kızlardan birine uzatıyor.

"Ben de emin değildim. Beni davet ettiğin için teşekkürler." Ricky'nin neden Kyle'ın burada olduğunu bilmediğini iddia ettiğini anlamaya çalışıyorum.

"Artık oynamıyor musun?" Kyle, Jamal'a sorar.

Jamal omuz silkip seviyeyi yeniden başlatır ama odanın çoğu boşalmıştır. Ricky, Jasmine, Kyle ve bira aldığı kız ve Jamal vardır.

ve Seth, hepsi kanepede. Bana yer yok, ben de ayakta duruyorum.

İnsanların beni ben olduğum için sevdiklerinden neredeyse eminim. Tabii ki herkes Finn'i daha çok severdi ama en iyi adamdan da bu beklenirdi. Ricky, Jamal, Seth, aramız hep iyiydi. Yakın değildik ama iyi geçinirdik.

Yani bunun ne olduğundan emin değilim.

Jasmine öne doğru eğiliyor. "Ee," diyor, "nasılsın Jack?" ürkütücü derecede tanıdık bir ses tonuyla.

"Ben iyiyim!" Belki de fazla hevesli bir şekilde cevap veriyorum, "Üniversiteyi dört gözle bekliyorum, manzara değişikliği falan."

"Bu senin için çok iyi olacak," diyor başını sallayarak. Daha önce sadece birkaç kez konuşmuştuk ama neye ihtiyacım olduğu konusunda sağlam fikirleri var gibi görünüyor. "Yeni bir başlangıç."

"Birini öldürdüğüm falan yok" demek üzereydim ki, bu kez bilerek, benimle takılırlarsa kendilerinin de öleceğinden korktuklarını fark ettim. Birliktelikten ölüm.

Ricky boştaki elinin tırnaklarını inceliyor, sanki bir tırnak için endişelenecek türden bir adammış gibi. Jamal yine oyunu oynuyor, bu kez otomatik pilotta, olan biten hiçbir şeye tepki vermiyor. Seth bile sessiz.

"Sanırım," diyorum ve Jasmine tekrar başını sallıyor. "Çok cesursun," diyor.

Onun diğer tarafında oturan Kyle önce ona, sonra da bana bakıyor.

"Hey, neden kimse beni cesur olarak çağırıyor? Kaliforniya'ya taşınyorum.

Murphy güney Missouri'ye gidiyor" diyor.

Kyle'in diğer tarafındaki kız, birayı aldığı kız, gülerek cevap vermeye başlar ama Jasmine araya girerek Kyle'a doğru eğilir.

"Bu, en iyi arkadaşı olan adam-" Ve ben bittim.

Sanırım babam, kimseye gideceğinizi söylemediğinizde buna İrlandalı vedası diyor ve ben de bunu yapmaya çalışıyorum, ama arabama giden yolun yarısında Kyle'ın adımı söylediğini duyuyorum. Döndüm ve koşarak yanıma geldi.

"Hey, bunun için üzgünüm. Bu adamların bu kadar tuhaf olacağını düşünmemiştim."

"Sadece erkekler değildi," diyorum. "Belki de bu gece izinliyimdir." "Evet, Chloe'nin seninle flört etmeye çalıştığını duydum."

Zihnim koşuşturuyor. Yani flört ediyordu ve bir şekilde yirmi dakika sonra bu bir hikaye mi oldu?

"Bak. Finn mi? O harika bir adamdı ve daha iyisini hak ediyordu. O geceyi düşünüp duruyorum, hani ben kemerimi takana kadar eve gitmediği geceyi? Kahretsin." Omuz silkiyor. "Demek istediğim, herkes korkmuş hissediyor. Çünkü Finn'in başına böyle bir şey geldiyse, hepimizin başına gelebilir."

"Evet," dedim. "Olabilir."

Kyle yüzünü buruşturur. "Kimse bunu düşünmek istemez. Yani..."

"Kimse ölen çocuğun en yakın arkadaşının ortamı bozmasını istemiyor mu?" Girişimde bulundum.

"Ben öyle demiyorum." Kyle bunu söylerken gözlerimin içine bakıyor ama bu ona inanmamı sağlamıyor. Boğazını temizliyor. "Kimsenin seni sevmediğini falan düşünmeni istemedim. Herkes senin iyi biri olduğunu biliyor Jack. Sadece..." Zaten kesinlikle söylediği şeyi söylemediğini ifade etmeye çalıştı.

"Sorun yok, Kyle." Çünkü öyle sayılır. Kimsenin benden nefret etmemesine seviniyorum ama takımdakilerin kaybetmekten endişe etmem gereken arkadaşlarım olmamasına da seviniyorum. Kyle'ı omzundan alkışlıyorum. "Davet için teşekkürler. Cali'de iyi şanslar."

Arabama bindiğimde rahatlamış görünüyordu.

Ertesi sabah aileme Kyle ve takımdaki çocuklarla görüştüğümü, herkesi görmenin güzel olduğunu ama üniversite için daha fazla heyecanlanmaya başladığımı anlattım.

Sanırım yeni bir başlangıç benim için iyi olacak.

on iki

İmkansız gibi görünüyor ama üniversiteye gitme zamanı geldi.

Charlie eve gelmeden eşyalarımı toplamayı bitirdim. Annem önermeden önce arabamı Finn'inkine rakip olacak şekilde temizlemiştim ve tüm eşyalarım için yerim vardı. Plana göre arabayı kendim kullanacaktım. Tüm kardeşlerim de Springfield'a gitti ve babam Joey, Chris, Dave ve James'in yurtlarına taşınmasına yardım etti, ama Matt ve Charlie ne yapacaklarını biliyorlardı ve kendilerini aşağı indirdiler.

Birden ailem de gelmek istedi. İtiraz etmeye başladım ama sonra Angelina'nın Finn'in bagajındaki ilk yardım çantasını ona verdiğimde nasıl baktığını hatırladım. Ben de gelmelerine izin verdim.

Sonuçta yolculuk güzel geçti. Beş saatlik yolculuk boyunca annem ve babam sırayla hem benimle birlikte hem de kendi arabalarını kullandılar. Önce annemin, sonra da babamın sırası geldiğinde sohbet biraz zorlama gibi geldi. Ama her ikisinde de bir çözülme oldu ve sonra eğlendik. Sanırım ailemle çok fazla birebir zaman geçiremedim. Birbirlerine laf atmadıkları zaman daha komik oluyorlar.

İkisi de Finn'i sormamaları gerektiğini biliyordu. İkisi de onun gölgesinin bütün gün beni takip edeceğini biliyordu. Olabildiğim kadar iyi olduğumu biliyorlar ama bunun tek nedeni onun benim yanıma taşınması gerektiği hakkında konuşmak zorunda kalmamam.

Annem, "Yemin ederim, bu kata senin rahatsızlarından biri atanmıştı," diyor. Babam ve ben bavullarla boğuşurken o bir kutu taşıyor ve koridor kapısını sırtıyla açık tutuyor. Diğer insanlar da arkamızdan gelip kapıdan içeri giriyor ve annem herkes için kapıyı tutuyor. Tam ona sonsuza kadar orada sıkışıp kalmadan önce çekilmesini söylemek üzereydim ki yurt kapılarındaki el yapımı afişleri fark ettim. Muhtemelen Kansas City'ye mi yoksa St. Louis'e mi daha yakın yaşadıklarına bağlı olarak, hangi spor takımının taraftarı olduklarına dair bir varsayım ile temalandırılmış gibi görünüyorlar. RA'nın oynayacağı tehlikeli bir oyun gibi görünüyor. Şimdiden ismimin etrafında hangi futbol dışı takımın renklerinin olacağından korkuyorum. Ama bundan da öte, Finn'in gelmeyeceğini bilip bilmediklerini merak ediyorum.

Finn'in adını görmek istiyor muyum, istemiyor muyum? Merak ediyorum. Çok uzun zaman önce bir geleceği olduğuna dair bir kanıt görmek güzel mi olurdu, yoksa geleceğinin yakın zamanda elinden alındığını hatırlatan bir şey mi olurdu? Seçme şansım olmayacak. Ya adı orada olacak ya da olmayacak.

"Üç-oh-yedi, üç-oh-sekiz," diyor annem arkamdan. "İşte üç-oh-Oh!"

Yaşlı bir adam benim kapım olması gereken yerde duruyor ve Finn'in yanlış yazılmış ismi *Phinaes*'in yazılı olduğu tabelayı kaldırıyor. Döndü ve bizi gördü.

"Hey! Ben Josh, yurt danışmanınızım! Sen de" Kalan isim etiketine baktı. "Sen Jack'sin!" Yüzümü ve ailemi tarıyor. "Yeni bir atama oldu! Biliyor muydunuz emin değilim. İlk dönem için her zaman uzun bir bekleme listesi olur, bu yüzden kısa süre içinde bize yeni oda arkadaşının adını verecekler. İlk atamanızla bağlantı kurabildiniz mi?"

Ne kadarını biliyor? Belki de korkunç kazaların bulaşıcı olduğunu düşünenler sadece liseliler değildir.

"Evet," dedim. "Finn'i tanıyordum. O öldü. Bunlar annem ve babam."

Bu sözler onun RA eğitimini harekete geçirmiş gibi görünüyor ve beni katında görmekten ne kadar mutlu olduğunu ve tüm iyi ve temiz şeyleri anlatan bir konuşmaya başlıyor.

yurdun sakinleri için sağlayacağı eğlence. Kapıyı açıyorum ve koridordan en uzaktaki yatak ve masayı alıyorum.

Üniversitenin hayatıma devam etmeme yardım etmesi buraya kadarmış.

Çok geçmeden annem ve babam kendilerini dışarı atabildiler. Koridor tam bir tımarhane gibiydi ve Josh beni özellikle tanımak konusunda pek istekli görünmüyordu.

Annem çarşafı yatağa sermeye başlar. Babam taşıdığı iki bavulla odanın ortasında durmuş talimatları bekliyor.

Annem başını kaldırmadan, "Televizyonu getir George," diyor. "Ne televizyonu?" diye soruyorum.

Babam kaçtı.

Annem çarşafı düzeltmeden önce duraksıyor. "Sana söylemeyi unuttum. Birkaç gün önce sen dışarıda koşarken Bay Smith uğradı. Finn'e taşınma hediyesi olarak bir televizyon almıştı. Senin alman gerektiğini düşündü." Tepkimi öğrenmek için bana bakmadan önce yastığı ve boş bir yastık kılıfını aldı.

Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum.

"Finn'i daha iyi tanımayı dilediğine dair bir şeyler söyledi. Ona birkaç hikâye anlattım ve siz çocukların eve getirdiğı en kibar ve yardımsever arkadaş olduğunu söyledim. Seninle gerçekten konuşmak istediğini biliyordum. Ama bana sormadı." Annem yastığı kabartmayı bitirdi. "Ve sormadığı için televizyon setinden ayrılmasına izin verdim."

"Onunla konuşmak istemiyorum,"
diye karar verdim. "Biliyorum
tatlım," diyor.

Babam televizyonu taşıyarak döndü. Neredeyse korkutucu olacak kadar büyük.

Klasik bir Finn'in babası jesti.

"Neden böyle şeyler yapıyor?" Finn'e, adına büyük bir tasarruf bonusu alındığını bildiren bir mektup aldıktan sonra sordum. Bir koşuyu bitirmiştik ve içeri girerken posta kutusunu kontrol etmişti. Terinden bir damla kâğıdın üzerine damlamıştı.

"Bir şeyin kanıtı," dedi Finn. "Henüz ne olduğunu bulamadım."

Mektubu içeride yemek masasının üzerine fırlattı ve hemen annesinin yarım kalmış sanat projelerinin arasında kayboldu. Bir yıldan biraz fazla bir süre sonra, babası onu Şükran Günü yemeğine davet etti ve kalbinin kırılacağından korkuyordum ve haklıydım.

Çok dar ama babam ve ben televizyonu şifonyerin üstünde dengelemeyi başardık. Bir kara delik gibi duvarın üst yarısına hükmediyor. Ona sırtımı dönüyorum ve masamı kurmaya başlıyorum.

Annem ve babam yemeğe gitmek istediklerinde başka kimse gelmediğinde, bir yanım kampüs konutları için bir bekleme listesi olduğu konusunda RA'nın yanıldığını umuyor.

Annemle babamın hâlâ evli olmalarının bir nedeni de alışkanlıklarının olması, dolayısıyla nerede yemek yiyeceğimiz konusunda bir tartışma yaşanmıyor. Kardeşlerimden birini her ziyaret ettiğimizde yemek yediğimiz, kapalı fiskiyeli ve bir metre boyundaki foo dog'ları olan aynı Çin restoranına gidiyoruz. Buraya son geldiğimde, ailemin bir şeyleri değiştirememesinden rahatsız olmuşum ama şu anda, aşinalık rahatlatıcı geliyor.

Annemle babamla yemek de tıpkı aşağıya iniş gibi, ikisi de oradayken bile beklediğimden daha iyiydi. Chris'in beni fiskiyeye atlamaya cesaretlendirdiği ve Matt'in garsonun numarasını istediği ve garsonun numarayı vermesine o kadar şaşırdığı ve aramaya korktuğu zamanlardan bahsediyoruz.

Hiç tartışmadılar. Hatta yemeğin ortasında telefonuma bir zamanlayıcı kurdum ve daha önceki tartışmama rekorlarını tam on dört dakika kırarak, kimin geri döneceği konusunda anlaşmazlığa düşmeden önce otoparka kadar gittiler. Haberi kardeşlerimin küçük yarısına mesaj atıyorum, onlar zamanlayıcımın eğlenceli olduğunu düşünüyorlar, büyük üçü ise bunun saygısızlık olduğunu düşünüyor.

Annemle babama beni odama kadar geçirmemelerini söyledim. Gece yarısından önce eve varmak istiyorlarsa hemen yola çıkmaları gerekiyor. Annem bana sarılmak için inerken babam arabayı rölantide çalıştırıyor. Bu sarılmadan çok sıkılmak gibi bir şeydi ve ben

Annem beni bırakıp omuzlarımdan tuttuğunda, onların iyiliği için beni yukarı çıkarmalarına izin vermeli miyim diye düşünüyordum. Gözlerimin içine bakıyor ve hiçbir şey söylemiyor, sonra geri çekilip bana gülümsemeden önce kendi kendine başını sallıyor.

"İyi olacaksın." "Biliyor muyum?" Oldukça eminim. "Carole?" Babam söyledi.

"Pekâlâ," diyor annem. Arabaya biniyor. Dikiz aynasından bakıyor olabilirler diye tekrar el sallıyorum.

Ve sonra gittiler.

Dünyada tek başına yaşayan bir yetişkinim.

İçimde ya da belki de etrafımdaki havada bir şeylerin değiştiğini hissettiğimde şaşıyorum. Odama dönmek zorunda değilim. Kampüste bir yere gidebilirim ya da arabama atlayıp sonsuza kadar uzaklaşabilirim. Neye karar verirsem vereyim, beni durduracak kimse yok. Bundan sonra ne olacağı benim seçimim.

Odama dönmeyi seçiyorum. Yalnız kalmak istiyorum.

Kilitli bıraktığımı bildiğim kısmen açık kapıyı görene kadar Finn'in açık yatağına bekleme listesinden birinin atanmış olabileceği aklıma gelmedi.

Finn'le birlikte konut başvurusunu okuduğumu hatırlıyorum, burada mümkün olduğunca çok sayıda karşılıklı oda arkadaşı talebinin yerine getirileceği ancak her ihtimale karşı kişilik testini doldurmanın en iyisi olduğu yazıyordu. Ben doldurmadım ama doldurmuş olsaydım, bekleme listesinden son dakikada yapılan bir atamada dikkate alınacağından şüpheliyim.

Kapıda zaten yeni bir isim var. Umarım Brett Chiefs'i sever.

Kapıyı iterek açtığımda odamdaki üç kişi irkilerek bana bakıyor.

"Merhaba," diyorum onlara.

Annesi elimi sıkmak için öne çıkarken Finn'in yatağında oturan adam bile şaşırmış görünüyor. Elim tuttuğumda, annesinin gözyaşları içinde olduğunu gördüm.

gözleri. Bir şeyi yarıda kestim. Babası önünde kenetlediği ellerine bakmaya geri döndü.

"Biz Carter'larız," diyor. "Ve bu da Brett!"

"Merhaba," dedim. "Tanıştığımıza memnun oldum. Ben de eşyalarımı alıp duş alacaktım." Akşamın erken saatleri, ama hava hâlâ cayır cayır sıcak ve bugün herkes seyahat ediyor ve taşınıyor, bu yüzden antisosyal olma mazeretim kabul edildi.

"Eğer sizi bir daha göremezsek, iyi bir sömestr geçirin!" Bayan Carter öyle diyor. Gözlerindeki yaşlar parıldıyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver!"

"Teşekkürler." Annemin akşam yemeğine çıkmadan önce toplamam için beni zorladığı duş malzemelerinin olduğu sepeti aldım. Bana daha sonra memnun olacağımı söylemişti, ancak tam olarak bu durumu öngörebileceğini sanmıyorum. Her halükarda, oradan çıkarken ona zihinsel olarak teşekkür ediyorum.

Ben de ailemin evden ayrılmam konusunda duygusallaştığını düşünüyordum.

Birdenbire, gösterişsiz ailem için minnettar oldum. Bu da onları, özellikle de annemi özlememe neden oluyor. Zihinsel olarak ona tekrar teşekkür ediyorum, bu sefer ağlamadığı için.

Ölmüyor, bir parçam Carter'lara söylemek istedi. Bu çok aptalca bir hareket olurdu, o yüzden söylemediğime memnunum ama böyle hissediyorum. Angelina o kadının yerinde olmak için her şeyini verirdi ama yine de ağlama cüretini gösteriyor. Saçmalık gibi görünüyor.

En azından verdiğim tepkide bir terslik olduğunu anlayacak kadar net düşünebiliyorum, bu yüzden söz verdiğim gibi uzun bir duş alıyorum. Başkalarının gelip gittiğini duyuyorum ama hiç sıra oluşmuyor, bu yüzden kabinden vazgeçmiyorum.

İki adamın birlikte güldüğünü duyuyorum. Belli ki yıllardır arkadaşlar.

Duşu açıyorum. Su basıncı çok iyi değil ama sesi kesiyor.

Brett'in ailesinin hâlâ etrafta dolaşıyor olması için ciddi anlamda mantıksız olmaları gerekecek kadar zaman veriyorum. El ve ayak parmaklarım kırış kırış.

Ben çıkana kadar kuru zmler.

Salonumuzun zemini sessiz değil, ama bu bir konsere gitmekle yürüyüşe çıkmak arasındaki fark gibi: orman gürültü ve hareketlilikle dolu, ama bir konserle kıyaslandığında sessiz. Biraz kahkaha ve sohbet, biraz da televizyon gürültüsü var. Kapıların yaklaşık yarısı kapalı.

Saat daha dokuz, ama umarım bu Brett denen adam uyuyordur. Odaya gittiğimde, uyuyor olabileceğine karar verdim, çünkü yeni ğrenci kılavuzunu okuyordu.

Zımbalanmış kitapçık ben geldiğimde çıplak yataklarımızın üzerinde duruyordu ve internetten bulabileceğim kampüs telefon numaraları, alkolle ilgili kurallar ve birkaç harita gibi şeylerle doluydu. Benimki geri dönüşüm kutusunda duruyor, akılı başında her insan bu tür kağıt israfı saçmalıklarını oraya koyar.

"Hey," dedim.

"Hey." Brett kafasını kaldırmıyor. Mükemmel.

CD alarım la yatağa giriyorum ve st çarşafı başımın üzerine ekiyorım. arşaftan içeri süzülen ışık sönene kadar kulaklıkla Finn'in best of Tom Petty albümünü dinliyorum.

Uyuyana kadar dinlemeye devam ediyorum.

on üç

Üniversite nasıl bir yer?

Bunu söylemek zor.

Kahvaltılarda Finn'in yemekhanedeki çizgi filmde fırlamış yumurtalar ya da vıcık vıcık waffle makinesi hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum. Kampüste dolaşırken Finn'in buradaki ağaçları nasıl seveceğini düşünüyorum. Bazen başımı kaldırıp kalabalığı tarıyorum, onu görmeyi umuyorum. Bunun bir hata olmadığına kendimi nasıl ikna edeceğimi bilmiyorum: Finn üniversitede benimle değil.

Elbette, Finn hayatta olsaydı, benimle üniversitede olmazdı. Gerçekten Autumn ile üniversitede olurdu.

Bu ne muhteşem bir kabus olurdu.

Dersler arasında yürürken ya da yemekhanede tek başıma yemek yerken çoğunlukla bunu düşünüyorum - Finn ve Autumn burada birlikte olsalardı ne kadar sinir bozucu olurlardı.

Finn'e bunca yıl Autumn'un duygularına karşılık vermediğini ve onu unutması gerektiğini söyledikten sonra, en azından yazın son haftalarında sürekli ondan bahsetmesine izin vermek zorunda kalacaktım. Okula gittiğimizde bundan bıkmış olurdum. Finn, Sonbahar mucizesi hakkında durmadan konuşmamak için bilinçli bir çaba harcıyor olacaktı.

Ama ne zaman ondan bahsetmek için kendini tutsa gözlerimi deviriyor olurum. Çoğunlukla iyi olurdu ve onun adına mutlu olurum.

Ama Finn'e ne zaman yemekhaneye gitmek isteyip istemediğini sorsam, gelmek isteyip istemediğini öğrenmek için Autumn'a mesaj attığını biliyorum. Biz de lobide onu beklerdik, o da sahibini bekleyen bir köpek yavrusunu andırır, onu görür görmez neşelenirdi. Yemek salonunda, masanın üzerinden birbirlerine bakışları, gizli gülümsemeleri olurdu.

Onun adına mutlu olurum, gerçekten, yemin ederim. Autumn ve Finn arasındaki gerilim daha önce can sıkıcı olsaydı, çift olduklarında daha iyi olacağından şüpheliyim. İki insan arasındaki cinsel gerilimle ilgili bir şey bu: serbest bırakmak gerilimi azaltmaz. Genellikle daha fazlasını yaratır.

Birinci sınıflar için düzenlenen bir kaynaşma toplantısı ya da kampüs etkinliği için gördüğüm her el ilanında Finn'e gitmek isteyip istemediğini sorduğumu ve onun da bana Autumn'un gelmek isteyip istemediğine bakacağını söylediğini hayal ediyorum. Finn'in bu hafta vereceği her kararın altında yatan dürtü Autumn olacaktı. Ve bu beni sonsuza kadar hayal kırıklığına uğrattı. Sonunda bu konuda kavga ederdik.

Birkaç gün boyunca, ne zaman derste olmasam, Finn hayatta olsaydı Autumn için yapacağımız hayali kavgaya odaklanıyorum. Bazen benimle olan planlarını kaçırdığı için ya da Autumn'la takılabilsin diye kütüphaneye gitmekten yorulduğum için onunla yüzleştigimi hayal ediyorum. Açıkçası, her ne oluyorsa, Autumn Finn'i savunmaya çalışıyor, ama Finn ona her zaman hayır diyor, bunu benimle çözmesi gerekiyor, bu yüzden ayrılıyor ve kampüste veya yurttan nerede olursak olalım, Finn ve ben tartışıyoruz.

Finn'le çok kavga etmezdik ama onu savunmasını tahmin edebilecek kadar iyi tanıyordum. Bu ilişkinin henüz yeni olduğunu söyler ve "Autumn'la birlikte olma şansına sahip olmanın benim için ne anlama geldiğini biliyorsun" derdi.

Finn'in hala hayatta olduğu bu rüya dünyasında, Autumn'un yas tuttuğunu görmezdim. Hala onun kalbini kırdığından şüpheleniyor olurum, bu yüzden her zaman onun yanında olanın ben olduğumu belirtirdim.

Onu. Ve eğer Autumn onu yine terk ederse, Finn'i orada öylece beklemem mi gerekiyordu?

Bu Finn'e, hayalindeki kızla takılmak için beni ihmal eden bu yaşayan Finn'e kızmak çok iyi hissettiriyor.

Kavgayı ne başlatırsa başlatsın ya da diyalogun tam olarak nasıl geçeceğine ben karar verirsem vereyim, her zaman aynı şekilde biter: Finn'in özür dilemesi ve bana daha fazla zaman ayıracağına söz vermesiyle. Böyle biteceğini biliyorum çünkü Finn için her zaman iyi bir arkadaş oldum ve o da bunu biliyor. Biliyordu.

Evde olduğu gibi duşta da ağlama eğilimindeyim.

Gecenin geç saatlerinde, Finn burada olsaydı nasıl olurdu diye hayal kurarak dikkatimi dağıtamıyorum. Geceleri Finn'in öldüğünü biliyorum. Yoksa biliyor muyum? Bu düşünce hâlâ aklımı kurcalıyor *ama ya gerçekten Finn değilse?* Ya Finn'in boyunda, kilosunda ve benzer kıyafetler giyen biri Sylvie'ye yardım etmek için durduysa ve elektrik hattının koptuğu su birikintisine elini sokan oysa ve mezardaki gri kutunun içinde yüzü yanmış olan Finn değil *de oysa*.

Belki Finn kafasını çarptı, hafıza kaybı yaşadı ve uzaklaştı. Ama ben bunun doğru olmadığını biliyorum.

Diğer geceler, Finn'in kafasını vurmadığını hayal ediyorum. Belki de Finn Sylvie'yi öldürdüğünü düşündü ve o kadar kederlendi ve suçluluk duygusuna kapıldı ki kaçtı ve şimdi herkes ondan nefret ettiği için asla geri dönemeyeceğini düşünüyor. Belki polisin Sylvie'yi bilerek öldürdüğünü düşünmesinden bile korkuyordur.

Ancak geleceğin doktoru Finn, Sylvie'nin nefes alıp almadığını ve nabzını kontrol etmek için koştu.

Ona yardım etmek için koştu, çünkü Finn'in yapacağı şey elbette buydu.

Finn'in tabutuna yanlışlıkla başka birini gömdüğümüze kendimi inandırabilsem bile, herhangi birimizin bu şekilde incinmesine izin vereceğine kendimi inandıramıyorum.

Yani Finn hala burada benimle değil.

Ve üniversite hakkında söylenecek fazla bir şey yok.

on dört

Derslerdeki ilk haftamın ardından Cumartesi sabahı uyandım ve koşu rotamı belirlemem gerektiğine karar verdim. RA'lardan profesörlere ve ğrenci danışmanlarına kadar herkes bağımsız olmanın bize bağlı olduğunu söyleyip duruyor ve kimse bizi kontrol etmiyor. Ödevlerden falan bahsettiklerini biliyorum ama artık Koç'un kıcıma binmesine de izin vermeyeceğim ve niversiteye gidip her şeyini kaybeden o sporculardan biri olmayacağım.

Mezun olduktan sonra zaten lisede takılan bir ocuktum.

Bazı nedenlerden dolayı sadece sekize kadar uyuyabiliyorum, ama en iyisi bu, çünkü öğle vakti hala oldukça sıcak oluyor.

Sıkıcı Brett, benim onu düşündüğüm gibi, hala uyuyor. Geçtiğimiz hafta boyunca, hiç yapmadığımız bir tartışmanın ardından görünmez bir çizgi katımızı ayırıyormuş gibi yaşadık. Neden onun da beni tanımak konusunda benim kadar ilgisiz olduğundan emin değilim. Yurdun başka bir katında arkadaşları olabilir, çünkü onu her gece ortak salonda hangi etkinlik yapıyorsa onu yaparken görüyorum. Kendin yap stres topu yaptı; film gecesine gitti; hatta mikrodalga fırında yemek pişirme dersine bile gitti. Muhtemelen Brett'in de hiç arkadaşı yok ve arkadaş edinmek için bu etkinliklere katılıyor. Ancak gün boyunca odadan hiç çıkmıyor gibi görünüyor ve onu yemekhanede hiç görmedim. Odasına uğradığım birkaç seferde

Dersler arasında hep oradaydı, sanki kendi dersi yokmuş gibi.

Odaya girdiğimde başını kaldırıp bana bakmaması ya da selam vermemesi beni rahatsız ederdi, ancak ben de bu incelikleri yaşamak istemiyorum. Yine de bazen "Hey" diyorum ve bunu arkadaşça mı yoksa ne kadar kaba davrandığına dikkat çekerek bir pislik olmak için mi yaptığımdan emin değilim.

Brett masasındaki çerçevede kendi resmini saklıyor. Şu aptal beyzbol kartı resimlerinden biri ve on dört yaşlarında görünüyor. Harika bir sezon geçirmiş olmalı.

Üniversitedeki ilk cumartesi günü, ortaokulun beyzbol yıldızı Brett'i odanın kendi tarafında uyurken bırakıp yemekhaneye gittim. Yarım simit ve biraz meyve suyu atıştırdım ve yeni rotamı keşfetmek için yola çıktım.

Futbol sahasının etrafındaki pist bariz bir seçenek ama özellikle futbol sezonunda her zaman müsait olmayabilir. Avluya doğru yöneldim ama orayı elemem uzun sürmedi. Kampüsün bu bölümünde çok fazla yaşlı ağaç var, bu da çok fazla kaldırım karesinin kökler tarafından kaldırıldığı ve takılma tehlikeleri yarattığı anlamına geliyor. Daha önce beni pek rahatsız etmezdi ama üniversitede saçma bir kazadan kaçınmak en iyisi.

Bir tur attıktan sonra yaşlı ağaçların gölgesinden ayrılıp kampüsün daha yeni bir bölümüne geçiyorum. Buradaki kaldırımlar sadece daha düzgün değil; daha genişler ve yürüyen birinden kaçınmayı kolaylaştıracaklar.

Ki bugün bu konuda endişelenmeme gerek kalacağını sanmıyorum. Bütün hafta boyunca insanlar bana dün gece gerçekleşen çeşitli resmi ve gayri resmi karşılama partileri için el ilanları verdiler. Brett şafağa yakın tökezleyerek eve geldiğinde beni uyandırdı. Ortak salonda televizyon izlerken uyuyakalmak yerine gitmiş olması muhtemel görünüyor.

Finn ve ben dün gece birlikte dışarı çıkar mıydık?

Sadece Autumn da geliyorsa ve onun ne yapmak isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yok.

Bir milin üçte biri kadar uzun düz bir yolun yarısındayım. En yeni binanın önündeki plazada sona eriyor ve yaya trafiği için diğer taraftan dönüyor. Eğer diğer taraf da bu taraf kadar düzgünse, bu kesinlikle benim rotam olacak.

Finn benimle mi koşacaktı yoksa Autumn'un odasında mı uyuyacaktı?

Bunun cevabını ben de bilmiyorum. Finn burada olsaydı nasıl olurdu gerçekten bilemiyorum, Autumn'la sinir bozucu bir şekilde birbirlerine bağlı olacaklarından ne kadar emin olsam da.

Adımlarım uzun ve düzgün ve her adımda Finn burada olsaydı nasıl olurdu diye düşünmeyi bırakmam gerektiğini fark ediyorum. Böyle takıntılar yaparak kendime işkence ediyorum.

Yine de bir yanım iyileşmek istemiyor.

Acım geçtiğinde Finn'den geriye ne kalacak? İkinci tur.

Yeterince derin nefes almıyorum. Yanımda bir dikiş olmadan önce bunu düzeltmeliyim.

Finn yanımda olsaydı nasıl olurdu diye düşünmeyi bırakmalıyım.

Sanki onun hayatta olduğu ve birlikte kaldığımız o gerçekliğe neredeyse dokunabiliyorum.

Nefes al, Murphy!

Sanki yeterince düşünürsem o dünyaya geçecekmişim gibi geliyor.

Çok geç.

Yan tarafımda, kalçamın hemen üstünde bir ağrı var, o korkunç dikiş. Dişlerimi sıkıyorum ve koşmaya devam ediyorum.

Nefes almazsan böyle olur Murphy.

Finn'i hâlâ çok iyi tanıyorum. Bir gün onu bu şekilde tanıyamayacağım. Her an ondan bir parça kaybediyorum.

Zaman beni değiştiriyor.

Hiçbir şey değişmiyor Finn.

Acı çekerken nefes almaya devam et.

Bir gün arkadaşlığımızın derinliğini çocukça bir şeymiş gibi görmezden gelecek miyim? Bir gün Finn'i hatırlayıp onu düşünmeyeli yıllar olduğunu fark edecek miyim?

Nefes al.

Hayır.

Finn'i düşünmeden asla yıllar geçiremem. Ne kadar uzun yaşarsam yaşayayım, o her zaman tanıdığım en iyi adamlardan biri olacak.

Nefes almaya devam et. Bu iş sende.

Onu düşünmeden bir gün bile geçiremeyeceğimi düşünmek canımı yakıyor ama sonsuza kadar böyle canımın yanmayacağı kesin, bu da Finn'i düşünmeyi bırakmam gerektiği anlamına geliyor.

Nefes al.

Ya da Finn'i incitmeden düşünmenin bir yolunu bulabilirim.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Finn'in gitmesiyle ilgili her şey çok yanlış.

Nefes almaya devam et.

Sonra cenaze sabahını hatırlıyorum, kendime bunu yapmam gerektiğini çünkü Finn için yaptığımı söylüyordum. Angelina'nın, Finn'in giysilerinin ve eşyalarının dünyada işe yaramasını düşünmek istediğini söylediğini, Finn'in bunu istediğini.

Finn'i bu şekilde düşünmek neredeyse iyi hissettirmişti.

Nefes al.

Finn üniversitede iyi vakit geçirmemi isterdi, bu ne anlama geliyorsa.

Finn başka ne ister ki?

Yan tarafımdaki dikiş hafifliyor. Üçüncü turumdayım. İyi bir ritim yakaladım ve bunu sürdürmem gerekiyor. Düşüncelerimi durdurmaya ve vücuduma odaklanmaya çalışıyorum.

Nefes almaya devam et.

Üniversitede iyi vakit geçirmenin ne anlama geldiğini bilmiyorum. Gençlik çılgınlıkları ve çalışkanlığın efsanevi bir birleşimi sanırım. Belki herkes için farklıdır.

Finn'in burada olduğunu düşünmeye devam edersem bunun benim için ne anlama geldiğini anlayamayacağım. Çünkü burada değil.

Ve bu acıtıyor.

Ama bu doğru.

Nefes al.

Evet.

Finn'in hatırı için.

Çünkü o öyle yapmamı isterdi.

Onun ölümünü kabullenmem gerekiyor.

Nefes al.

Ve bu acıtıyor.

Ama gerçekler acıtır.

Sadece nefes almam gerekecek.

on beş

Son iki haftadır kendimi derslerime verdim.

Finn üniversiteye gitmemi isterdi, o yüzden üniversiteye gidiyorum, lanet olsun.

Lisedeyken her dönem onur listesine girmeyi başardım ve bu benim için yeterliydi. Sıralamada yükselmek gibi bir derdim yoktu. Sylvie ilk ona girmeye kararlıydı ve Finn de bu hedefinde ona katılıyor, bir yandan da Sylvie'nin okul birincisi olmaya kararlı olmamasından duyduğu rahatlamaı gizlice paylaşıyordu.

Üniversitede kendime sıkı bir program belirledim. Erken kalkıyorum (Brett'ten önce) ve dengeli bir kahvaltı yapıyorum. Derslerime giriyorum ve eksiksiz notlar alıyorum ve aklım dersten hiç çıkmıyor. Son dersimden sonra kütüphaneye gidiyorum. Notlarımı yazıyorum. Ders kitaplarımın altını çizerim. İleriı okuyorum.

Dersler arasında Finn'i düşünmemek daha zor oluyor. Dinlediğim derslere konsantre olmaya çalışıyorum ama bunu yapamadığımda yürürken el ilanlarını okuyorum. Kampüste bitmek bilmeyen ilanlar var. Partiler için ilanlar, öğrenci filmleri için ilanlar, siyasi etkinlikler için ilanlar. Hiçbir şeye katılmasam bile kampüste olup biten her şey hakkında bilgi sahibi oldum.

Bazen kampüste Frizbi golf oyunlarında veya açık hava resim atölyelerinde sıkıcı Brett'i görüyorum, bu yüzden sanırım yurt faaliyetlerinden uzaklaştı. Çözmek istemediğim bir gizem olarak kaldı, ancak bana hiç şans vermediği için benim hakkımda da aynı şeyleri hissetmesi beni hala rahatsız ediyor.

Öğle yemeğinde kulaklığımı takar ve kendimden geçerim. Finn'in CD'lerini dinlemek onu düşünmek sayılmaz. Birkaç kez, yalnız oturduğum için üzölmüş gibi masaya gelenler oldu, ben de kulaklığımı işaret edip baş parmağımla onayladım, sonra da onlar gidene kadar görmezden geldim. Şimdiye kadar işe yaradı.

Bir keresinde bir kız oturdu ve ben de rutinimi yaptım. Daha sonra, bir dakika düşünseydim onun gitmesini istemeyeceğimi fark ettim. Yine de kendimi şu anda bir kızın peşinden koşarken hayal edemiyordum. Finn ölmüşken biriyle çıkmayı nasıl düşünebilirim?

Onu uzaklaştırmam en iyisi.

Akşamları kütüphanede işim bittiğinde koşmaya gidiyorum. İlk cumartesi günkü rotayı izliyorum. Yol kolay ve düşünemeyecek hale gelene kadar kendimi zorluyorum.

Sonra yurda geri dönüyorum, herkes yemekten duşa giriyorum ve çoğunlukla boş olduğunda ve muhtemelen rahat bırakıldığımda yemekhaneye gidiyorum.

Bundan sonra ışıklar sönecek, çünkü sabah erken kalkacağım ve Finn'i düşünmeden geçireceğim uzun bir gün olacak.

Üniversitenin üniversite kısmını hallettim. Geri kalanından emin değilim.

Benim masama oturan kız gibi. Finn ölmüşken nasıl bir partiye gitmeyi ya da koşu kulübüne katılmayı düşünebilirim?

Ailemi gün aşırı ararım. Bunu bana Charlie öğretti. "Üçüncü gün senin öldüğünü düşünmeye başlayacaklar" dedi bana.

Ailem Finn'i hiç sormuyor ama annem "Nasılsın?" diye sorduğunda endişeleniyor. Yeni bir arkadaşın beni neşelendireceğini düşünüyor gibiler.

Her konuştuğumuzda bunu soruyor. Birkaç kez aileme yalan söyledim, onlara broşürlerdeki bazı öğrenci etkinliklerine katıldığımı söyledim. Bu onları biraz rahatlatıyor. Brett'le hiç tanışmamış olsalar da, beni görmezden gelmek için nasıl elinden geleni yaptığını anlatsam da, eninde sonunda kanka olacağımız konusunda kararlı görünüyorlar. Sanırım yakında bir arkadaş edinmem gerekecek ya da annem bir dahaki sefere aradığında Charlie'yi beni ziyarete gönderecek.

Ne yazık ki, bugün bir arkadaş edinmek için mükemmel bir gün olabilirdi.

Dersten sonra kütüphaneye gitmeyi haklı çıkaramıyorum. İlk büyük ödevlerimi teslim ettim, okumaya devam ediyorum ve yaklaşan bir sınav ya da test yok.

Yanlışlıkla kendimi bir ya da iki günlüğüne kıyıya vurmaya hazırladım.

Belki arabayla dolaşıp koşmak için bir park bulurum. Finn araziye değiştirmeyi severdi.

Son dersimden sonra, kıyafetlerimi değiştirmek ve Sylvie'nin dediği gibi, yeri TBA olan ekstra uzun bir koşuya çıkmak için yurda geri döndüm.

Yürürken kiracıları aramamam için bir neden yok, bu yüzden sabit hatlarını arıyorum. "Alo?" Babam telefona her zaman sanki ondan bir şey istemek üzereymişsin gibi cevap verir.

Nefret ettiği biri için fidye parası. Muhtemelen tele pazarlamacıları korkutuyordur. "Hey, baba."

"Carole!" diye bağırıyor anneme.

Telefonu açtığında bir klik sesi duyuyorum. Onun üst katta, eskiden James'in odası olan dikiş odasında, babamın da bodrumdaki atölyesinde olduğunu biliyorum. Bence bunu yapıyorlar çünkü kızgın olmasalar bile birbirlerine bağırarak için bir bahaneleri oluyor.

"Jack?" Annem söylüyor. Muhtemelen bugünlerde iletişim kurmalarının tek sebebi benim.

"Selam, giriş yapıyorum."

"Aradığına sevindim," diyor annem. Çamaşır yıkama durumum hakkında beni sorguluyor. Onun sözleri ve babamın homurtuları temiz iç çamaşırı giydiğimden şüphe duyduklarını açıkça ortaya koyuyor, ama bu doğru. Çamaşır yıkamak kolay. Berbat olan onları kaldırmak. Çoğunlukla temiz kıyafetlerimi sepete bırakıyorum ve sepet boşalana kadar kirlileri yerde bir yığın halinde bırakıyorum. Kaldırmakla ilgili bir şey sormadığı için o kısmı paylaşmıyorum.

Son telefon görüşmemizde diyetim konusunda endişeleniyordu. Bu çok komik çünkü ben evdeyken bana hiç karışmıyorlardı. Şimdi gözlerinin önünde olmadığım için onlara ihtiyacım olduğundan eminler.

"Hiç arkadaş edindin mi?" Annem sonunda soruyor.

"Dün gece Tayvanlı bir adamla tanıştım. Havalı birine benziyordu." Onunla asansörde tanışmıştım. Zelda tişörtümü beğenmişti ve inip katın iki ucuna doğru yürümeden önce yirmi saniye kadar konuşmuştuk ama yine de sayılır.

"Sen ve Brett daha takılmadınız mı?" Annem soruyor.

"Hayır." Yatakhane görüş alanımda olduğu ve yakında telefonu kapatabileceğim için minnettarım. "Ve istemiyorum da. Harika gidiyorum çocuklar. Vize notları açıklandığında göreceksiniz."

"Notlar her şey değildir," diye araya giriyor babam.

Sanırım annem de ben de şaşkınlıktan sessizliğe gömüldük, ama önce ben toparlandım. "Siz kimsiniz ve aileme ne yaptınız?" diye sordum.

Annem, "Notlar önemli ama baban haklı," diyor.

Annem babamla aynı fikirde olduğuna göre gerçekten endişelenmiş olmalılar.

"Cidden iyiyim." Bunun bir yalan olup olmadığından emin değilim. Belki bulunduğum nokta için "iyi" doğru kelime değil ama boğuluyormuşum gibi hissederken başımı suyun üstünde tutmak iyi bir şey, değil mi?

Sanki gitmem gerektiğini söylemek üzere olduğumu biliyor. "İstediğin zaman arayabileceğini biliyorsun değil mi?" Annem ekliyor.

"Evet, biliyorum. Ben iyiyim, tamam mı? Telefonu kapatmalıyım. İçeri girip asansöre binmek üzereyim."

Vedalaşıyoruz ve telefonu kapattıktan sonra Charlie'yi çantasını toplayıp beni ziyaret etmesi için aradıklarını hayal ediyorum.

Asansörden inerken Brett'in muhtemelen odamızda olacağını ve beni beklemediğini fark ediyorum. Programım son haftalarda oldukça kesindi. Eğer mastürbasyon yapıyorsa, en azından kapıyı kilitlerdi. Ve kapı kolu döndüğüne göre-

Ağlıyor.

Brett kucağındaki ders kitabını okuyormuş gibi davranmaya çalışır, ancak elinde tuttuğu çerçeveli resim masaya geri koyarken takırdar.

Sanki yüzünü silmiyormuş gibi odanın benim tarafıma doğru yürüyorum. Çantamı masamın üzerine koyuyorum, yatağıma uzanıyorum ve tavana bakıyorum. Brett'in nefes alışının normale dönmesini dinliyor ve bekliyorum.

Bir dakika sonra, "Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordum.

Hayır demesini bekliyorum. Sadece ağlamıyormuş gibi davranmasını bekliyorum.

Onun yerine, "Çok garip davrandıysam özür dilerim." diyor.

Şöyle bir baktım. Masasında oturuyor, profilden bana bakıyor. Çerçeveli resmi eline aldı.

"Daha önce aynı odayı paylaştığım tek kişi ikiz kardeşim Todd'du. Biz on dört yaşındayken öldü." Gözlerini siliyor.

Ben tam bir pisliğim.

Neden ailesinin onu terk ederken bu kadar duygusal davranmasının bir nedeni olabileceği aklıma gelmedi? Ya da o Küçükler Ligi fotoğrafının mantıklı bir açıklaması olabileceğini düşünmedim?

Keşke onu ve ailesini yargılama biçimim için özür dileyebilseydim, ama önce pisliğimi açıklamam gerekirdi.

"Çok özür dilerim," diyorum ve konuyu kapatıyorum.

"İnsanı asla terk etmeyen türden bir şey, anlıyor musunuz?" Brett öyle diyor. "Evet," diyorum.

Belki de nasıl bildiğimi duyabiliyor, çünkü Brett'in geri kalan sözleri aceleyle dökülüyor.

"Alışmak için dört yılım oldu, ama ne zaman uykunda değiştiğini ya da sabahları kalktığını duysam, bir an için o olduğunu düşünüyorum. Bu yüzden sana buz koyuyorum. Sen onun burada benimle olmadığını hatırlatıyorsun."

"Hayır, anlıyorum." Ona Finn'den bahsetmeyi düşünüyorum ama şimdi sırası değil. "Todd nasıl biriydi?" Belki yanlış bir şey söylemişimdir diye ona bakıyorum ama yüzü aydınlanıyor ve bana cenaze törenindeki Angelina'yı hatırlatıyor.

Todd bir aktör olabilirdi, Brett bana yemin ediyor. Çocuk olduklarını biliyor ama Todd'u rol yaparken görseydim anlardım. Todd içindeki bir şeyi harekete geçirip başka birine dönüşebilirdi. Kansas City'deki bütün küçük tiyatrolarda oynadı. Rolün ne olduğu önemli değildi, Todd o düğmeyi çevirir ve George Gibbs ya da Mercutio ya da Teneke Adam olurdu, fark etmezdi.

Todd beyzbolu da seviyordu ve yapabildiği her seviyede koçluk yapmak istiyordu.

"Todd'a bir keresinde aktör olmak isteyip istemediğini sormuştum," diyor Brett. "Omuz silkti. Sadece hoşuna gittiğini söyledi. Beyzbolu seviyordu. Baba olmak istiyordu ve aktör olmak bunu geciktirebilirdi." Brett duraklıyor. "Ben de on dört yaşındayız dedim. Kariyer hakkında soru sormak için çok fazla olduğunu düşündüm ve burada *baba* olmaktan bahsediyordu." Tekrar duraklıyor. "Yine de iyi bir baba olurdu. Harika da bir koç olurdu. Diğer insanlar için mutlu olmanın bulaşıcı bir yolu vardı. Takım kazandığında tüm takım adına sevinirdi, kaybettiklerinde ise iyi oyun çıkaran takım arkadaşları adına mutlu olurdu." Gülüyor. "Okulda bir şaka vardı, 'Todd Carter'dan nefret etmek için gerçek bir pislik olmanız gerekir' diye."

Todd ve Finn iyi anlaşmış gibi geliyor.

Brett bana Todd'un ölüm şeklinin aptalca olduğunu söyledi ve bunu açıkladığında ben de ona katılmak zorunda kaldım. Todd babasıyla antrenmandan eve dönüyormuş ve arabaları kırmızı ışıktaki durmuş. Sarhoşun

biri başka bir arabaya çarpmış.

kavşağa girmiş ve bu araç aile arabalarına çarparak Todd'un boynunu kıran bir hava yastığı arızasına neden olmuştur.

"O zaman o..." Sesi kesilirken Brett ellerini açık tutuyor. "Gitti," diye bitiriyorum onun yerine, başımı sallayarak. "Aynen böyle." Brett beklentiyle bana bakıyor.

"Komik ama, yani, hiç de komik değil ama..." El yordamıyla. "Bu oda açıktı çünkü en iyi arkadaşım öldü. Geçen ay." Yüzüm ısındı. "Bir kardeşle aynı şey değil, özellikle de ikizle, ama anlıyorum."

Birden gözlerim yaşardı. Brett'in kaybına saygılı olmaya çalışırken, Finn'le olan arkadaşılığımı azaltıyormuşum gibi hissediyorum.

Ağladığım için utanmama fırsat kalmadan Brett, "Geçen ay mı? Dostum, beni gördüğün yerde yumruklamadığına şaşırdım." Bu da beni hem güldürüyor hem de biraz daha ağlatıyor. "Ne oldu?"

Sonra Finn'in ölümünün ne kadar adaletsiz olduğunu, onun her zaman ne kadar temkinli olduğunu anlatıyorum.

Futbolda ne kadar iyi olduğunu, her zaman nazik olduğunu.

Bu kızı hayatı boyunca sevmiş ve onunla daha yeni birlikte olabilmişti.

Cenaze evi nasıl da doluydu.

Brett ve ben hemen arkadaş olmadık.

Ama eskiden öleceğimize hiç inanmadığımızı konuşuyoruz.

Bedenlerin ne kadar kolay kırılabileceği hakkında.

Uzun süre konuştuk. Onunla yemekhaneye gitmek için koşmayı atlıyorum. Pizza şaşırtıcı derecede güzeldi. Finn bu pizzayı severdi. Brett'e bunu bir ağız dolusu söyledim. Ve nasıl unutmak istemediğimi.

"Yapmayacaksın," diyor Brett. Masanın öbür ucundan doğrudan bana bakıyor, yemeğini unutmuş. O kadar emin ki. "Unutmayacaksın. Asla unutmayacaksın," diyor.

Boğazım sıkıştı ve yutkunmakta zorlanıyorum.

Bundan sonra sessiz kaldık ve ben utanmaya başladım. Bu adamı çok az tanıyorum ve bir gün içinde neredeyse iki kez onun önünde ağlıyordum.

Yemeğimiz bitince tepsilerimizi toplayıp dışarı çıkıyoruz. Yurda doğru caddeyi geçmeden önce durup iki tarafa da bakıyoruz. Yaya geçidinin yarısında konuşmaya başladı.

"Bir gün," diyor Brett, "Finn'i düşüneceksin ve bu seni incitmeyecek. Acı hiç geçmeyecek değil. Bugün beni gördün. Ama bazen? Bazen Todd'u hatırladığımda, onun kardeşi olduğum için mutlu oluyorum. Bir gün Finn'le de bunu yaşayacaksın. Bunu biliyorum."

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum ve tekrar sessizleşiyoruz.

Birkaç dakika sonra asansöre binerken, "İtiraf et. Masamda çerçevelenmiş beyzbol fotoğrafımla bir pislik olduğumu düşündün."

Panik yüzümden okunuyor olmalı, çünkü o gülüyor, bu da benim de gülmemde bir sakınca olmadığı anlamına geliyor.

Dediğim gibi, hemen arkadaş olmadık ama annemin Charlie'yi peşimden göndermemesi için yeterli bir başlangıç.

on altı

Beş haftalık okuldan sonra Ferguson'a geri dönüyorum. Finn'in doğum gününden önceki hafta sonu ve orada olmak doğru geliyor.

Kasabaya vardığımda, evinin önünden geçmek için yolumu değiştiriyorum. Finn öldüğünden beri çimler biçilmemiş gibi görünüyor. Kuraklık vardı, yani daha kötüsü de olabilirdi, ama birinin ceza almadan önce bunu yapması gerekiyor. Belli ki Finn'in işlerini yapmak şu anda ailedeki herkesin üstesinden gelebileceğinden daha fazla.

Ama ben halledebilirim. Bunu Finn için yapacağım, onun yerine değil.

Annem ve babam beni gördüklerine beklediğimden daha çok sevindiler ve birbirlerine yıllardır olmadıkları kadar iyi davranıyorlar. Belki de yalnız kalmak onlara iyi geliyor ya da benim için endişelenmek onları bir araya getirdi.

"Yarın sanat müzesine gitmeliyiz," diye öneriyor annem. Babam önce arabaya benzin koymakla ilgili bir şeyler mırıldanıyor, bu da onun da gideceği anlamına geliyor.

"Sabah Finn'in annesinin evine gideceğim," diyorum. "Birinin çimlerini biçmesi gerekiyor." Bir duraksama oluyor ve itiraz edeceklerini sanıyorum ama annemle babam gülümsüyor.

"Çok naziksiniz," diyor annem. Babam daha sonra maçı izlemekle ilgili bir şeyler söylüyor ve annem bize geç bir öğle yemeği hazırlayacağını söylüyor.

Masanın altından kardeşlerime, birilerinin anne babamızı kaçırdığını ve yerlerine birbirlerinden nefret etmeleri gerektiğini bilmeyen aktörler koyduğunu yazıyorum. Her zamanki gibi, sadece küçük üç kardeş bunun komik olduğunu düşünüyor.

Önce Angelina'yı aramadım. Sadece babamın çim biçme makinesini arabamın bagajına yükledim ve oraya gittim.

Son birkaç haftadır daha iyiyim. Hala bazen duшта ağlıyorum ama o kadar değil. İstediğimde konuşabildiğim, istemediğimde de anlayan bir oda arkadaşımın olması iyi geliyor.

Sanırım Brett benim arkadaşım, ama Finn'in benim için olduğu gibi bir arkadaş olacağını hiç sanmıyorum.

Finn'in evinin dışında, çim biçme makinesini boşaltıyorum ve motoru çalıştırıyorum. Tanıdık uğultu hoş bir beyaz gürültü. Hava hâlâ sıcak ama dayanılmaz değil. Sokağın aşağısında bir lale ağacı sararıyor.

Özellikle renkli ağaçları işaret ettiği için Finn'le dalga geçerdim. Onun sayesinde mevsimsel yeşillikleri takdir etmenin hayat boyu sürecek bir alışkanlığım haline geleceğini bilmiyordum.

Biçme makinesini iterken, başımın üzerindeki yaprakların yakında nasıl renk değiştirip döküleceğini ve onun bunu göremeyeceğini düşünüyorum. Baharda yeni yaprakları göremeyecek.

Finn'in yerel ya da başkanlık seçimlerinde asla oy kullanmayacağını düşünüyorum. Ben siyasetle hiç ilgilenmemiştim ama Finn ilk kez bir başkan için oy kullanmayı dört gözle bekliyordu. Önemsemeye başlamak o kadar da kötü bir şey gibi görünmüyor.

O sabah çok şey düşündüm. Kendime ve Finn'e verdiğim sözleri gözden geçirdim ve birkaç tane daha verdim.

Neredeyse bitirdiğimde, ön kolumla yüzümdeki teri silmek için duraklıyorum. İşte o zaman onu kapının önünde gördüm.

El sallıyorum ama Autumn bir adım geri atıyor.

Onu verandada görmedim ama korkulukta bir bardak buzlu su var.

Ön bahçeyle işim bitmek üzere, son kısmı da tamamladıktan sonra oraya gidiyorum. Dindeki buzlar boşalana kadar içiyorum. Kapıyı çalıyorum ve usulca adını sesleniyorum. Cevap gelmeyince zili çalıyorum.

"Ne?" diyor sonunda cevap verdiğinde.

Öfkesine o kadar şaşırdım ki bir adım geri çekildim.

"Merhaba. Teşekkürler?" Bardağı uzatarak söylüyorum.

Autumn korkunç görünüyor, iskelet gibi. Cevap vermeden önce derin bir nefes alıyor, sanki göğsünde büyük bir ağırlık varmış gibi.

"Finny biçiyormuş gibi yapıyordum," diyor, sanki bu benim için açık olmalıymış gibi. "Ve şimdi sen bunu mahvettin."

"Oh," diyorum, çünkü söyleyecek başka bir şey yok.

Bardağı elimden kaptı. "Sorun değil." Kahkaha olmayan bir kahkaha attı. "Sadece biraz yardımı oldu." Kapıyı arkasından kapattı.

Kapıyı tekrar çalmayı, daha fazla konuşmaya çalışmayı ya da Angelina'nın evde olup olmadığına bakmayı ve ona Autumn'un iyi olduğunu düşünmediğimi söylemeyi düşünüyorum. Ama yapmadım. Finn'in onun için endişeleneceğini bildiğim halde.

Verandadan çıktım, çim biçme makinesini topladım ve eve gittim. Babamla maçı izliyoruz, annem de bizimle taco yemek için yanımızda kalıyor.

Sonbahar tekrar aklıma geldiğinde, bu düşüncüyü Finn'in hayatta olduğuna dair fantezileri uzaklaştırdığım gibi uzaklaştırıyorum. Kafamda onun ve kendi kederim için yer yok.

Ertesi gün okula geri dönüyorum.

Finn'in yapmamı isteyeceği şeyi yapmıyorum.

on yedi

Sonbahar'ı duydun mu?

Birkaç hafta önceki koşum sırasında Sylvie'ye attığım mesajdan bu yana ondan gelen ilk mesaja bakıyorum. Dersler arasındayım ve kampüs boyunca yürümek için dar bir zamanım var ama kaldırımda olduğum yerde duruyorum. Biri omzuma çarparken bana pislik diyor, ama onu görmezden geliyorum ve kalabalık etrafımda hareket ederken yazıyorum.

Neyi duydun?

Sylvie, Finn'in onu aldattığını biliyordu, değil mi? Ona söyleyeceğini düşünmekle hata mı ettim? Bunu şimdi mi anlıyor?

Kendini öldürmeye çalıştı.

Başka bir adam barikatımı protesto etmek için bana çarpıyor.

"Affedersiniz," diyor bir kız.

İlk serin sonbahar günü. Gökyüzü masmavi ve herkes hafif ceketler giyiyor. Finn'in çimlerini biçmeyeli neredeyse bir hafta oldu.

Sylvie'ye emin olup olmadığını sormayı düşünüyorum ama bu Alexis için bir soru olurdu, Sylvie için değil. Sylvie doğru diyorsa, kesinlikle doğrudur.

Nedenini sormama gerek yok.

Ve nasıl olduğu önemli
değil. Tanrıya şükür
yaşıyor.

Yine de daha fazlasını öğrenme ihtiyacı beni rahatsız ediyor. Artık insanların derse koşturması yok, sadece kampüste dolaşan ve beni atlatan sıradan yürüyüşçüler var. Ne olursa olsun, geç kalacağım. Acele edersem, fark edilmeden arkadan sıvışabilirim. Ama ders bekleyebilir.

Sylvie ilk zil sesinde cevap verir.

"Merhaba Jack," diyor, sanki son konuşmamızda neden emniyet kemerini takmadığını sormamışım gibi.

"Merhaba," dedim. "Sonbahar'a ne oldu?"

"Kendini öldürmeye çalıştı. Hayatta kaldı ama şu anda hastanede." İç çekiyor. "Taylor bana söyledi. Nasıl öğrendiğini bile bilmiyorum. Mutlu olacağımı düşündü."

"İğrenç," diyorum.

"Evet."

"Ama Autumn iyi mi?"

"İyi olduğundan şüpheliyim Jack," diyor Sylvie. "Ama yaşıyor."

İkimiz de bir an sessiz kaldık. Rüzgar hızlanıyor. Yaprakların hışırtısını izliyorum. Yalnız bir bulut geçiyor.

"Bir şey söylemeliydim," diyorum. "Geçen hafta Autumn'u gördüm ve iyi olmadığını söyleyebilirim."

Sylvie homurdanıyor. "Ben de iyi olup olmadığını bilmiyorum," diyor. "Sen iyi misin?"

"Bilmiyorum," diye cevap verdim. "Ama Autumn'un olmadığını biliyordum." Derin bir nefes alıyorum. "Belki de iyi olma yolundayızdır. Autumn'u gördüğümde yolda olmadığını anladım. Angelina'ya ya da annesine bir şeyler söylemeliydim."

Sylvie'nin nefes alışını duyuyorum. Hâlâ rüzgârdaki yaprakları izliyorum. Bütün ağaçlar renklenmeye başlıyor.

"Bu beni neden bu kadar rahatsız ediyor?" Sylvie soruyor. "Bunu yapmış olması mı? Elbette Taylor'ın düşündüğü gibi bir canavar değilim ama Autumn Davis'in yaşayıp yaşamaması neden bu kadar umurumda?"

"Çünkü Finn onun yaşamasını isterdi."

"Evet," diye fısıldar Sylvie. Ve sonra, "Ya tekrar denerse? İstatistiksel olarak bunun için iyi bir şans var."

"Ona yapmamasını söyleyeceğim," diyorum, sanki bu kadar basitmiş gibi, ama hey, belki de öyledir? "Autumn'a Finn'in onun yaşamasını isteyeceğini söyleyeceğim." Kelimeleri yüksek sesle duyduğumda omuzlarımda bir şeyler gevşiyor. "Az önce oradaydım ama bu hafta sonu tekrar eve gidebilirim. Ayrıca, kardeşlerimle babamı sanat müzesine götürüp götüremeyeceğime dair iddiaya girdik."

"Bu çok tuhaf," diyor Sylvie. "Ama teşekkür ederim. Dürüst olacağım. Eğer teklif etmeseydin, seni suçlayacaktım. Beni görmek isteyeceğini sanmıyorum."

"Eğer teklif etmediysem, o zaman suçlanmış olmalıyım," diyorum. "Sana söylüyorum Sylv, geçen hafta sonu onu gördükten sonra gerçekten bir şeyler söylemeliydim."

Sylvie duraksar ve sonra dikkatle şöyle der: "Her zaman farklı yapabileceğimiz şeyler vardır. Önemli olan şimdi ne yaptığımızdır."

Yağmurun hatasıydı.

"Evet," dedim. "Haklısın."

onsekiz

Bir akıl hastanesinin filmlerdeki gibi uzun bir araba yolunun sonunda, büyük yeşil çimenleri olan görkemli bir bina olacağını düşünmüştüm ama burası hastanenin başka bir kanadı. Kendi resepsiyonu, vinil koltuklu bekleme odası ve su soğutucusu var.

Danışmaya yaklaşıp Autumn'u sorduğumda hemşire şüpheli görünüyor, sanki beni göndermesi gerekiyormuş gibi, ama ziyaret saatlerinin kırk dakika içinde başlayacağını söylüyor. Personel adımı Autumn'a verecek.

"Seni görmek istemezse haber veririm."

Hemşire tepkimi ölçmek için duraklıyor. Omuz silktiğimde tatmin olmuş görünüyor ve masanın arkasındaki kapıdan çıkıyor.

Beklemek için sandalyelerden birine oturdum. Autumn'un beni görmek istememesi mümkün. Sanırım bu konuda sinirlenmiş olsaydım, bu bir hastayı görmesi gereken biri olmadığının işareti olurdu.

Hemşire döndüğünde, "Artık onaylı ziyaretçi listesindesiniz, ama yine de yarım saat daha beklemeniz gerekiyor" dedi. Elimdeki çantaya baktı.

"Bu onun için mi?"

"Öyle mi?"

"Bunun içinden geçmek zorundayım. Ve plastik torba alamaz. Sana kağıt bir tane vereceğim."

Çantayı ona uzatıyorum ve gelmeden önce prezervatifleri çıkardığım için minnettarım. Etrafa bakınıyor, sanırım uyuşturucu ya da bıçak arıyor. Plastik poşetin Autumn için bir tehlike olduğunu düşünüyorum.

Hemşire torbanın içindekileri bir kese kağıdına doldurup bana verdi. Gülümsedim ve teşekkür ettim. Burası çalışmak için gergin bir yer olmalı.

Yarım saat hızla geçiyor, çünkü Autumn'a ne söyleyeceğimi bulmaya çalışıyorum. Bekleme odası diğer ziyaretçilerle doluyor ama oda sessizliğini koruyor. Ben daha hazır olmadan hemşire onu takip edebileceğimizi söylüyor ve bizi okul kafeteryasına benzeyen bir yere götürüyor.

Diğer ziyaretçiler prosedürü biliyor gibi görünüyor ve herkes kendi masasına oturuyor. Birini seçip odaya bakıyorum. Hatta okul kafeteryası gibi kokuyor. Bir bip sesi ve donuk bir gümbürtü duyuyorum. Farklı bir kapı açılıyor.

Autumn yabancılar grubunun arasından çıkıyor. Beni görmeden önce masaları taramasını izliyorum. Bana doğru ilerlerken yüzündeki boş ifade değişmiyor.

"Merhaba." Karşımdaki sandalyeye oturdu.

"Selam," diyorum. "Nasılsın?"

Bol kıyafetler giyen bir mağaza mankenine benziyor.

"Normal bir günde bile bu soruya nasıl cevap vereceğimi hiç bilemedim."

Bana değil, sanki cevap havada kalmış gibi omzumun üzerinden yukarıya bakıyor.

"Bence çoğu insan yalan söyler," diyorum ona.

Autumn gülümsemiyor ama omuzları biraz gevşiyor ve kendine daha çok benzemeye başlıyor, ben de devam ediyorum.

"Herkes her zaman iyi olduğunu söyler. Herkes her zaman iyi olamaz. Hepimiz gerçekmiş gibi davranıyoruz."

"Sanırım rol yapmakta iyi değilim," diyor.

"Belki de eskiden rol yapmakta çok iyiydin."

Autumn başını yana eğiyor.

Düşüncelerimi çözmeye çalışıyorum. "Finn senin depresyonda olduğundan bahsetti ama ben bunu hiç anlayamadım. Okuldaki hiç kimse göremedi. Onun ya da senin öyle olduğunu sanıyordum."

Cidden Finn ölene kadar onun sahte olduğunu düşündüğümü mü söyleyeceğim?

"Hamileyim," diye ağzından
kaçırıyor Autumn. Birbirimize
bakakalıyoruz.

Ne?

"Özür dilerim. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Başka bir şey düşünmek çok zor."

"Ve Finn-"

"Tabii ki."

Bir kahkaha patlattım, bu muhtemelen ona sahte demekten daha iyidir, ama yine de. Kafası karışmış ve hatta belki de telaşlanmış görünüyor, ben de açıklamaya çalışıyorum.

"Angelina için Finn'in arabasını temizledim ve bu koltuğun altındaydı. Bunları hemen önce almıştı-" Boğazımı temizliyorum ve çantayı masanın üzerinden ona doğru itiyorum. "Bunu alman gerektiğini düşündüm. Muhtemelen bunu sana o zaman vermeliydim. Özür dilerim." Duraksadım. "Bu onun sana geri döneceğinin kanıtı."

Sonbahar uzanıp çantaya dokunuyor ama açmıyor.

"Güldüm çünkü fişe bakarsanız, bir şeyler almış-" Vazgeçiyorum.

Çantayı açıyor ve bana annesini düşündüren bir şekilde şekerlere dokunuyor. Bana bakıyor ve fişi çıkarıyor. Onu tarıyor ve o da gülüyor.

Sonra kızarıyor ve ben başka tarafa bakıyorum. Tekrar baktığımda şeker paketlerini şefkatle okşuyordu.

"Çok fazla şeker var," diyorum.

"Bunları satan tek bir yer var. Finny o benzin istasyonunu hiç sevmezdi. Oraya sadece bana bunları almak için giderdi. Belki de

Bir süreliğine bundan kaçın."

"Neden beğenmedi?"

"Bilmiyorum." Sonbahar duraksıyor, sonra bir paket alıp açıyor. "Belki de bir sebepten dolayı güvenli olmadığını düşünmüştür?" Girişimde bulunuyorum. "Sen güvenlik konusunda ne kadar bilinçli olduğunu biliyorum."

Autumn elindeki şeker çubuğuyla duraksıyor. "Finny'yi hiç böyle düşünmemiştim ama sanırım haklısın." "Ben onu hep korumacı biri olarak düşünmüştüm." diyene kadar gerçekten afalladım.

Aynı özelliği farklı merceklerden görmemiz çok mantıklı.

"Annesine söyledin mi?" Ben sordum.

Autumn başını sallar. "İlk söylediğim kişi sensin. Bir hafta önce öğrendim. Hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyorum." Sonunda çubuğu şeker tozuna batırıyor ve yavaşça karıştırıyor.

"Ama bunu başaracaksın, öyle mi?"

"Evet, onu almak istiyorum. Finny hayatta olsaydı ne yapardım bilmiyorum." Elindeki şeker çubuğunu ağzına atıyor ve masaya bakıyor. Gülüyor ve omuz silkiyor.

O hamile. Autumn Finn'in bebeğini doğuracak.

Finn'in bebeği.

"Eğer hala St. Louis civarında olacaksan, ben evdeyken belki yardım edebilirim ya da ziyaret edebilirim. Finn'in bebeği."

Sonbahar gülümsüyor. Manken bakışı gitmiştir. "Finny için önemliydin. Sana ihtiyacım olacak-"

Başka tarafa bakıyor.

Cevabını tahmin etmeye çalışıyorum. *Çocuk bezi mi? Gezdirmek mi?*

"Finn hakkında hikayeler anlatacak insanlara ihtiyacım olacak ve elinizdeki her resmin bir kopyasına ihtiyacım olacak."

Finn'in cenazesinde ağlayan insanları düşünüyorum. Annesinin bunun onun bıraktığı izlerin kanıtı olduğunu söylemesini.

"Evet." Zihnimde, fotoğrafları soracağım insanların bir listesini yapmaya başladım. Cenaze töreninde, Alexis'in partisinde gördüğüm herkes. İnsanlardan hikâyelerini istemenin tam zamanı. Detaylar tazeyken. Keder hala tazeyken. "Benim de arayabileceğim bazı insanlar var," dedim. "Ve ileride, bebek bezine ya da..."

"Neye ihtiyacım olacağını bilmiyorum," diyor Autumn. "Ebeveynler her zaman... her şeye ihtiyaç duyuyor gibi görünüyor..."

Yine omzumun üzerinden bakıyor, sanki arkamda bebek eşyalarından oluşan bir liste havada süzülüyormuş gibi.

Düşüncesini bitirmesini bekliyorum. Bitirmeyince, "Sence annelerin, yani annen ve Angelina ne düşünür?" diye soruyorum.

Autumn başını sallıyor ve aramızdaki masaya bakıyor. "Mutlu olacaklar. Ama benim için endişelenecekler."

"Bunu görebiliyorum," diyorum.

"On dakika!" Hemşire odanın öbür ucundan bağırıyor ve ikimiz de sıçırıyoruz.

İkimiz de gülüyoruz ve sessizliğe gömülüyoruz. Ziyaretimin başlangıcından daha canlı görünüyor.

"Yani, uh-" Bunu söylemeli miyim emin değilim ama içimden bir ses Finn'in onun bilmesini isteyeceğini söylüyor. "Sylvie sana bir şey söylememi istedi."

Autumn rahatsız görünüyor. Dudağını ısıırıyor ve Sylvie için ona bağırmaya geldiğimi düşünmesin diye sözlerimi aceleyle getiriyorum.

"İyi olmana sevindi. Ya da iyi olacağına."

Autumn'un yüzü tedirginlikten şüpheciliğe döner.

"Gelip seni görmemi istedi," diye ısrar ediyorum. "Senin iyileşmeni istiyor."

Autumn bana alaycı bir bakış attı. Yalan söylüyor ya da abartıyor olsaydım, onun bakışları altında kıvranırdım. Ama öyle değil.

"Anladığımı sanmıyorum." Kızgınım, çünkü anlaması *gerekirdi*. "Tıpkı Finn'le ilgili anılarıma ihtiyacın olduğu gibi mi? Onun seni seven parçası sen olduğun sürece hâlâ hayatta Autumn. Neredeyse Finn'in bir parçasını daha hepimizden koparıyordun. Yani evet, Sylvie kendini ve Finn'le ilgili tüm anılarını erken bir mezara götürmeye kararlı olmadığından emin olmamı isteyecek kadar umursuyor. Ve artık hamile olduğuna göre-" Duruyorum. İntihara meyilli hamile bir kadına bağıriyorum resmen.

"Bunu bir daha yapmayacağım," diye fısıldıyor. Sesi titriyor.

"Kahretsin," diyorum. "Öyle demek istemedim-"

"Sorun değil. Ben de kendime kızgınım."

"Yine de seni ağlatmamalıyım," diyorum. Hemşireye endişeyle bakıyorum ama o fark etmemiş. Henüz.

Sonbahar ağlamak yerine gülerek beni şaşırtıyor.

"Finny'nin bebeğini taşıdığımı öğrendiğinde Sylvie'nin beni hala canlı isteyeceğinden emin misin?"

"Yani, sana bebek partisi falan düzenleyeceğini sanmıyorum ama o bir canavar değil. Yani evet, Sylvie sonunda öğrendiğinde senin sağlıklı ve mutlu olmanı isteyecektir." Omuz silkiyorum. "Sadece seni önemseyen bir sürü insan olduğunu bil. Ve herkes, Finn'i seven herkes senin de iyi olmanı istiyor, tamam mı? Bu bebeğe bir şey ol s a bile. Hayatta kal."

"Tamam," diye fısıldıyor.

"Zaman!" diye gürlüyor

hemşire. "Söz mü?"

"Söz veriyorum."

Bana sarılıp vedalaştığında, bu vedalaşma gibi gelmiyor. Finn'e sarılıyormuşum gibi hissediyorum. Artık onun uzun süre hayatımın bir parçası olacağını biliyorum.

Eve dönerken farkına vardım: Finn'i düşünüyordum ve Alexis'in o sabahki telefonundan beri ilk kez canım yanmıyordu.

Finn bir zamanlar hayatta olduğu ve onu sevebildiğim için çok ama çok minnettarım.

Sevmesi ve sevilmesi gerektiğini.

Ve hala sevilmek.

sonbahar

bir

Ölmeyi istememek, hayatta kalmayı istemekle aynı şey değildir. Arada, insanın nefes almaya devam etme arzusunun yatması gerektiğini bildiği ama soğukkanlılıkla yok olduğu gri bir boşluk var. Benim işgal ettiğim alan bu.

İçimde Finny'den canlı tutmam gereken bir parça var, bu yüzden geri kalanı, nefes almak gibi, katlanılması gereken bir şey.

Altı gün önce hastaneden taburcu olduğumdan beri yataktan kalktım, duş aldım ve bazen kusmadığım üç öğün yemek yedim. Her gün! Bunun yeterli olduğunu düşünmüştüm.

Hastanede geçirdiğim yaklaşık bir ayın ardından, eve döndüğümde kendimi öldürmeye çalışmamaya devam edebileceğimi düşünmüştüm. Ama hayır. Görünüşe göre, gelecekteki bir insana gebe kalmak yaşama isteğimi kanıtlamıyor.

İşte bu yüzden bu berbat, cafcıflı bebek butiğindeyim.

Angelina Teyze'nin de buranın berbat olduğunu düşündüğünü söyleyebilirim ama şimdi geri dönemeyiz. O ve annem bu sabah bana geldiler ve duş almanın ve giyinmenin iyi ve güzel olduğunu söylediler, ancak gelecek hakkında pek hevesli olmadığımından endişelendiler.

"Bebek bana hâlâ o kadar gerçek gelmiyor," diye itiraz ettim. "Muhtemelen daha sonra daha çok heyecanlanacağım."

"Bebek hakkında konuşmuyorduk bile," dedi annem. Odamın ortasında durmuş, ellerini önünde kavuşturmuş, bana bakıyordu.

Bekleyen bir büyükanneye göre tuhaf bir şekilde çocuk gibiydi. Angelina bana onu o kadar hatırlatan bir tavırla şifonyerime yaslanmıştı ki bunu ifade edemiyorum bile.

Angelina Teyze, "Bir şeyler için heves göstermelisin ufaklık," dedi. "Eve geldiğinden beri bir kitaba bile dokunmadın."

"Dün gece şeker mi şaka mı yapanlara şeker dağıtmak istemediğim için mi?" Yatağında oturuyordum (yatağında değil!). Doğum öncesi vitaminimi yutmuştum. Belki de bu konuda heyecanlanmamı istediler.

Annem yanıma oturdu. "Bu hepimiz için çok fazla. İyi şeylere odaklanmaya çalışmalıyız. Henüz gerçek gibi gelmiyorsa, gerçek gibi hissettirelim."

Ben de gülümseyip "Tamam." dedim.

Ve şimdi burada, annemin seçtiği bir bebek mağazasındayız.

Oraya vardığımızda, bir satıcı kadın üçümüze baktı: Angelina Teyze hippie kıyafetleri içinde, ben solmuş tişörtüm ve yırtık kot pantolonumla, annem ise Chanel takım elbisesi ve pahalı el çantasıyla. Hangimizin hamile olduğunu anlamaya çalışmak yerine anneme odaklandı, bu onun açısından akıllıca bir hareketti. Yine de, sanki mağaza katıldığımız bir etkinlikmiş gibi hepimize parlak bir kitapçık verildi.

Görünüşe göre sahip olunabilecek farklı türde bebekler var. Pürüzsüz Danimarka yüzeyleriyle çevrili ve sadece bej, gri veya beyaz giyen modern bebekler; ironik sloganlar içeren parlak gömlekler giyen ve vampir dişlerine veya bıyıklara benzeyen emzikleri olan komik bebekler; ve ahşap oyuncaklarıyla sadece doğal lifler yiyen veya giyen hippie bebekler, yine bej, gri veya beyaz.

Belki başka tür bebekler de vardır ama bu mağaza sadece bu üçüne hitap ediyor gibi görünüyor.

"Bugün sadece eğleniyoruz," diye cıvıldıyor annem. "Bizi heyecanlandıracak birkaç şey alıyoruz."

Satıcı kız odayı okuyor. Satış konuşmasını dinleyecek havada değiliz ve o da çok erken olması gereken Noel süslerini asmaya geri dönüyor

koymak için.

Annem kendinden emin bir şekilde Angelina Teyze ve beni yenidoğan bölümüne götürüyor ve minik askıları karıştırmaya başlıyor, ben de onu taklit ediyorum.

Bebeklerin bu kadar küçük olmasına imkan yok. Daha önce de bebekler gördüm ama hiç bu kadar küçük olmamışlardı.

Angie'nin kızını hastanede kucağıma aldığımı hatırlıyorum. Bu büyüklükte miydi? Gözlerimi kapadım ve onun hissini, ağırlığını hatırlamaya çalıştım, ağır değildi ama çok sağlamdı ve Finn'e döndüm ve ben-

Aman Tanrım.

Her şey durur. Butik yok. Elimde tulum yok. O hastane yatağında onunla birlikte oturuyorum ve o beni seviyor ama ben bunu bilmiyorum.

Bunu nasıl bilemedim? Şimdi aptalca bir şekilde ortada ve bize bağırarak istiyorum ama yapamıyorum. O gün söylediğimiz şeyler, her kelimesi "seni seviyorum" olsa da, aynı zamanda değildi. Ve bunu değiştiremem. Bunu değiştiremem. Yapamam, yapamam, yapamam, yapamam... Tanrım.

Angelina Teyze, "Gerçekten de o kadar küçükler," diyor ve ben tekrar dükkâdayım. Finny öldü. O hep ölüydü. Sadece kısa bir süreliğine tekrar hayatta olduğu aklıma geldi.

Elimdeki mavi puantiyeli tuluma bakıyorum.

"Yeni doğmuş bir bebeğin bu büyüklükte olamayacağını düşünüyordum."

"Hızlı büyüyorlar," diyor annem. "Çok fazla yeni doğan kıyafetine ihtiyacın yok. Birkaç hafta sonra bambaşka bir bebek olurlar."

Bir duraklama oldu. Annem, Angelina ve ben birbirimizi değerlendiriyoruz. Finny hayatta olsaydı, Anneler ikimizin bebekliğini anımsamaya başlardı.

Güvenli mi? Birbirimize, kendimize soruyoruz. Çoğunlukla bana soruyorlar ama annem ve Angelina Teyze'nin de kendi zamanları oluyor.

"Yine de düşündüğünden daha fazlasına ihtiyacın olacak," diyor Angelina Teyze, konuşmayı ilerleterek. "Bebeklerin bu kadar çok kıyafet değiştirmeye ihtiyaç duyması şaşırtıcı."

Bebekler. Finny'nin bebekliği değil.

Annem benden puantiyeli tulumu alıyor ve kucağındaki yığına ekliyor. "Her zaman sevimli olanları kusarlar" diyor.

Anneler artık gezinti konusunda kararsızdır. Annem Angelina Teyze'ye bakıyor, onun için duyduğu endişe normal duruşunu bozuyor. Ama artık dikkatimi vermiyorum.

Annem kusmaktan bahsettiğinde, bir süredir nasıl kusmadığımı düşünmeye başlıyorum, bu da vücudumun "Bekle, evet. Bu iyi bir fikir." Angelina için endişelenmeden önce yumurta ve sosisimi atacak bir yer bulmam gerekiyor.

Butikten çıkıp ana alışveriş merkezindeki çöp kutusuna doğru koşarken tadını şimdiden alabiliyorum.

Bununla işimin bittiğini sanmıştım. Kustuğumdan beri iki gün geçmişti. Ağlamayalı on iki saat olmuştu.

Zar zor başarıyorum, çöp tenekesinin üzerine eğilirken bir kavis çizerek parçaları kusuyorum.

Finny bunun için benimle gurur duyardı, diye düşünüyorum tekrar kabarıırken.

"Kusmuğunu nişan almakta gittikçe ustalaşıyorsun, Autumn."

Sesini duyabiliyorum, gerçekten söylediğini duyabiliyorum.

Hayır. Gerçekten o olduğunu düşünmüyorum, yine de bir ara bu fikri aklımdan geçirmiştim. Finny'siz bu yeni gerçekliği kabullendim ama yine de onu düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum. Düşündüğümde de? İşte karşımda.

Finny'm.

"Sonbahar

."

Nefes nefese kalıyorum. Kusmadığım zamanlarda bile mide kaslarım yeni ve gizemli şekillerde ağrıyor.

"Sonbahar mı?"

"Ben iyiyim!"

"Çantamda bir su şişesi var," diyor Angelina Teyze.

Su kulağa harika geliyor ve umarım vücudum yakında biraz içmeme izin verir. Titreyerek nefes alıyorum ama çöp kutusundan ayrılmıyorum.

"Annem nerede?"

"Elindeki tulumu alıyorum. Artı yüz kadar da pahalı kumaş parçası. Merak etme, ufaklık. Seni yeniden satış mağazalarına götüreceğim ve telaşlanmana gerek kalmayacak bebek kıyafetleri alacağım."

Dik duruyorum ve vücudumu değerlendirerek bir nefes daha alıyorum. Kendimi fırtınanın ortasında bir geminin kaptanı gibi hissediyorum, yaşlı kadına sabit durmasını ve dalgaları aşmasını söylüyorum.

Angelina Teyze şişeyi bana uzatıyor ve gülümsüyor.

Tanrıya şükür Finny'ye çok fazla benzemiyor. Gülüşü farklı, saçları daha koyu, çenesi daha keskin. Onda onu görüyorum ama çok daha kötüsü de olabilirdi.

Kendini taşıma şekli gibi, sabit bir metanetle. "Daha iyi misin?" diye soruyor.

"Ya kusmayı hiç bırakmazsam? Bazı kadınların bunu yaptığını okumuştum."

Omuz silkiyor. "Sonra bir altı ay daha kusacaksın ve bu berbat olacak."

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum." Suyu ağzımda çalkalıyorum.

"Yapabilirsin ve yaparsın, çünkü y a p m a k zorundasın, ama muhtemelen

olmaz," diyor Angelina Teyze. "Anne olmak tamamen kontrolü kaybetmek ve sonra da hayatta kalmakla ilgilidir."

Çöp kutusuna tükürüyorum ve bir yudum su içiyorum ama boğazım hâlâ acıyor.

"Annelik kulağa gerçekten korkunç geliyor."

Angelina Teyze beni kucaklıyor. "Buna değer," diyor.

Bebekle hiçbir ilgisi olmayan bir şekilde midem bulanıyor. Onu daha sıkı sıkıyorum.

"Özür dilerim. Bunu söylememeliydim," diye fısıldıyorum. "Yine de buna değer Sonbahar, ölseler bile."

Midem yine bulanıyor ama beni kucaklamadan bırakıyor ve bana hüznle gülümsüyor.

Bir güvenlik görevlisi yaklaşıyor ve yardıma ya da ambulansa ihtiyacımız olup olmadığını soruyor. Çöp kutusunu kullanmamdan pek hoşlanmadı ve sanki bu yardımcı olacakmış gibi avlunun diğer tarafındaki tuvaleti işaret etti. Annem alışveriş poşetleriyle dışarı çıktı. Güvenlik görevlisi telsizini açıp temizlik hizmeti istemeden önce ortama bakıyor.

Annem satın aldığı her kıyafeti o kadar detaylı anlatıyor ki arabaya bindiğimizde neredeyse çantaları karıştırmama gerek kalmıyor. Ama eve dönerken her biri için ona teşekkür edebilmek için yapıyorum. Sohbetimiz bugünkü maceramızdaki boşluğu, ilham vermeyi umdukları heyecanın eksikliğini örtüyor.

Bu bebekle ilgili her şey Finny'nin burada olmadığı gerçeğini pekiştiriyor.

Hepimiz için.

Yine de bunu istiyoruz. Ben
bunu istiyorum. O da bunu
isterdi.

Ama bu, onsuz bunu yapmayı daha kolay hale getirmiyor.

İşte yaşadığım yer burası, neşenin her tonunun Finny'nin ölümünün siyahına boyanması gereken, isteyerek var olmanın grisiyle susturulan bir yer.

iki

"Bu harika," diyor Angie, Guinevere'den başını kaldırıp bana gülümseyerek. Yüzü ısıltı ısıltı ve yorgunluktan gölgelenmiş.

Ona bunu hemen söylemeyi planlamamıştım. Aylardır neredeyse hiç konuşmamıştık ama onun yuvarlak yüzünü ve kısa boyunu gördüğüm anda kalbim yerinden fırladı ve içimi bir güven duygusu kapladı.

Sanırım bir arkadaşımınla birlikte olmayalı uzun zaman oldu.

Bodrum katındaki küçük daire, üç insan ve onların ayakkabılarıyla darmadağın olmuş durumda. Katlanmamış çamaşırlarla kaplı ikinci el ekose kanepenin kenarına tünemiş durumdayım. Angie yerde Guinevere'e Kasım ayının ilk haftası olmasına rağmen "İlk Noel" tulumunu giydireyor. Son düğmeyi ilikliyor ve bana bakıyor.

"Hamile olman harika, değil mi?" Topuklarının üzerine geri oturur. "Bu iyi bir şey." Sanki bir restoranda yediğim yemekten bahsediyor gibiyim. beklediğim gibi değildi. "Korkutucu," diye ekliyorum ve sesim hâlâ mayonezden bahsediyormuşum gibi çıkıyor.

"Korkunç!" Angie, Guinevere'in çenesini gıdıklarken şarkı söylüyor. Küçük pencereden giren güneş ışığında bebeği karnının üzerinde yuvarlıyor. "Ve hiç durmuyor. Üzgünüm."

"Durmayan ne?"

"Annelik korkutucu olmaktan asla vazgeçmez."

Gülüyor. Ben gülmüyorum.

Angie kollarını sarışın başının üzerine uzatıyor ve inliyor. Esniyor ve bana göz kırpmıyor.

"Ayağa kalk ve sana bakmama izin ver," diyor. Mecburen yapıyorum ve o da bilgece başını sallıyor.

"Anlayabiliyorum," diyor. "Kesinlikle görüyorum."

"Hayır, zar zor hissediyorum, Ang." Kotumun düğmesi çözüldü ama fermuarım açıldı.

"Görüyorum," diyor. "Ne zaman doğuracaksın?"

"1 Mayıs" diye cevap veriyorum, sonra da "1 Mayıs. İmdat çağrısı değil."

Angie gülümsüyor ve tekrar esniyor. "Evet, Aut Teyze'nin yumruğunu görebiliyorum, ya sen Guinnie?" Bir iniltiyle yere uzanıyor. "Üzgünüm, Autumn. Sadece çok yorgunum."

"Sorun değil. Ben de yorgunum." Kanepede arkama yaslandım ve çocuğunun gülümsemesini sağlamasını izledim. Angie'ye ulaştığımı ve onu evine bırakmam gerektiğini söylediğimde anneler çok heyecanlandı. Onu görmek güzeldi. Onu bir anne olarak görmek garip.

Angie'de beni ürküten bir özgüven var. Bunu ilk kez geçen yaz hastanede fark etmiştim ama şimdi daha belirgin. Kapıyı açtığında bebeği kalçasında tutuyordu ve beni kucaklayıp içeri davet ettikten sonra Angie, "Üzgünüm. Başını hissettim ve daha sıcak bir şeyler giydirmem gerekiyor" dedi ve giydirdi.

"Bu bir hile ya da hack falan mı?" Ona sordum. "Bir dakika önce kafasını hissetmekle ilgili söylediğin şey?"

"Hayır, sadece kafası yeterince sıcak gelmedi." "Yeterince sıcak olan ne?"

"Normalde nasıl hissediyorsa öyle." Tekrar esniyor. "Özür dilerim. Çoğu zaman gece boyunca uyur. Ama uyumadığı zamanlar..."

Bekliyorum ama başka bir şey söylemiyor. Odanın etrafına, beşiğe ve orta boy yatağa bakıyorum. Bir yıl önce ziyaret ettiğimde çok daha fazla alan varmış gibi gelmişti,

hepimiz hala lisedeyken.

"En son burada olduğun zamanı düşünmek tuhaf değil mi?" diyor Angie. Gözlerini tavana dikeyor.

"O zamandan beri çok şey değişti," diyoruz aynı anda, sonra gülüyoruz.

"Mesaj gönderdiğimi biliyorum," diyor Angie, "ama yüz yüze özür dilemek istiyorum.

Finn hakkında."

"Bu onun bebeği," diyorum.

Angie o kadar yüksek sesle gülüyor ki ağzını kapatıyor. Finny'yi düşünmenin verdiği acıyı bastırarak kadar irkiliyorum.

"Evet, tabii ki öyle," diyor ve kıkırdıyor. "Yani, başka kim olabilir ki?" Ayağa kalkıyor ve bana bakıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bazı insanlar Jamie'yi tahmin ederdi."

Angie başını sallar. "Jamie ile bunu asla yapmayacaktın.

Bunu herkes görebilir."

"Yapardım," diyorum. "Eğer beni aldatmasaydı."

"Hayır." Angie'nin sesinde kızından bahsederkenki kesinliği gibi bir kesinlik var. "Sizin yanınızda değildi."

Aynı fikirde değilim ama benim kendim hakkında bilmediğim bir şeyi onun bende görmesi hoşuma gitmiyor. Eğer ilişkimizin uzun sürmeyeceği onun için aşikârsa, ben bunu fark edemeyecek kadar aptal mıydım?

"Finny'nin olduğunu nereden bildin?" diye sordum. "Birbirimizi aylardır görmüyoruz. Yeni biriyle tanışmış olabilirim."

"Asla olmaz."

"Bunun neden imkânsız olduğunu anlamıyorum." Yine de neden itiraz ettiğimi bilmiyorum.

Angie yerden kalkıyor ve gelip kanepede yanıma oturuyor.

"Guinnie doğduktan sonra hastanede aranızda bir şeyler olduğu belliydi," diyor ama ben başımı sallıyorum.

"O zamanlar sadece arkadaştık."

Angie gözlerini o kadar sert deviriyor ki canı yanıyor gibi görünüyor.

"Siz hiçbir zaman sadece arkadaş olmadınız Autumn, bunu sen de biliyorsun." Yüzümü inceliyor. "Herkesin bildiğini biliyorsun, değil mi?"

"Bilmem gereken bir şey olduğunu bilmiyordum," diyorum şaşkınlıkla.

"Finn Smith'in senden hoşlandığını bilmiyor muydun?" Sanki ona göbek adımı bilmediğimi söylüyormuşum gibi söylüyor.

Dün gece bana "*Gerçekten bilmiyor* muydun?" diye sordu.

Angie, "Utanç duyduğun için bu konuda hiç konuşmadığını sanıyordum," diyor.

"Neyden utandın?"

"Yıllarca senin için bir kardeş gibi olduğu için utandığını düşündüm. Ama sonra ikinizin de birbirinize hayvanlarla ilgili şeyler yaptığınızı fark ettim."

"Ne?"

"Mesela, hiç bir hayvanın başka bir hayvanı gördüğünü gördün mü?" "Hiç gördüm mü-"

Angie beni durdurmak için iki elini birden kaldırdı. "Annemlerin evindeki köpeğim Bowie'yi hatırlıyor musun? Ne zaman onu gezdirsem ve başka bir köpek görse, kıpırdamadan dururdu ve diğer köpek de öyle yapardı. Sanki beyinlerinden geçen milyonlarca düşünceyi görebilirdiniz. Sonra aniden ya kavga etmek ya da oynamak isterlerdi. Finn Smith'le birbirinizi okulda, alışveriş merkezinde ya da herhangi bir yerde gördüğünüzde bir anlığına donup kalırdınız. Sonra tekrar hareket etmeye ve konuşmaya başlardınız ama sanki bir parçanız hala donmuş, diğer kişinin bir şey yapmasını bekliyor gibiydi."

Anılarımın flaşları bana saldırıyor, müziksiz bir montaj. *Finny. Benim Finny'm.* Konuşamıyorum. Angie benden bir şey beklemiyor gibi görünüyor.

"Bir süre sonra, tamam, Jamie'den ayrılacak ve Finn'le birlikte olacak diyordum," diyor Angie. "Ama sen hiç yapmadın. Belki anneleriniz çıkmanızı istemiyordur falan diye düşündüm."

"Hayır," diye fısıldadım. "Sadece bunun bir seçenek olduğunu bilmiyordum."

"Bu gerçekten üzücü," diyor Angie nazikçe. "Ama belli ki birlikte biraz zaman geirmişsiniz." Gözleriyle gbeğimi işaret ediyor.

"Bir gün. Daha doğrusu yarım gece ve sonra bir gün."

"Ah, Sonbahar." Onun ağırlığı, onun kokusu, Finn'in

"Kahretsin," diyor Angie.

"Artık bu konuda konuşabilir miyim bilmiyorum," diyorum ona.

Başını sallıyor, sonra uzanıp bana sarılıyor. Ben de rahatladım. Onu görmek gibi, olana kadar buna ne kadar ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

Angie geri çekildiğinde bebeğine bakar. "Biraz yalnızdım, Autumnn."

"yle mi?"

"Evet."

Guinevere dirseklerinin üzerinde yükseliyor. İkimiz de onu izliyoruz.

"Peki ya Dave?" Artık baba olduğu için ona "Tiki Dave" diyemem. Doğru gelmiyor.

"İşe gitmediği zamanlarda okulda oluyor, evde olduğu zamanlarda da bebeğe bakmasını istiyorum ki kendime bir dakika ayırabileyim, çünkü bir şekilde - çok yalnız olmama rağmen - asla yalnız değilim." Kızından bana bakıyor. "Kahretsin, seni korkutuyorum, değil mi?"

"Daha önce korkmadığımdan değil," diyorum, "ama senin bunu başardığını düşünmüştüm. Mükemmel genç anne durumu."

"Böyle bir şeyin var olduğunu sanmıyorum," diyor Angie. "Bu işin doğası gereği..." Tavana bakıyor. "Bu çok fazla, Autumn. Buna değer ama çok fazla. Anlayacaksın."

Herkes bana bunu söyleyip duruyor. Kimse detay vermiyor. Ona ne demek istediğini sorma zahmetine girmiyorum. Yerde şınav çeken bebeğe bakıyorum ve ayları sayıyorum. Beş aylık oldu. Bundan bir yıl sonra, ondan bir ay daha küçük bir bebeğim olacak.

Bir yıl içinde bu kadar çok şey değişmiş olmasaydı bunun imkânsız olduğunu düşünürdüm.

"Herkesi takip ediyor musun?" Ben soruyorum.

Angie önce cevap vermiyor. Bakıyorum, gözleri kapalı ve bir an için otururken uyuyakaldığını düşünüyorum, sonra konuşuyor.

"İlk başta hepsi haftada bir e-posta gönderiyor ya da okuldan arıyorlardı ve ben de 'Harika. Bu makul görünüyor' dedim. Ama sonra kesildi." Tekrar duraklıyor. Gözleri hâlâ kapalı. "Ve kendime 'Ben de meşgulüm' dedim. Hepimiz bir şeyler yaşıyoruz. Yeni şeyler yapıyoruz' diyorum. Noel için eve geldiklerinde takılacağımızı biliyorum ama sanırım aynı olmayacağını şimdiden biliyorum. Çünkü ben aynı değilim. Onlar da aynı olmayacaklar ama en azından aynı olmayacaklar." Derin bir nefes alıyor ve gözlerini açıyor.

Ona başımı salladım. Söylediği her şey mantıklı ama bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Angie, 'Umarım bu 'sefalet arkadaşını sever' şeklinde algılanmaz, ama anne olmanın nasıl bir şey olduğunu bilen bir arkadaşım olacağı için mutluyum" diyor.

Bu şekilde ortaya çıktı, ama biliyorum ki bunu dile getirirsem, Angie bana sadece anneliğin buna değdiğini ve daha sonra anlayacağımı garanti edecek.

Angie tekrar esniyor, yüzünü ovuşturuyor ve kızına bakıyor. Bebek oyun minderinde uyuyakalmıştır ve Angie neşelenir. Parmağını dudaklarına götürür.

"Gideyim mi?" Fısıldıyorum.

"Hayır ve sessiz olduğunuz sürece normal bir sesle konuşabilirsiniz. Derin bir uykusu var. Ben şanslıyım."

"Tamam."

Angie döşemeyi karıştırırken, "Finn olayında olduğu gibi," diyor. "Temmuz'daki e-postamda söylediğimi biliyorum ama Jamie ve Sasha hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Sana inanıyorum," diyorum. İnanmamak için hiçbir nedenim yok ve bunun doğru olmasını istiyorum.

"Bana çift olduklarını söylediklerinde gerçekten çok kızmıştım. Onlara bunun ne kadar boktan olduğunu anlatmaya çalıştım ama onlar sürekli 'Biliyoruz! Biliyoruz!' deyip durdular ve bu konuda ne kadar kötü hissettiklerinden bahsettiler."

"Kendilerini çok kötü hissetmiş olmalılar," diyorum.

"Ben de öyle dedim!" İkimiz de küçük bir horlama sesi çıkaran bebeğe bakıyoruz. "Ben de öyle dedim," diyor Angie sahnede fısıldayarak. "Kendilerini kötü hissetmeleri gerektiğini. Guinevere'in doğumuna birkaç hafta vardı, bu yüzden onlardan kaçmak kolaydı. Ama sonra hastanedeyken artık bu konular hakkında konuşmak istemediğini söyledin." Bana baktı. "Seni hastanede gördüğümde harika görünüyordun, sonra bebekle eve gittim ve şey..." Angie dudağını ısırtıyor.

"Ne?"

"Bu kadar uzun süre konuşmadan durduğumuz için kendimi kötü hissediyorum," diyor. "Önce seni aramalıydım."

"Sorun yok." Ona hastanede kaldığımdan bahsetmedim ama içimden bir ses bildiğini söylüyor. Henüz bu konuda konuşmaya hazır değilim. "Peki herkesten haber aldığında," diyorum en rahat sesimle, "nasıllardı?"

Angie bana Brooke ve Noah'ın planladıkları ayrılık konusunda beklediklerinden daha zor zamanlar geçirdiklerini ama Angie'nin son duyduğuna göre ikisinin de ayrıldıklarına memnun olduklarını söyledi. Noah'ın bir derneğe katılmasına gülüyoruz. Brooke'un Cadılar Bayramı için büyük bir randevusu varmış ama Angie nasıl geçtiğini hiç duymamış.

Angie, "Sasha bana onun ya da Jamie'nin e-postalarına ya da mesajlarına hiç cevap vermediğini söyledi," diyor. "Yani nasıl olduklarını bilmek ister misin bilmiyorum?"

"Oh." Omuz silkiyorum. "Duymak istiyorum. Onlardan haber almak istememek, onlar hakkında bir şey duymak istememekle aynı şey değil. Onları affetmediğimi söylediğimde, artık onları hayatımda istemediğimi kastediyorum, kötülüklerini dilediğimi değil."

"Son duyduğumda iyilerdi, hâlâ birlikteydiler." "Ama sadece birbirinizi tanıdığınız yeni bir yerde bu kolay." diye ekliyor.

Herhangi bir acı var mı diye derine iniyorum ama yok.

Aldattıktan sonraki anılar hariç, lisedeki o son bahar.

Bilseydim.

Keşke bilseydim.

Her şey farklı olabilirdi. O yer hala acıtıyor.

O yer affedemez.

Uzun bir süre Jamie'nin beni Sasha ile aldattığını öğrendiğim, bizim ayrıldığımız ve Finny ile benim bir araya geldiğimiz bir senaryo hayal ettim ve hayatlarımızın tüm gidişatı farklı olurdu. Geçen bahar aşık olduğumuzu bilseydik şimdi nerede olacağımızı tahmin bile edemiyorum.

"Sonbahar mı?" Angie soruyor. "İyi misin?" "Üzgünüm," diyorum. "Aklım başımda değildi."

"Üzgün görünüyordun."

"Keşke haftalar sonra değil de olay olduğunda birlikte yattıklarını bilseydim, çünkü belki Finn ve ben..." Bir kez daha omuz silkiyorum. "Bunu düşünmek anlamsız ama düşünmemek de zor."

Angie başını sallar. "Bu duyguyu bilirim." Yerde uyuyan Guinevere'e bakar. Güneş çekilmiştir ve oda daha karanlıktır. "Burada olmana sevindim, Sonbahar. Lütfen yapma-"

Ve sonra hastanede olduğumu bildiğini anlıyorum çünkü söyleyecek doğru şeyi bulmakta zorlanıyor.

"-bir yere gitmek mi?" diye bitiriyor.

"Yapmayacağım," diyorum. "Kısa bir süre için ölü olmanın daha iyi olabileceğini düşündüm ama bu bebekten önceydi."

Angie kızına bakmaya devam ediyor. "Bundan daha fazlasına ihtiyacın olacak," diye mırıldanıyor.

"Ne?"

"Özür dilerim." Bana tekrar baktı. "Hayatta olmak daha iyi, Sonbahar. Lütfen bunu bir daha unutma, tamam mı?"

"Anlatmayacağım," diyorum ve dikkatini dağıtmak için ekliyorum, "Bana doğum hikayeni tekrar anlatmalısın."

"Seni korkutmak istemem," diyor ama sonra hikayeye başlıyor.

Annem beni kırk dakika sonra aldığı anda epizyotomiler hakkında çok şey biliyordum. Dürüst olmak gerekirse, keşke ne olduğunu bilmeseydim, ama şimdi bildiğime göre, iyi bilgilendirilmek önemli görünüyor. Kütüphaneye bir gezi yapmam gerekecek.

"Nasıl geçti?" Emniyet kemerimi bağlarken annem soruyor.

"Güzel" dedim. "Onu ve Guinevere'i görmek güzeldi." "Arayı kapatabildiniz mi?"

"Sayılır. Çok fazla şey oldu. Neredeyse konuşabileceğimizden çok daha fazlasıydı." Duraksıyorum. "Farklı görünüyor. Kötü anlamda değil, ama sanki-" Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum ve bulduklarımdan da tam olarak memnun değilim. "Sanki aynı anda hem kendinden emin hem de boyun eğmiş gibi."

Annem başını sallayarak beni şaşırtıyor. "Alışıyor gibi görünüyor."

Araba bir kavşakta durduğunda, onu bana bakarken yakalıyorum.

"Daha gerçekçi hissettirdi mi?" diye soruyor. "Bebeği görmek?" "Biraz," diyorum. "Bunaltıcı bir şekilde."

Başını sallıyor. Bu durumu daha az bunaltıcı hale getirmek için söyleyecek ya da yapacak bir şey yok. Annemin devam etmesine şaşırdım.

"Biliyor musun Autumn, eğer Finny hayatta olsaydı, sana onun ne istediğinden çok senin ne istediğini düşünmeni söyledim. Ve sana şunu yapmanı söyledim.

şimdi o da var." Derin bir nefes alıyor ve ağlamaya başlama ihtimaline karşı araba yoluna girdiğimize seviniyorum.

"Benim almamı istemiyor musun?" Ben soruyorum.

Arabayı park ediyor. "Bu bebeğe sahip olmanı her şeyden çok istiyorum," diyor. "Ama sen de istemelisin Autumn. Bunu her şeyden çok istemelisin. Özellikle de bekâr bir anne olarak." Emniyet kemerini çıkardı ve bana döndü. "Angelina ve ben sana dünyadaki tüm desteği vereceğiz, bunu abartmam. Ama sen yine de bunu istemelisin ve kendin için istemelisin. Benim için değil, Angelina ya da Finny için değil, kendin için."

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Sorusuna nasıl cevap vereceğimden ya da bana gerçekten bir soru sorup sormadığından emin değilim.

"Finny'nin bebeğini kendim için istiyorum," diyorum sonunda. Kucağımdaki ellerime bakıyorum ve küçük tırnağımı karıştırıyorum. "Ama o hayatta olsaydı muhtemelen istemezdim," diye itiraf ediyorum. "Ve Finn olmadan bu çocuğu nasıl seveceğimi bilmiyorum."

Annem koltuğuna geri oturuyor ve benim gibi ön cama bakıyor. İç çekiyor.

"Tek yapabileceğimiz içinde bulunduğumuz gerçeklikte yaşamak. Finny hayatta olsaydı belki yine de bebeği doğururdun, belki de doğurmazdın. Ama o hayatta değil ve..." Duraklıyor. "Eğer bu bebeği doğurmanın senin için doğru olduğunu düşünüyorsan, o zaman bu bebeği sevmen konusunda endişelenmediğimi bilmelisin. O da gelecek."

"Ama ya yapamazsam?" Sesim boğuk geliyor. "Ya içimde bir şeyler kırıldıysa?" Kollarımı ortama sarıyorum. "Bebek, onu gerektiği gibi sevebilecek bir anneyi hak ediyor." Gözlerimi kapatıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Finny'nin bebeği benden daha iyisini hak ediyor.

"İyi bir anne olmanın ilk adımı, iyi bir anne olup olamayacağınızı sorgulamaktır. Ve eğer kendinizi kırılmış hissediyorsanız sorun değil, Autumn, çünkü ebeveyn olmak sizi yeni bir şekilde kırar. Bu yapabileceğin en keyifli ve en yürek parçalayıcı şeydir." Başını sallıyor. "Finny'yi kaybetmek

Bu bir trajediydi ama sen güçlüsün Autumn, şu anda göremesen bile ve iyi bir ebeveyn olacaksın."

"Sanırım Finny burada olsaydı daha iyi bir ebeveyn olurum."

"Ama asla bilemeyeceğiz," diyor annem. "Özellikle de o burada olsaydı ebeveyn olmaya karar vermeyeceğini düşündüğün için."

Omuz silkiyorum ve gözümü ondan kaçırıyorum. Kısa bir süreliğine Finny ve beni hamilelikle ilgili ne yapacağımıza karar vermeye çalışan üniversite öğrencileri olarak görüyorum. Haklı; birlikte ne karar verirdik bilmiyorum. Annemle derin konuşmalar yapmaya alışık değilim.

"Tekrar yapma şansın olsaydı babamla tekrar evlenir miydin?" diye sordum.

Tüm bu olanlardan önce de aklımdaydı.

Annem iç geçirir. "Sana sahip olmayı değiştirmezdin, tek bildiğim bu. Sadece babanla ilgili olsaydı? Nişanlandığım on dokuz yaşına zaman yolculuğu yapsaydım? Ondan farklı bir çocuk sahibi olmak ya da onunla her şeyi farklı bir şekilde yeniden yapmak istemezdin. Zaman yolculuğu gerçek değil, bu yüzden çözülecek bir sorun değil." Elime uzandı, teğet geçen spekülasyonlara girme işi bitmişti. "Bana bak."

Ses tonu aceleci ve gözleriyle buluşmak için dönüyorum.

Annem, "Bu çocuk karşında canlı ve nefes alıyor olduğunda," diyor, "söz veriyorum onu seveceksin. Ve farklı koşullar altında ne yapacağını umursamayacaksın. Çocukların sizi şimdiki zamanda yaşatan bir yolu vardır."

Yüzü ciddi, tanıdık ve yorgun. Finny'yi kaybetmek onu da incitti ve sonra neredeyse beni kaybediyordu, yine de Angelina ve beni bu son birkaç hafta boyunca şikayet etmeden taşıdı.

"Sanırım bu da başıma gelene kadar anlayamayacağım başka bir şey?" "Ebeveynlikte bunlardan çok var," diyor.

"Bunu istiyorum," diyorum. "Sorduğun için teşekkürler."

"Pekâlâ," diyor. "Hadi gidelim." Evin içine demek istiyor ama çok daha fazlası gibi geliyor.

üç

Dr. Singh'in ofisinin yıllar içinde bu kadar az değişmesi şaşırtıcı. Keşke dünyadaki diğer şeyler de duvarlarındaki resimler ve diplomalar, masasındaki hasta dosyaları yığınları kadar durağan olsaydı.

Değişen tek şey, kitaplığının tepesindeki yeşil bitkinin, neredeyse yere kadar uzanan uzun bir zincir halinde birbiri ardına yeni yapraklar doğurmaya devam etmesi.

Dr. Singh bu kez beni tarttığında çok memnun oldu.

"Çok sağlıklı görünüyorsun," diyor. "Seni hastanede gördüğümde-" Ellerin havaya kaldırıyor. Anlaşılan söyleyecek söz bulamıyor. "Ama şimdi? Biraz rengin var. Biraz kilo almışsın. Nasıl hissediyorsun?"

"Sanırım mide bulantım geçti," diyorum. "Yani bu iyi bir şey."

"Bu iyi, bu iyi," diyor Dr. Singh. "Peki yeni terapist nasıl? Dr. Kleiger'in işe yaramamasına üzuldüm."

Yüzümü buruşturmadan edemedim. "Yeni bayanı ben de sevmedim. Geri dönmek istemiyorum. Bana doğru gelmedi."

Dr. Singh kaşlarını çatıyor. "Doğru terapisti bulmak zor olabilir. Ama sizin buna çok ihtiyacınız var, değil mi? Kısa bir süre önce intihara meyilliydiniz ve bir bebek mi geliyor? Beynin hamilelik ayları boyunca, tüm ergenlik yılları boyunca olduğundan daha fazla değiştiğini biliyor muydunuz? İnanılmaz bir şey!

Ama-" Başını iki yana sallıyor. "Bu çok fazla. Senin ve bebek için güvenli olan yeni ilaçların işe yaradığından emin olmak için buradayım ama her hafta konuşacak birine ihtiyacın var Autumn. Yapacak çok işin var."

"Biliyorum," diyorum. "Ama hazırlanmak için yapmam gereken çok şey var. Bebeğin nerede ve nasıl uyuyacağını daha yeni konuşmaya başladık ve ben sürekli çok yorgunum."

"Başka biriyle tekrar denemelisiniz" diye ısrar ediyor Dr. Singh. "Ofisim başka bir öneriyle sizi arayacak, hmm?"

Başımı sallıyorum, o da gülümsüyor. Ben de ona gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Hazır buradayken bana söyleyebilirsin, nasıl hissediyorsun, kafanda, bedeninde değil?"

Ona gerçeği söyledim. "Bilmiyorum. Bu bebeği doğurmak istiyorum ama sanki Finny'yi özlemenin acısı sevincimi bastırıyor. Kendimi boşlukta hissediyorum. Bu yeni gerçeklikte nasıl kendim olacağımı bilmiyorum."

Dr. Singh iç çeker ve yüzünü ovuşturur. "Bu umduğum kadar büyük bir gelişme değil ve düzenli bir terapist bulmanız gerektiğini gösteriyor. Dr. Kleiger'ın size neden uygun olmadığını tekrar söyler misiniz?"

"Kendimi incelediği bir böcek gibi hissettim," diyorum. "Bana öyle bir baktı ki." "Peki ya Dr. Remus?"

"Ben onun okuduğu bir kitaptım."

"Peki konuşmalarımız hakkında ne hissediyorsun?"

"Sanki sen bir sağlık görevlisisin ve benim de senin tedavi ettiğin bir yaram varmış gibi," diye açıklıyorum.

Gülümsemesini kaybediyor ama tam olarak üzgün bir şekilde değil. Tekrar iç geçiriyor ve gözlüklerini çıkarıp inceliyor, sonra tekrar takıyor.

"Son derece meşgulüm Autumn," diyor. "Ama terapist olarak da sertifikam var. Seni iki haftada bir görebilirim, ne dersin?"

"Gerçekten mi?"

"Diğer haftalarda hastanede düzenlediğim grup terapisi seanslarına katılmanız gerekecek."

Elimde değil; yüzümü
buruşturuyorum. "Bunda bu
kadar kötü olan ne?"

Ondan uzaklaşıp ellerime bakıyorum. "Hastanedeyken... Dr. Singh, üzgünüm. Depresyondayım. Hastanedeyken grup terapisi seanslarına katıldım. Şeytanlar gördüğünden bahseden bir kadın vardı. İlaçlar işe yaradığında bile onları gördüğünü ama gerçek olmadıklarını hatırladığı sürece sorun olmadığını söyledi. Ama sonra iblislerden biri ona bir şey söylemiş, o da ilaç ayarlama zamanının geldiğini bu şekilde anlamış. Yani..." Söylemek istediklerimi ifade etmekte başarısız oldum, çünkü bir yanım bunları düşünmemem gerektiğini biliyor.

Bakışlarımı kaldırdığımda Dr. Singh kesinlikle bitkin görünüyordu.

"Autumn, hayatının sevgilin olmadan yaşamaya değmeyeceğine inandığın için hayatına son vermeye çalıştın, değil mi?"

Başımı salladım.

Tekrar iç geçiriyor ve sol elini uzatıyor. "İşte buradasın, olasılıklarla dolu parlak bir gençsin ve yaşamaya değer hiçbir şey görmedin ve ölmenin daha iyi olacağını düşündün. Şimdi burada" -sağ elini bir terazi gibi tutuyor- "başka bir gencimiz var. Dünyaya baktığında bazen şeytanlar görüyor." Bizi birbirimizle tartıyormuş gibi iki elini aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Bana göre siz aşağı yukarı aynısınız. İkiniz de nesnel olarak doğru olmayan bir şey görüyorsunuz. Ama en azından o şeytanlarının gerçek olmadığını biliyor." Ellerini masasının üzerinde kavuşturuyor. "Yani, ha? Ama ben bir doktor olarak böyle görüyorum. İkinizin de beyninde dünyayı yanlış görmenize neden olan kimyasal dengesizlikler var."

"Finny gerçekten öldü. Bunu hayal etmiyorum."

"Hayır," diyor Dr. Singh. "Ama ölü olmanın daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Şu anda bunu göremediğinizi biliyorum, ancak bu bebekle ya da bebek olmadan sevgi dolu mutlu bir hayat yaşayabileceğiniz nesnel olarak doğru. Daha çok gençsin. Ne büyük bir kayıp olurdu..."

Bana bakmıyor. Beyni kısa devre yapmış gibi omzumun üzerinden bakıyor ve ben bu hissi tanıyorum.

"Dr. Singh?"

Başını sallıyor. "Ve son olarak, Autumn, gitmeni istediğim grup TSSB'li hastalarım için. Salı günleri, yani az önce kaçırdın, ama gelecek hafta görüşürüz, ondan sonraki hafta da burada görüşürüz. Hmm?"

Katılıyorum. Hastanede yatarak tedavi görmekten ya da beni bir insan gibi dinlemeyen başka bir terapisti denemekten daha kötü olamaz.

dört

Bu kivili smoothie tanrıların ambrosia'sı. Herhangi bir şeyin tadının bu kadar güzel olabileceğini bilmiyordum.

Angie bana bir soru sordu ama ona cevap vermek için henüz içmeyi bırakmak istemiyorum. Sonunda bir nefesle dudaklarımı pipetten çekiyorum.

"Bu sadece askerler için geçerli değil. Herkes TSSB yaşayabilir" diyorum.

Yan kasabada yeni açılan bir smoothie-kahve dükkanındayız. Angie evde olmaktan sıkıldığı için dışarı çıkmamızı önerdi. Bu sabah Dave'i üniversiteye bıraktı, böylece beni alabilecek ve birlikte öğle yemeği yiyebilecektik. Guinevere, Angie'nin yanındaki sandalyede taşıyıcısının içinde. Elindeki gökkuşağı diş kaşıyıcısını bir Rubik küpü gibi inceliyor, sarı saçları çılgınca yukarı kalkıyor ve onu minik bir Einstein gibi gösteriyor. Buraya gelirken Angie'ye hastanede kaldığımı açıkladım, her ne kadar şüphelendiğim gibi bunu zaten duymuş olsa da.

"Yani her türden yetişkinin olduğu bir grupta mı olacaksın?" Angie soruyor. Sandviçini eline alır ve bir ısırık alır.

Smoothie'ne dönmeden önce ona "Biz yetişkiniz," diye hatırlatıyorum.

"Evet, ama grup terapisinde biriyle nasıl ilişki kuracaksın?

Otuzlu yaşlarda olan?"

Pipetimi çiğniyorum. "Bilmiyorum. Dr. Singh'in bir sebebi olmalı diye düşündüm."

Guinevere ciyaklıyor ve diş kaşıyıcısını küçük bir tak-tak sesiyle sallıyor. Sesinde bilmecesini çözdüğünü anlatan bir memnuniyet var ve onun adına seviniyorum. Angie ona gülümsüyor ve küçük ayağına dokunuyor.

"Aman Tanrım, Autumn," diyor. "Bu sabah bebeğin öldüğünü sandım!"

"Ne?"

"Evet, biraz uyudu, Dave'i okula götürme vakti geldiğinde beşiğine gittim ve o kadar hareketsizdi ki gerçekten nefes almadığını düşündüm. Onu kucağıma aldığımda bir saniye bile kıpırdamadı, o korkunç an için gerçekten öldüğünü sandım." Gülüyor. "Ama sonra uyandı ve bana karşı çok huysuzdu! Güzel bir rüya görmüş olmalı."

"Neden ölmüş olsun ki?" Hikayesi kafamı karıştırdı.

"Bazen bebekler öylece ölür," diyor Angie. "Ciddiyim. Genellikle ilk birkaç ay içinde olur, ama bazen"- omuz silkiyor ve aynı anda yüzünü buruşturuyor-"bebekler nefes almayı bırakır ve kimse nedenini bilmez."

"Kimse nedenini bilmiyor mu?" Tekrar ediyorum, beynim işlemeye çalışıyor. Bebekler söz konusu olduğunda doktorların bilinmesi gereken her şeyi bildiğini sanıyordum. "Nasıl bilmezler?"

"Teoriler var," diyor Angie, "ve riski azaltmak için yapabileceğiniz şeyler var. Nadir bir durum. Guinnie'nin ya da bebeğinizin başına gelmesi pek olası değil. Sadece bu sabah o kadar derin uyurken beni korkuttu."

Smoothie'mi içmeye devam ediyorum. Bir de sandviçim var ama sandviç umurumda değil, en azından şu anda. Angie, öldüğüne inandığı kızına bakıyor. Acaba bu korkuyu her zaman taşıyor mudur? Muhtemelen zihninin ön saflarında değildir. Muhtemelen her zaman kızının hayatta olmasını bekliyor, ancak bu bilgi, bebeği hiç uyanmayan annelerden biri olabileceğiniz bilgisi... Bunun sizi asla terk edeceğini sanmıyorum. Artık bunu bildiğim için beni de terk edeceğini sanmıyorum.

Angie kızının çoraplı ayaklarını gıdıklıyor. "Bu kadar güzel ne hayal ediyordun?" Cep telefonu çalıyor ve cevap vermeden önce gülümsüyor. "Selam bebeğim." Gülümsemesi eriyor ve dudağını ısırtıyor. "Öğle yemeğinden sonra Autumn'u eve götürmem gerekiyor, sonra da Guinevere'in uyku vakti gelecek. Belki-" Bana bakıyor ve telefonunu omzuna koyuyor. "Autumn, yemeğimizi bitirdikten sonra Dave'i almamızın bir sakıncası var mı? Öğleden sonraki iki dersini de aynı adam veriyor ve o hasta."

"Sorun değil. Önemli bir şey değil." Bugün programımdaki tek şey bu smoothie.

"Tamam ama ondan sonra seni eve götürmeden önce Guinnie'yi uyutmam gerekecek. Onun programını bozamam. Ne var Dave?" Telefonu tekrar kulağına götürüyor. "Ya da Dave seni eve götürebilir."

"Her şey yolunda." Smoothie'mi neredeyse bitirdim ve gitmeden önce sandviçim için bir kutu ve bir smoothie daha isteyeceğim. Guinevere düşünceli bir şekilde gurulduyor ve diş kaşıyıcısını tekrar elinde çeviriyor.

"Tamam," diyor Angie telefonda. "Evet, bir saat içinde orada oluruz. Çünkü yemeğimizi bitirip oraya kadar gitmemiz gerekiyor! Webster Groves mu? Ne fark eder ki? Çünkü Autumn'u bırakıp Guinnie'yi yatırmak için eve gideceğimi ve seni almadan önce iki saatim olacağını sanıyordum! Aman Tanrım, bir saat sonra görüşürüz." Angie bana gözlerini devirdi. "Beklemek zorunda olduğu için sinirli."

"Bunun olacağını biliyordun sanki," diye teklif ediyorum. "Evet, ama çoğu zaman kötü bir ruh hali içinde." "Neden?" Son smoothie'yi höpürdeterek içiyorum.

Omuz silkiyor ve bebeğe bakıyor. "Yani, ikimiz de yorgunuz. Gece boyunca uyuduğunda bile yorgunuz. O da okula gidiyor ve hafta sonları hamburgercide on altı saat çalışıyor. Bilemiyorum. Okulda ya da işte kimse ona tükürmediği için benim ondan daha fazla şikayet etmem gerektiğini düşünüyorum ama onun için de her şeyin neden zor olduğunu anlıyorum."

"Evde bazen üzerine kusuluyor," diye belirtiyorum. "Bana en sevdiği gömlekle ilgili bir hikaye anlatıyordun."

"Evet, bu doğru," diyor Angie.

"Siz iyi misiniz?" Ben soruyorum. "Yani, ilişki açısından?"

"Öyle mi? Sanırım mı? Bilmiyorum. Her zaman konuşacak çok şey oluyor. Epizyotomi iyileştikten sonra bile gerçekten seks yapmak istemedim. Sanırım Guinevere doğduğundan beri iki kez seks yaptık." Omuz silkiyor.

"Dave bu konuda ne düşünüyor?"

"Bilmiyorum. Muhtemelen ona sormalıyım ama bu konuda kendimi biraz suçlu hissediyorum," diyor Angie.

"Neden kendini suçlu hissediyorsun ki? İnsanlar bebek sahibi olduktan sonra bunun olduğunu herkes bilmiyor mu?"

"Evet," diyor Angie, "ama hamilelik boyunca böyle bir şeyin başımıza gelmesinin mümkün olmadığı konusunda şakalaşıyorduk çünkü biz tavşan gibiydik. Şimdi işte buradayız. Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen üzgün ama konuyu açmayarak nazik olmaya çalışıyor, ama ben konuyu açmıyorum çünkü çok yorgunum."

Bunu söylemeden bırakmasına izin veremem. Ya Dave'e bir şey olursa?

"Ona önemsedliğini söylemelisin," diyorum. "Şikayet etmediğini fark ettiğini ve bunun senin için çok önemli olduğunu. Çünkü şikâyet etseydi ne kadar kötü olurdu?"

"Evet, belki," diyor Angie.

"Kesinlikle söyle ona," diyorum. "Ciddiyim."

Angie başını yana eğip bir şeyler söylemeye başlıyor ama sonra yüzü soluyor. Ağzı açık kalıyor.

"Ne?" Omzumun üzerinden te z g â h t a sıra bekleyen Sylvie Whitehouse'a bakıyorum. Menüü inceliyor. "Beni gördü mü?" diye soruyorum.

"Kesinlikle," diyor Angie. "Gitmek ister misin?"

"Bir smoothie daha istedim." Bu konuda o kadar üzgünüm ki ağlamak istiyorum ve gerçekten ağlayabilirim. Bu smoothie uzun zamandır başıma gelen en güzel şeydi. Bir tane daha içmek istedim ama şimdi içemiyorum çünkü ölmeden hemen önce erkek arkadaşıyla yattığım kızın arkasında sıra bekleyemem.

Angie'nin yüzü sertleşiyor. Bebeğine baktı ve tekrar bana döndü.

"Guinnie ile burada bekle." Standımızdan ayrılıyor ve tezgâha doğru yürüyor.

ve Sylvie'nin arkasında sıraya giriyor. İkisi de önlerine bakıyor ama Sylvie'nin omuzlarının duruşundan Angie'nin onun arkasında olduğunu anlıyor.

"Meh?" Guinevere soruyor ve bu gerçekten bir soru. Bunu duyabiliyorum. "Meh?"

Meh?"

"Sorun yok."

Bakışları odanın içinde dolaşıyordu ama bana takıldı. "Meh," dedi bana.

"Hemen dönecek," diyorum ve bebek gürültülü hıçkırıklara boğuluyor. Yerimden fırlayıp masanın etrafına dolanıyorum. "Şşş," diye yatıştırıyorum, ama sesim çok tiz çıkıyor. "Sorun yok." Koltuğun kayışlarıyla oynayarak onu taşıyıcının sıkı güvenlik özelliklerinden kurtarmaya çalışıyorum. "Ben buradayım," diyorum, sanki bu rahatlatıcı bir şeymiş gibi.

Serbest kaldığında bebek ağlamayı kesiyor ama görünüşe göre sadece şaşkınlıktan. "Beba?" Bir şey yapmamı bekliyor ama ne yapacağımı bilmiyorum, bu yüzden onu koltuk altlarından önüme doğru tutmaya devam ediyorum. "Meh?" diye tekrar deniyor ve inliyor.

Onu tik-tak hareketiyle ileri geri sallamaya başlıyorum. Yüzünden bir dizi duygu geçiyor: şaşkınlık, zevk ve sonra kızgınlık. Sanırım yaptığım şey hoşuna gidiyor ama onu görevinden alıkoyduğum için rahatsız oluyor.

Nedense ona "Bebek salıncağı, bebek salıncağı" diye şarkı söylüyorum ve bu onu güldürüyor. Göz ucuyla Sylvie'nin içkisini beklediğini görüyorum. Finny ve benim onu ne kadar incittiğimizi düşünmemeye çalışıyorum.

O ve ben hiçbir zaman arkadaş olmadık, ancak yaşananlar Jamie ve Sasha'nın bana yaptıklarına o kadar benziyor ki bunu düşünmek beni rahatlatmıyor.

Guinevere bana güvensizlikle bakıyor, sanki insanların başka bir kızın erkek arkadaşını çaldığını söyleyeceğini biliyor.

"Hayat gerçekten karmaşık Guinnie," diyorum ona, hâlâ onu ileri geri sallarken. Çok ağır değil ama kollarım yorulmaya başladı. Yine de, tekrar ağlamasından korkarak sallamaya devam ediyorum. "Bebek salıncağı," diye tekrar şarkı söylüyorum ama bu sefer daha az etkileniyor.

"Görünüşe göre doğuştan yeteneklisin."

Angie's, bir bardakta smoothie'm ve sandviçim için bir kutu ile yeniden ortaya çıktı.

"Teşekkür ederim, Angie." Yine ağlayacak gibi oluyorum ve ilk kez bunun hamilelikle ilgili bir şey olabileceğini fark ediyorum.

"Yüzündeki ifadeyi gördüm ve o duyguyu hatırladım," diyor Angie. "Bir tane almadan gitmene izin veremezdim."

Ayağa kalkıyorum ve çocuğu bir bardakla değiştirip büyük bir içki alıyorum. "Teşekkürler," diyorum tekrar.

"Önemli bir şey değil," diyor Angie. Bebeği tekrar taşıyıcısına bağlar. "Bana bir şey söyledi."

"Sylvie?"

"Evet." Bana baktı. "Kendini daha iyi hissetmene sevindiğini ve seni tebrik ettiğini söylememi istedi."

Ağzımın açıldığını hissediyorum ama hiçbir kelime çıkmıyor.

Angie kızının kemerini bağlamayı bitiriyor ve bana bakıyor. "Nereden biliyor?" diye sordu.

"Muhtemelen Jack söylemiştir," diyorum. "Finny'nin arkadaşı Jack Murphy'yi hatırlıyor musun? Beni hastanede görmeye gelmişti." O ziyaretten beri Jack'i görmedim ama üç günde bir mesaj atıyor. Beni kontrol ediyor, bu beni rahatsız ederdi ama bunu Finny için yaptığını biliyorum. Genellikle nasıl olduğunu soruyor.

Ben dayanıyorum ve o bazen tak tak şakası gönderiyor. Nasıl olduğuma verdiğim cevap, tıpkı şakalarının kalitesi gibi, çok değişkenlik gösteriyor.

"Evet, Jack'i hatırlıyorum," diyor Angie. "Hazır mısın bu arada? Onunla yakın olduğunuzu bilmiyordum."

"Değiliz," diyorum, onunla birlikte gitmek için ayağa kalkarak. "Sanırım Finny'nin hatırı için beni görmeye geldi."

"Huh," diyor Angie. "Sylvie'ye söyledi ve Sylvie senden nefret etmiyor mu?" "Bilmiyorum. Benden nefret ediyormuş gibi mi geldi? Benden nefret ediyor muydu?

Alaycı mı?"

Angie duraklar. "Hiç sanmıyorum. Sesi ciddi geliyordu. Heyecanlandığını sanmıyorum ama daha iyi olduğun için gerçekten memnun gibiydi." Bebek bezi çantasını omuzladı ve otoparka doğru yola çıktık.

"Sanırım benden nefret etmemesi ikimiz için de iyi olur," diye teklif ediyorum ve Angie sadece başını sallıyor, çünkü şu anda hayatımdaki pek çok şey gibi, söyleyecek bir şey yok.

En azından bu smoothie var.

beş

İnternette "Bebek İçin *Gerçekten* Neye İhtiyacınız Var" başlıklı bir makale buldum ve "the" ya da "your" kelimelerini atarak güvenimi çoktan kazanmışlardı.

İhtiyacınız olduğunu söyledi

1. Bebeğin güvenle uyuyabileceği bir yer
2. Bez değiştirmek için bir yer ve bunu yapmak için gerekli malzemeler
3. Bebeği taşımak için bir yol
4. Giysiler
5. Bir salıncak
6. Oyuncaklar ve kitaplar

Her bir maddenin kendi alt kategorileriyle dolu olduğunu bilsem de, aldatıcı basitliğine güvenmeye karar verdim ve listeyi anneme gösterdim. Bu annemi bana çok çok daha uzun listesini göstermesi için güçlendirdi.

Sonunda, bugün gideceğimiz mağazayı Angelina Teyze'nin seçmesine izin vererek uzlaştık. İşte bu yüzden buradayız, bir satış mağazasının önünde duruyoruz.

Annem hayat boyu en iyi arkadaşı tarafından ihanete uğramış hissediyor.

"En azından büyük dandik mağazalardan birini seçeceğini düşünmüştüm," diyor hayretler içinde kalan Angelina'ya.

"Neden bu şirket yalakalarının cebine daha fazla para koyalım ki?"

"Burası iyi görünüyor anne. Hadi içeri girelim," diyorum.

İç çekip el çantasını diğer omzuna götürüyor, ben de dönüp kapıya yöneliyorum.

İçeride, cam bir tezgâhın arkasında mavi saçlı bir kadın biraz fazla yüksek sesle, "Bir şeye ihtiyacınız olursa, sadece isteyin!" diye bağırıyor. Ya tığ işi yapıyor ya da örgü örüyor ama net göremeyeceğim kadar eğilmiş durumda. Sanki bir kazanmış gibi tekstil işçiliğinin üzerine eğilmesinde cadılara özgü bir şeyler var.

Sol tarafta bir sıra alt değiştirme masası var ve ben de iki numaralı gündem maddeme yöneliyorum. Oraya vardığımda, bir alt değiştirme masasında neye ihtiyacım olduğundan emin olamıyorum. Açıkçası, süslü bir şeye ihtiyacım yok, ama süslü olan ne? İki raflı çam ağacından yapılmış olandan daha fazlasına ihtiyacım olacak, ama aynı zamanda bir oyun parkı ve beşik olana ne dersiniz? Bir bebek kakasının temizlendiği yerde mi oynamalı ve uyumalı?

Annem ve Angelina Teyzem hâlâ girişin yanında konuşuyorlar. Angelina Teyze bir giysi rafını işaret ediyor ve annem taş suratlı bir şekilde oraya doğru yürüyüp malları incelemeye başlıyor.

"Bu Ralph Lauren," diye tezgâhın arkasındaki yaşlı kadının kendisine sorgulayan gözlerle bakmasına neden olacak kadar yüksek sesle bağırıyor.

Annem her neyse onu koluna geçiriyor ve mutlu bir şekilde incelemeye başlıyor. Mağazanın onun standartlarını karşılamasına sevindim. Alt değiştirme masası muammasına geri dönüyorum.

"Bunlar gerçekten çok faydalı," diyor Angelina Teyze.

"Hangisi?" Şaşkınlıkla, değiştiricinin yanındaki beşikli olanı gösterdi.

"İlk iki ay, uyumak ve kaka yapmak için çok fazla zaman harcıyorlar ve siz tüm gününüzü kanepede uyuyarak ya da yanınızda televizyon izleyerek geçiriyorsunuz.

bunlardan biri." Etrafında dolaşıyor ve bir araba galerisinde lastik tekmeliyormuş gibi bakıyor. "Orada mendil koymak için bir kese var," diye işaret ediyor.

"Sen ve annem her zaman-" Başlıyorum, sonra yapmamam gerektiğini fark ediyorum.

Angelina Teyze'nin omuzları gerilir. "Annen ve ben ne?" diye soruyor nazikçe.

"Sen konuşurken Finny ve benim bir oyun parkında birlikte olmamız hep çok güzel bir şeymiş gibi gelirdi."

"O daha sonraydı. Sen neredeyse beş aylık olana kadar evi ben almadım ve o ilk üç ay annenle birbirimizi neredeyse hiç görmedik."

"Gerçekten mi? Ama hala çok yakın oturuyordunuz? Ve çalışmıyordun."

"Ve ikiniz de uyumuyordunuz!" Gülüyor. "Bekâr bir anne olmasaydım bile Finny'yi ve bebek bezi çantasını toplayıp oraya gidecek enerjim olmazdı. Telefonda konuşuyorduk ama ikimiz de hayatta kalmaya çalışıyorduk. Anneliğin ilk dönemleri çok yalnız olabiliyor."

"Angie'nin söylediği gibi." Poopsleepplay'in üzerindeki fiyat etiketini çeviriyorum. Fiyat yeniden satılacak gibi görünmüyor.

Angelina ıslık çalıyor. "Ne olursa olsun, bebek sahibi olmak ucuz bir şey değil."

Annem kucak dolusu giysiyle çıkageldi. "Bu alt kat için mükemmel, Autumn." Fiyat etiketini çevirip başını sallıyor. "Odanızda üstünüzü değiştirmek için bir masaya daha ihtiyacımız olacak, bir beşik, bir şifonyer..." Kendi kendine konuşarak mobilyaların arasında dolaşmaya başlar.

Onu izliyorum ve midemde bir batma hissi başlıyor.

"Hasta mısın ufaklık?" Angelina Teyze bana soruyor.

"Hayır," dedim. "Ben sadece... Okula gitmiyorum, bu yüzden annem artık babamdan nafaka almıyor ve..."

Angelina irkilmiş görünüyor. "Bunların hiçbirini onun ödemediğini biliyorsun, değil mi?"

"Ne?" Ben soruyorum.

"Annen bana sana söyleyeceğini söyledi," diyor Angelina. Yüzü taş kesilmiş. "Bazı insanların anne baba olmak için yaratılmadıklarını, ama hayatlarının ilerleyen dönemlerinde pişmanlık duyduklarını anlatan bir konuşma planladığına yemin etti."

"Doğru ya," diyorum, bana böyle bir konuşma yapılmamış olmasına rağmen. "Yine de ikinize de çok şey borçlu olacağım, tüm bu duygusal desteği ve bilgiyi. Gerçekten boyumu aşan işlere kalkıştım..."

Hastaneden çıktığımdan beri babamla iki kez telefonda konuştum. Son telefon görüşmemizde bana Japonya'da altı ay sürecek bir iş gezisine atandığını, ancak piyasalara bağlı olarak belki daha fazla sürebileceğini söyledi.

"Muhtemelen senden hemen önce ya da sonra evde olacağım ve bana bir büyükbaba yapacağım.

"Eğer hala bunu yapmaya kararlıysan?" Kürtaj yaptıracığıma ya da en azından bir evlat edinme ayarlayacağıma dair umutlu bir not vardı.

"Burada da olsanız, Japonya'da da olsanız bu oluyor," dedim.

"Annenle konuştum ve maddi olarak her şeyiniz halledildi, o yüzden söyleyecek fazla bir şey yok."

Eğer bu kadar kararlıysam, parasını da ödeyebileceğini söylemenin bir yolu olduğunu düşündüm.

Sanırım onun sembolik parasal desteği daha anlamlı olmalı, ama bana bunu yapma cesaretini veren, insanların her şeye değeceğini söylerken ne demek istediklerini öğrenmemi sağlayan Annelerin desteği.

Ağlamak üzereydim ki Angelina beni kendine çekti ve sarıldı.

"Ah evet," diyor saçlarıma doğru. "Para geri ödenebilir, ama sana sunduğumuz tüm bu bilgelik ve sevgi? Bize sonsuza kadar borçlu kalacaksın. Bunu telafi etmek için torununa haftada üç, dört gece bakıcılık yapmamıza izin vermen gerekecek."

Gülüyorum ve o da beni bırakıyor. Annem arkasından gelen satıcı kadınla birlikte geri döndü.

"Her şey yolunda mı?" Annem soruyor.

"Hormonlar ve kızının minnettarlığı Autumn'u etkiledi," diyor Angelina Teyze.

"Ah." Annem elini sırtıma koydu. "İyi haberlerim var. Burası hizmet veriyor!" Bunu bir tür mucize gibi söylüyor.

Neyse ki satıcı kadın annemin şokunu ya duymuyor ya da umursamıyor. "Pazartesiden perşembeye, sabah sekiz ile öğleden sonra iki arası," diye tekrarlıyor ve ekliyor, "Hafta sonuna kadar beklemeniz gerekecek."

"Bugün günlerden ne?" Ben soruyorum.

Satıcı kadın bana güven verici bir şekilde gülüyor. "Beyin hamilelikten yorulur canım," diyor.

"Cumartesi," diyor annem. Farkındalık eksikliğimin hamileliğimden çok günlerimin monotonluğuyla ilgili olduğunu biliyor ama bir an için aksini iddia etmek bize iyi geliyor.

Böylece babamın parası ve annemin bilgeliği ve sevgisiyle yuvamı kurmaya başladım.

altı

AA toplantısına benziyor.

Daha önce Adsız Alkolikler toplantısına katıldığımdan değil ama bu sahne kitaplardaki ve filmlerdeki tasvirlere uyuyor. Hastanenin bodrum katında bir odadayız, bu da havayı hem biraz fazla soğuk hem de fazla nemli yapıyor, dirseklerime sarılmama neden olan ürpertici bir soğuk yaratıyor. Katlanır sandalyelerden oluşan bir çemberin içinde oturuyoruz. "Biz" derken, ben ve benim yaşlarımda olan bir kız dışında hepsi benden büyük on iki kişiyi kastediyorum. Geç gelmişti, pijama pantolon giymişti ve sigara kokuyordu. Başka bir katlanır sandalye kaparken bağırarak özür dilemesi üstünkörü ve samimiyetsizdi.

Konuşan kadına odaklanmaya çalışıyorum; çocuk sisteminde kamu avukatı olarak çalışmayı ne kadar özlediğini, ancak bu işin onda TSSB'ye yol açtığını anlatıyor. Saldırıya uğradığını falan anlatacağını düşünüp duruyordum ama görünüşe göre bunu ona sistem yapmış, hiç şans verilmemiş çocukların amansız dalgaları onun ofisinden geçiyor, sonra da akıtılıyor.

İşinin ona neşe verdiği, birinin sicilini temizlemek ya da birini yetişkin sisteminden uzak tutmak için önergeler kazandığı zamanlardan bahsetmesini dinlemeye çalışıyorum. Benim yaşımdaki kız tam karşımda oturuyor ve koltuğunda kıpırdanıyor, kirli sarı saçlarıyla oynuyor ve sakızını şapırdatıyor. Onu izliyorum.

sıkılmış bakışları çemberin etrafında dolaşırken yüzü. O bana ulaşmadan gözlerimi kaçırıyorum.

"Ve çocuklar için endişeleniyorum," diyor avukat. "Daha önce savunduğum çocuklar ve şimdi sözleşme hukuku yaptığım için savunmadığım çocuklar." Sesi titriyor. "Onları dinleyen biri var mı? Hikayelerini önemseyen birileri var mı?"

Beni dinleyip dinlemediğini anlamak için yeni kıza bakıyorum ama gözlerini benden ayırmıyor. Selamlamak ister gibi başını eğiyor ama ben dönüp sessizce ağlamaya başlayan avukata odaklanıyorum.

"Ama geri dönemem. Bununla yüzleşmem. On yıl boyunca denedim ve bu beni mahvetti ama bazen keşke geri dönebilsem diyorum."

Çemberin diğer tarafından Dr. Singh şöyle diyor: "Travmamızın kaynağı aynı zamanda bir zamanlar neşe ya da kimlik duygusu yaşadığımız bir yer olduğunda zor oluyor. Marcia ya da onun gibi birinin bu duygularla ne yapması gerektiği konusunda fikri olan var mı?"

"Yardım ettiğin çocuklara odaklanmalısın," diyor sarışın kız yüksek sesle. "Mesela ben ıslahevindeyken, keşke umursayan bir avukatım olsaydı. Avukatım sen olsaydın belki şimdi daha iyi bir yerde olurum."

"Dili unutma, Brittaney," diyor Dr. Singh, aksanıyla adını üç heceli yapıyor.

"Ama dediğiniz gibi," diyor Marcia, "avukatınız olsaydım belki daha iyi bir yerde olurdunuz. Artık çocukları daha iyi bir yere koymuyorum."

Brittaney omuz silkiyor ve sakızını şapırdatıyor. "Yapabildiğin sürece elinden geleni yaptın ve artık yapamıyorsun, başka ne yapabilirsin ki?" Sanki mesele çözülmüş gibi tekrar omuz silkiyor.

"Peki ya Marcia'nın bahsettiği kimlik kaybı? Bu başka kimsede yankı buldu mu?" Dr. Singh soruyor.

Carlos adında eski bir asker konuşmaya başlıyor ve sonraki yarım saat daha verimli geçiyor. Dr. Singh konuşmaya başladığında kırk beş dakikamız daha var.

tuvalet molası verip bacaklarımızı esnetmemiz gerektiğini söylüyor.

"Tuvalet" dediği anda acilen tuvalete ihtiyacım var ve sandalyemden fırlayıp tuvaleti bulmanın çok kolay olduğu koridora koşuyorum.

Ahırdan çıktığımda beni bekliyordu.

"Hamilesin, değil mi?" Brittaney ben lavabolara ulaşmadan önce söylüyor. "Evet," diyorum ve musluğu açıyorum.

"Biliyordum!" Brittaney bağırıyor. "Her zaman söyleyebilirim. Bazen ben bilirim ama kızın haberi bile olmaz. Ben de öyleyim. Kaç aylıksın, dört mü?" Sakızını çöp kutusuna tükürüyor.

"Üç." Üçü biraz geçtim ama ona tıbbi bilgilerimi borçlu değilim. Ellerimdeki sabunu durulamaya başladım.

"Kızım! İkizlerin mi olacak? Şaka yapıyorum! O kadar da büyük değilsin. O kadar küçüksün ki erken gösteriyorsun. Çoğu insan anlayamaz bile ama neyse. Ben hamileyken, neredeyse yedi aylık olana kadar göstermiyorum."

"Kaç kez hamile kaldın?" Sormadan edemiyorum. Gözlerimiz aynada buluşuyor.

"Üç. Ama bir kez düşük yaptım ve şimdi yanımda üç yaşında bir çocuk var." Bakışlarımı kaçırıyor ve omuz silkiyor, tıpkı avukatın TSSB'sinden bahsettiği zamanki gibi.

"Özür dilerim," diyorum. Bu ifade kadar, sanki çok önemsiz bir şeymiş gibi aktarılma şekli de beni şoke etti.

"Oh, çok erkendi ve bebeğin babası bir pislikti, bu yüzden..." Tekrar omuz silkiyor.

Ellerimi kuruyor ve bana "bebeğimin babası" hakkında soru sormaması için dua ediyordum ki, "Kaç yaşındasın, on sekiz mi?" dedi.

"On dokuz." Kahverengi kağıt havluyu çöp kutusuna atıyorum ve ona dönüyorum.

"Yirmi bir yaşına yeni girdim," diyor gururla. "Burada yaşlılar dışında birilerini görmek güzel."

"Evet," diyorum kapıya yönelirken. Burada bir arkadaşına ihtiyacım yok ve ortak bir noktamız olduğunu da sanmıyorum.

Brittaney odaya ve katlanır sandalyelerimize dönene kadar geçmişte başarıyla tahmin ettiği tüm hamilelikler hakkında benimle sohbet ediyor. Oturmadan önce, ona birkaç hafta daha veririm bebeğimin cinsiyetini söyleyebileceğine dair bana güvence verdi.

"Harika," diyorum ve Dr. Singh'in odayı düzene sokması beni rahatlatıyor. Grup terapisi seansının geri kalanında onunla göz göze gelmemeyi başarıyorum ve sonrasında hızlıca çıkıyorum ve annemi bekleme odasında bana arabaya kadar eşlik etmeye hazır halde buluyorum. Bodrumda hissettiğim aynı soğukluk beni dışarıda karşılıyor. Ceketim orta kısmımı çok sıkıyor. Çok geçmeden annemin bana bir hamile montu almasına izin vermem gerekecek.

"Nasıldı?" diye soruyor. "Yardımcı olacağını düşünüyor musun?" "Bilmiyorum," diyorum.

yedi

"Oh, buna sahip olmak güzel olurdu." Angie, annemin tertemiz dekore edilmiş oturma odasındaki kanepenin yanında duran kaka oyununa bakıyor. Yanına oturuyor ve başını sallıyor. "Hareket etmene bile gerek kalmayacak. Bezini değiştir, bebeği tekrar yatır..."

"Ben de ona kitap okuyacağım," diyorum. "Peki ya oyun? İlk haftalarda bile bunu yapman gerekiyor, değil mi?"

Araştırmamı yapıyordum. Her ziyaretimde kitap yığınlarını kontrol ederek büyüdüğümü gören personelin yargılayıcı bakışlarından korkumu yendim ve kütüphaneye doğru yola çıktım. Fransız ebeveynliği üzerine bir kitap ve bebek gelişimi üzerine bir başka kitabın yanı sıra, kütüphanecilerin heyecanı ve hikaye zamanı ve anaokulu okuma kulüpleri hakkındaki broşürlerle cesaretim ödüllendirildi.

"Evet, dinleneceksin," diyor Angie. "Çoğunlukla... dinleneceksin." "Dinlenmek" kelimesini daha acımasız bir şey için nazik bir örtmece gibi söylüyor. "Guinnie ile oynamak gerçekten eğlenceli olmaya başladı." Garip bir şekilde gülüyor. "Onun yanımda olmaması çok garip."

"Dave'in öğleden sonrayı onunla geçirmeyi teklif etmesi çok hoştu, böylece takılabılırdik." Kanepede onun yanına oturuyorum ve biraz inliyorum. O kadar küçük olmama rağmen, şişliğim artık kot pantolonumu kapatmama engel oluyor ve elbiselerim ve bol gömleklerim tükeniyor. Annem hamileliğe gitmemi istiyor.

onunla kıyafet alışverişı. Angelina Teyze'yi de getireceğimizden bahsetmedi.

"Dave bana borçluydu," diyor Angie ve ben kaşlarımı kaldırıyorum. "Büyük bir kavga ettik çünkü bana tek konuştuğum şeyin bebek olduğunu söyleyecek kadar küstahtı."

"Ooh." Bu yorumun nasıl acı vereceğini biliyorum. Hem anne hem de yazar olmanın ne kadar zor olacağını fark etmeye başladım. Bazı günler bunlardan sadece biri bile imkânsız geliyor.

"Autumn, gözyaşlarına boğulma şeklim..." Yüzünü buruşturuyor. "Bunun için daha iyi olduk. Birbirimizin neler yaşadığını daha iyi anlıyoruz, biliyor musun? Ama yine de bana borçluydu."

Sessizim çünkü bilmiyorum. Jamie ve ben kavga ettiğimizde, ikimiz de söylediğimiz şeyler için özür dilesek bile, hiçbir şey çözülmedi ve kesinlikle bunun için birbirimizi daha iyi anlamadık.

Finny yaşasaydı, sonunda kavga edecek bir şey bulduğumuzda böyle olmazdı. Duygularımızı belli etme konusunda dersimizi aldığımızı biliyorum.

"Hey, söz veriyorum bu takılmanın tamamı bebekle ilgili olmayacak ama sana üst katı gösterebilir miyim?"

"Evet," diyor Angie ayağa kalkarken. "Beşik aldın mı?"

Merdivenlere giden yolu gösteriyorum. "Ne tür bir uyku yöntemine inandığıma karar veremedim."

"Ne demek istiyorsun? Uyumaları için sırt üstü yatırırsın. Tek mesele bu. İnsanlar ebeveynlikle ilgili her konuda tartışıyor."

Merdivenlerin tepesine ulaşıyoruz ve odamın kapısını açıyorum. "Evet, bunu öğreniyorum."

Mesele modern bir bebek ya da hippie bir bebek sahibi olmak değil; Montessori annesi mi, bağlanma ebeveyni mi ya da daha fazla bebek sahibi olma arayışında benimseyebileceğim diğer birçok teori ya da kombinasyondan biri mi olacağımı seçmek zorundayım.

mükemmel çocuk. Bir Tanrı olabileceği hiç aklıma gelmemişken aniden bir din seçmem istenmesi gibi.

"Bana ağlamasına izin vermemiz gerektiği söylendi. Bebekle aynı odada yaşadığımız için böyle bir şey olmadı. Ne seçerseniz seçin ya da ne yaparsanız yapın, birileri size yanlış yaptığınızı söyleyecektir, sanki bu onların işiymiş gibi."

"Tabii ki. Zaten ergenlik çağında hamile kaldığım için uygun olmayan bir anneyim, değil mi?" Homurdanıyorum. "İşte, sana göstermek istediğim şey buydu."

Annem ikinci el eşya satan bir dükkânda, odamdaki ahşap tonlarıyla uyumlu, alt değiştirme masası olarak da kullanılabilecek bir şifonyer buldu. O anda her şey çok hızlı oluyormuş gibi gelse de evet dediğim için çok memnun oldu.

Ama şimdi ona sahip olmak Finny'nin bebeğinin gerçek olduğunun kanıtı gibi geliyor.

"Tüm çekmeceleri sıraladım." Üstten ikinci çekmeceyi açıyorum. "Şuna bak," diyorum ve birlikte el yordamıyla her bir tulumu açıp üzerine haykırıyoruz ve böylece yaptığım tüm titiz çalışmayı geri alıyoruz.

Hissediyorum. Kendime ya da Angie'ye bir şey kanıtladım. Bu gerçek.

Gerçekten gerçek.

Bazen inanması zor oluyor.

Genelde buna inanmak zor oluyor ve nadiren de olsa gerçekmiş gibi hissettiğim zamanlar, yaşadığım en korkunç şey oluyor. Sonra keşke Finny yanımda olsaydı da daha az korksaydım diyorum ve keder beni ele geçiriyor.

Ben istemeden Angie her şeyi tekrar katlamama yardım etti. Pijamalar için farklı bir çekmece öneriyor ki bu mantıklı. "Üstüm başım bir şeylerle kaplıyken" alt çekmeceyi karıştırmak zorunda kalmak istemeyeceğimle ilgili kısmı görmezden gelmeye çalışıyorum.

Son çekmeceyi kapatırken ona, "Söz veriyorum, bu bugün annemle ilgili konuşacağımız son şeydi," diyorum. "Bir film izlemeliyiz."

Angie, "Benimle annen hakkında konuşamazmıydın gibi hissetmeni

istemiyorum," diye iç geçiriyor. "Bu imkânsız bir denge. Bir yandan,
Guinevere

her şeyim, diğer yandan da hâlâ kendimim."

"Evet," dedim. "Sanırım bunu anlıyorum." Düşüncelerimi anladığını umarak, "Romanımı yaz boyunca bitirdim," diye ekliyorum.

Merdivenlerden inerken Angie, "Autumn, bu harika," diyor.

"Bu doğru kelime değil," diyorum. Merdivenlerin dibinde birlikte duruyoruz. "Yani, herkes roman yazan birini tanır."

"İstemiyorum!" Angie öyle diyor.

Gülümsememi bastırmaya
çalışıyorum ama başaramıyorum.

"Yani, şimdiye kadar
bilmiyordum!"

"Bitirmiş olmam harika," diyorum. "Umarım bir gün muhteşem olur." Geçen hafta düzeltmelere başlamaya çalışmışım ama ağlamak için durmak zorunda kaldım ve bir daha bakamadım.

İlk yazdığımda, romanım Finny için taşıdığım tüm gizli duyguları koyabileceğim bir yer gibi gelmişti. Ama şimdi ona söyleyebileceğimi, yazdıklarımın saklamak zorunda olmadığını bildiğim için, bu el yazmasını okumayı imkansız hale getiriyor.

"Okuyabilir miyim?" Angie soruyor. Oturma odasındaki kanepeye geri dönüyoruz.

"Um-" Otururken düşünmeye
çalışıyorum. "Kimse okudu mu?"

"Bağlılığımı en ince ayrıntısına kadar kaydettiğini ve sonra da duygularımı dikkate almadan kucağıma bıraktığını düşünmüştüm."

Donup kaldım ama oturmak üzereyken kanepeye düşer gibi oldum. Gözlerimi kapatıyorum.

"Ama yine de bir hikaye olarak çok sevdim."

"Sonbahar mı?"

Gözlerimi açtım. Angie bana doğru eğilmiş, The Mothers'dan alışık olduğum o endişeli tavırla kaşlarını çatıyor.

Derin bir nefes alıyorum. "Finny okudu. Bu birlikte geçirdiğimiz son günün bir parçasıydı."

"Eminim inanılmaz olduğunu söylemiştir."

"Sen iyi bir yazarsın, Autumn. Her zaman iyiydin."

Keşke bana iyi bir anne olacağımı söyleyebilseydi.

İyi bir yazar olduğumu biliyorum. Şimdi hem iyi bir yazar hem de iyi bir anne olmak istiyorum.

"Autumn? İyi misin?"

"Özür dilerim, düşünüyordum da..." Sözümü kesiyorum.

"Sorun değil, Autumn. Bazen tuhaflaştığını bilecek kadar uzun süredir arkadaşsınız."

"Bu çok kırıcı, Angie. Ben her zaman tuhafım ve bunu sen de biliyorsun," diye takılıyorum, havayı değiştirmeye çalışarak. "Dave'le diğer işler nasıl gidiyor?"

Angie iç geçirir. "Tavsiyene uydum. Ona seks meselesini bu kadar büyütmemesini takdir ettiğimi söyledim. Bu onun için çok şey ifade ediyordu ve düzenli olarak seks yapmaya geri dönmek istediğime dair harika bir konuşma yaptık, bu da aslında biraz dalga geçmemize dönüştü."

"Kulağa hoş geliyor-"

"Birkaç gündür her şey çok daha iyiydi. Sonra dün bana 'tek konuştuğun şey bebek' yorumuyla vurdu-"

"Ama bunun iyi bir sohbeta de yol açtığını söylemiştiniz?"

"Öyle oldu!" Angie kanepeye yaslanıyor. "Ama bundan kurtulamıyorum. Bunu düşünmüş olmasından bile nefret ediyorum."

"Eminim duygularını incitmek istememiştir," diyorum.

"Yapmadığını biliyorum." Angie yüzünü buruşturdu. "Sadece yazmana sevindim, Autumn. Anne olmanın dışında bir hayatın ve amacın olması güzel bir şey." İç geçiriyor ve başını kanepenin arkasına yaslıyor.

"Ne demek istiyorsun? Sende yok mu?" Yazar olmanın, kendime zaman ayırmanın bir anne olarak bana yardımcı olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Kalçalarımda hissettiğim yeni ve tuhaf ağrıya uyum sağlamak için ayaklarımı altına kıvırıyorum.

"Sanırım Dave'in ya da aşkımızın ve birlikte kurduğumuz hayatın yeterli olacağını düşündüm. Zor olacağını biliyordum ama birlikte çalışırken ve gelecek için para biriktirirken daha fazla *birlikte* olacağımızı düşündüm. Belki de şu anda olduğumuzdan daha iyi oluruz?"

"Maddi olarak mı yoksa ilişkiniz açısından mı? Görünüşe göre çok da kötü durumda değilsiniz."

"Mali açıdan her zaman tasarruf etmeye çalışıyoruz ve ne zaman biraz ilerleme kaydetsek bir şeyler oluyor. Geçen ay arabayı aldık, iki ay önce de Guinnie'yi kulak enfeksiyonu için acile götürdüğümüzde fatura çıktı. Her zaman bir şeyler oluyor."

"Ama para biriktiriyorsun ve işleri yoluna koymaya çalışıyorsun," diye hatırlatıyorum ona. Onunla böyle yetişkin sorunları hakkında konuşuyor olmak çok garip hissettiriyor.

"Evet," diye onaylıyor Angie. "Evet, öyleyiz. Hâlâ bir şeyler var."

Bir süre sessizlik oldu ve kendimi "Hiç pişmanlığın var mı?" diye sorarken buldum.

"Bilmiyorum. Tam olarak olmak istediğim yerdeyim. Sadece düşündüğümünden çok daha zor, en azından şimdilik."

"Eninde sonunda Dave'in ailesinin bodrumundan taşınabileceksin," diyorum.

"Ve sonunda Guinevere tuvalet eğitimi almış ya da anaokuluna başlamış olacak. Ama bu bana gerçekmiş gibi gelmiyor. Dave ve benim zorlukları yenebileceğimize inanmadığımdan değil," diyor Angie tekrar gözlerime bakarak. "Ama bazı günler bu inançtan çok bilinçli bir seçim oluyor."

"Bence bodrumlardan çıkanlar ile çıkmayanlar arasındaki fark bu," diyorum. "İnanmayı seçiyorsun."

Angie omuz silkiyor ama söylediklerimi dinliyor, belki de yardımcı oluyordur.

"Belki de haklısındır. Umarım **haklısındır**." Gülüyor. "Beni dinle."

Zor olanı yapmayı seçmenin zor olduğu ortaya çıktığı için şikayet etmek."

Onun ve The Mothers'ın benimle konuşurken kendilerini buldukları konumdayım. Bunu daha iyi hale getirmek için söylenecek başka bir şey yok, çünkü bu zor ve bir süre daha zor olacak.

"Bir şeyin imkansız görünmesi denemeye değmeyeceği anlamına gelmez," diyorum, çünkü bu daha önce kendime söylediğim bir şey.

Angie, "Annelik dışında kendimi hâlâ kendim gibi hissetmemi sağlayacak bir şeyler bulmam gerekiyor," diyor. "Guinevere ile aynı odada uyurken korku filmi izleyebileceğim gibi değil."

"Birlikte bir tane izleyebiliriz," diye öneriyorum. "Sonra da kütüphaneye gideriz, bebekle evde yalnız kaldığında okuyabileceğin korku romanları bulmana yardım ederim."

"Evet, tamam."

Bu kez, kesinlikle yardımcı olduğumu söyleyebilirim ve bundan memnunum. Çünkü beni tam olarak ifade edemediğim bir endişemden kurtardı; anne olmak üzereyken yayıncılık hayalimi sürdürmemin bencillik olduğunu söyledi.

Angie bana göz kırptı. "Oh, sadece kütüphaneye götürülmek istiyorsun."

"Aslında son zamanlarda kendim için pek bir şey okumuyorum," diye itiraf ediyorum. "Sadece birkaç ebeveynlik kitabı." Angie sözlerimden fiziksel olarak etkilenmiş gibi yapıyor.

"Sen kimsin ve Autumn Rose Davis'e ne yaptın?" Kanepeden atladı ve elimi tuttu. "Bu kadar yeter, şimdi kütüphaneye gidiyoruz. Film sonra. Buna benden daha çok ihtiyacın var."

"Buna hayır demeyeceğim." Koltuktan kalkmama yardım etmesine izin verdim. Herkes yazarlığınızı geliştirmenin en iyi yolunun doymak bilmeden okumak olduğunu bilir, tabii gerçekten yazmak dışında. Bu yüzden Finny'den esinlenen romanı düzenlemek için kendimi yeterince toparlayana kadar okumam gerekiyor.

Angie bana "İyi olacağız," diyor. Bugün buna inanmayı seçiyorum.

sekiz

Angie ile kütüphaneye gidip kitap almak kendimi yeniden kendim gibi hissetmemi sağladı ve birkaç gün sonra romanımın ilk bölümünün tamamını düzenleyebildim. Kendi cesaretimden ilham alarak anneme hamile kıyafetleri almak için temkinli bir şekilde yaklaştım. O kadar heyecanlandı ki bunu Angelina Teyze'den saklayamadı. Yani şimdi üçümüz için de bir yolculuk. Ya da, sanırım, dört.

Yolcu koltuğundan, "Mağazanın yarısını satın almanı engellemem için bana ihtiyacın var," diye bağırıyor.

"Yapsam ne fark eder ki?" Anne karşılık veriyor. "Autumn'un hayatının bu evresinde rahat ve kendinden emin olmasını istiyoruz. Ortaya çıkabilecek her türlü duruma uygun giyinmeye hazırlıklı olmak iyidir."

Çoğu zaman insanlar tartıştıklarında, aslında ne hakkında tartıştıkları konusunda tartışmazlar. Gerçek anlaşmazlık, inatçı bir yusufçuk sineği gibi sözlerinin arasında uçuşur. Annelerin gerçekten ne hakkında tartıştıklarından emin değilim; tüketimcilik hakkında her zaman farklı fikirleri olmuştur. Bu yeni bir şey değil. Ama bu tartışmanın altında beni atlatan bir şey var.

"Çoğunlukla kot pantolona ihtiyacım var," diyorum arka koltuktan. "Sanırım tişörtlerimin ve kazaklarımın çoğu hâlâ iş görür." Orta kısmımdaki ağırlığın, daha önce olmayan bir şeyin orada olduğu hissinin yeniden farkına varıyorum.

"Bir elbise, pijama ve biraz da salon kıyafeti. Belki bir mayo?" Annem öneriyor.

"1 Mayıs'ta doğum yapacak," diyor Angelina Teyze. "Hamile mayosuna ihtiyacı olmayacak. Ben sınırı orada çiziyorum."

Belki de annem bebekle ilgili diğer tüm alışverişlerde kullandığını gördüğüm küçük altın kredi kartını kullanacağı için tartışıyorlar, babam bana gerçek bir destek olması için ona bu kartı vermiş olmalı. Angelina muhtemelen babamın bir şeyleri ödemesine izin vermenin, görevi ihmalini satın almasına izin vermek gibi olduğunu düşünüyor.

"Belki bu kış Y'deki kapalı havuza giderim?" Diyorum çünkü kimin tarafında olduğumdan emin değilim. Onun parasıyla ne aldığımız ya da almadığımız önemli değil; babam hayatıma dahil olmasını her zaman bana bahsettiği bir tür hediye olarak gördü. Küçük altın kartla ne yaparsak yapalım cömertliğinden dolayı kendini tebrik edecektir.

"Neden kayak kıyafeti değil?" Angelina ellerini havaya kaldırarak soruyor. "En azından mevsime uygun olurdu!"

"Hamile kayak kıyafeti yaptıklarını sanmıyorum ama kontrol edebiliriz," diye düşünüyor annem. "Gerçi Sonbahar'ın kış sporlarına başlaması için uygun bir zaman olmayabilir."

Artık hangimizin hamile olduğu belli ve satıcı kadın doğrudan bana hitap ediyor.

"Bugün özellikle aradığınız bir şey var mı?"

"Kot pantolon." Buradaki tüm kıyafetler *anneler* içinmiş gibi görünüyor. Bilerek hamile kalmış gerçek anneler gibi. Dağınık saçlarım ve düğmesiz kotumu örten bol Pixies tişörtümle kendimi sahtekâr gibi hissediyorum.

"Bu taraftan" diyor.

Gülümsemesindeki gerginliği hayal edip etmediğimden emin değilim. Bu hamileliğin bana getireceği onaylanmamaya kendimi hazırlıyordum.

Bu kadar gençken nişan yüzüğüm olmadığı için. Şimdilik o kadar kötü değil, ama belki de Angie'nin dediği gibi yabancıların karnıma dokunmak isteyeceği ve bana istemediğim tavsiyelerde bulunacağı kadar büyüdüğümde bu durum değişecek.

Satıcı bizi pantolon rafına götürüyor ve soyunma odalarını işaret ediyor ama benim odak noktam şu anda çırpınan göbeğimdeki ağır yer.

Bebek hareket ediyor mu bilmiyorum - olabilir - ama daha önce vücudumda hissettiğim herhangi bir şeyden çok da farklı hissetmiyorum. Finny'nin bebeği ile gaz arasındaki farkı söyleyememem hayal kırıklığı yaratıyor.

Annem denemek için bir yığın pantolon topladı bile, sadece kot pantolon değil, hakiler ve keten palazzo pantolonlar. Belki de Angelina Teyze'nin tarafını daha çok tutmalıydım.

Ama onu soyunma odasına kadar takip ettim çünkü kıyafete ihtiyacım vardı.

Pantolonumu çıkarmak için aynanın karşısına oturuyorum. Bugünlerde yansımam rahatsız edici.

Son birkaç aydır uyurken, ağlarken ve kendimi sürüklerken, vücudum sanki her şey plana uygun gidiyormuş gibi yeni işine devam etti. Fikrimi sormadan meme uçlarım irileşti ve koyulaştı, göğüslerim yoğunlaştı ve ağırlaştı.

Bir de leğen kemiğimden başlayıp göbeğime doğru hafifçe yükselen yuvarlak bir şişlik var.

Ona karşı şefkat duymalıyım, değil mi?

Kotu yukarı çekip belindeki lastiği inceledim, ne kadar büyük bir göbeği alabileceğini görmek için gerdim ve geri çekilmesine izin verdim.

Bu benim vücudum gibi hissettirmiyor. Hareket eden bir bebek gibi hissetmiyorum. Bu ağırlığın, bu çırpınının bir çocuğa dönüşeceğini hayal etmek benim için çok zor. Sanki bir balon gibi şişeceğim, sonra söneceğim ve biri bana bir bebek verecekmiş gibi geliyor. Her nasılsa, biyolojiyi anlasam da, internetteki resimlere baksam da, insanların böyle yaratıldığına, her insanın böyle yaratıldığına hala inanamıyorum. Her zaman

daha büyülu hissettireceğini hayal ettim. Eğer bu deneyim yazdığım bir roman olsaydı, fantezi ya da romantizmden çok bilimkurgu olurdu.

Her zaman bir çocuğum olduğunda hazır olduğumdan emin olacağımı hayal ettim. Her zaman bir kocam, bir planım olacağını hayal ettim.

"Artık sen ve ben varız, değil mi?"

Sesini kesmek için yanağımı ısıırıyorum.

Annem kapıya hafifçe vuruyor. "Autumn, nasıl gidiyor?" "Bu kotlar çok tuhaf," diyorum.

"Vücudun bir süre kendini garip hissedecek, ufaklık!" Angelina çanları

ıçı

nd "Uyuyorlar mı?" Annem

e. soruyor. "Sanırım?"

Dışarı çıktım ve çocukken yaptığı gibi bel kemerini çekıştirdi. ve başını sallıyor. Birkaç pantolon daha deniyor, kabul ediyor ve reddediyorum. Birkaç bluz fena değildi. Sonunda annem bir kokteyl elbisesi denememi istedi.

"Her kadının küçük siyah bir elbiseye ihtiyacı vardır,"

diye ısrar ediyor annem. Destek için Angelina'ya bakıyorum ama yüzünü buruşturuyor.

"Ne olacağını asla bilemezsin, ufaklık. Her ihtimale karşı bir elbise bulundurmak fena fikir değil."

"Başka bir cenaze için mi?" diyecektim ki Finny'yi içimde hissettim.

"Hadi ama Autumn," diye azarlıyor ve bunu hak ediyorum. Ceza olarak askıyı ondan alıyorum ve soyunma odasına geri dönüyorum.

Tişörtümü çıkarırken durup aynaya bakıyorum.

Kalçalarımın arasındaki tümsek dün olduğundan daha büyük. Emin olmak için kendimi inceliyorum, çünkü bir şeyler bu kadar hızlı değışmezdi herhalde?

Ama bir şekilde gerçek.

Fanteziden çok

bilimkurgu.

Ellerimi karnıma koyuyorum ve kotu giydiğimde bunu nasıl fark

etmediğimi düşünüyorum. Fark etmeli miydim? Zaten yeterince dikkat etmiyor muyum?

Aynadaki tuhaf vücuttan uzaklaşıp siyah elbiseyi başımın üzerine çekiyorum. Tüm kıvrımlarımı saran esnek bir örgü, yeni olanları da.

Aynaya dönüp baktığımda ne kadar güzel görüldüğüne şaşırıyorum. Bu elbisenin içinde kendimi bir kız gibi değil, bir kadın gibi hissediyorum. Başıma geleceklerle başa çıkabilecek biri gibi görünüyorum. Yumru daha küçük, siyah örtünün altında daha makul görünüyor.

Ve uzun zamandır ilk kez kendimi güzel hissediyorum. Keşke Finny beni görebilseydi.

"Çok güzelsin."

"Sonbahar mı?"

"Çok güzel," diyorum anneme. "Bunu almalıyız."

Eve dönerken, Anneler arasındaki gerginlik ortadan kalktı. Herkesin makul olduğunu düşündüğü miktarda kıyafet aldık.

Vintage tişörtlerimle giymek için kot pantolonum, birkaç bluzum ve biraz daha güzel görünmek istersem diye bir çift hakim pantolonum var ve bir de elbise var. Elbise önemli bir toplantı için giymem gereken bir şeye benziyor, belki kitabım için bir yayıncıyla ya da aynı derecede muhtemel olarak CIA'den biriyle bir randevu için.

Elbiseyi her şeyden çok bir tılsım, az ya da çok yetişkin bir kadın olduğumun kanıtı olarak taşıyorum.

Finny bana güzel görüldüğümü söylemese bile, ben onun yerine kendime söyleyebilirim.

dokuz

"Hamile bir kadının kendini bedeninden kopuk hissetmesi alışılmadık bir durum olmadığı gibi, ilk kez anne olacak birinin bebek sahibi olacağına inanmakta zorlanması da alışılmadık bir durum değildir. Bu, kötü bir anne olacağınızın göstergesi değildir" diyor Dr. Singh.

"Daha çok sevmem falan gerekmez mi?" Ben soruyorum.

Kararsız bir hareketle elini kaldırır. "Eh?" diyor. "Doğum öncesi vitaminlerini alıyor musun?"

"Evet."

"Tüm doğum uzmanı randevularınıza gittiniz, değil mi? Hafif egzersizler yapıyorsun, değil mi?"

"Haftada birkaç kez yürüyüş yapıyorum." Bu terapi randevusunun neden birdenbire fiziksel sağlığımla ilgili olduğunu anlamıyorum.

Dr. Singh, "O halde bu fetüsü elinizden geldiğince çok seviyorsunuz gibi geliyor bana," diyor. "Sevgi bir eylemdir ve yaptığınız tüm eylemler sevgiden söz eder."

Omuz silme sırası bende.

"Seninle annelik dışındaki planların hakkında konuşmak istedim," diyor. "Hâlâ hayalleri olan bir insan olacaksın. Bir roman yazmak istediğinizi söylemiştiniz, değil mi?"

"Bir tane yazdım."

"Roman mı yazıyorsun?"

"Hayır." Günlerdir ilk kez gülüyorum. "Bir tane yazdım. Bitirdim. Hâlâ düzenliyorum." Düzenlerken hala ağlıyorum, bu da beni yavaşlatıyor ama artık ağlamaktan durmak zorunda kalmıyorum, yani bu bir gelişme. Ve düzenleme yapmadığım zamanlarda bebeklerle ilgili olmayan kitaplar okuyorum. Bu yıl ya da gelecek yıl üniversiteye gidemeyebilirim, ama bu kendime edebiyat dersi vermemem için bir neden değil.

"Ama hikâye tamamlandı mı?" Dr. Singh gür kaşlarını daha önce hiç görmediğim bir şekilde kaldırıyor.

"Evet."

"Bu çok iyi. Çok iyi." Gözlüklerini düzeltiyor. "Kaç kişi roman yazmaya başlar ve asla bitiremez biliyor musun?"

"Muhtemelen çok mu? Birçok insan da onları bitiriyor."

Dr. Singh, "Oğlum otuz iki yaşında ve üniversiteden beri bunun üzerinde çalışıyor," diyor. "Bence kendinizle gurur duymalısınız."

"Finny benimle gurur duyardı," diyorum.

"Okumak için sabırsızlanıyorum."

Dr. Singh koltuğunda kayıyor. "Gelecek haftaki grup terapisi seansında neden orada olduğunuzu diğerleriyle paylaşacağınızı umuyordum. Geçen hafta neden katkıda bulunmadığınızı anlıyorum ama umarım kendinizi rahat hissedebileceğiniz bir alan olur."

"Evet, belki," diyorum. "Şu Brittaney denen kız biraz sinir bozucuydu."

Dr. Singh gülerek beni şaşırtıyor. "Oh, ha! Brittaney benim jenerasyonumun tabiriyle tam bir ateş parçası. Uzun zamandır tanıdığım biri, daha doğrusu bir zamanlar ailesini profesyonel olarak tanıyordum... Onun hikâyesini anlatacak kişi ben değilim ama o senin öğrenebileceğin biri, Autumn."

Bu fikir karşısında yüzümün aldığı şekle engel olamıyorum.

Dr. Singh aniden yaşlı görünüyor. Konuşmadan önce dudaklarını birbirine bastırıyor. "Autumn, o bir kurtulan." Sesi son kelimedede ağırlaşıyor.

"Neyin?" Ben soruyorum.

"Her şey," diyor Dr. Singh.

on

Doktor dosyamı tararken "Her şey iyi görünüyor" dedi. "Gitmeden önce bizim için tekrar işlemeyi deneyebilirsiniz..."

"Özür dilerim," diyorum. "Sanki tek yaptığım işlemek ve sonra yapmam gerektiğinde yapamıyorum."

"Bu her zaman olur" diyor. "Sadece tekrar deneyin çünkü preeklampsiyi tahmin etmenin en iyi yolu budur. Organ taramasından önce sormak istediğiniz bir şey var mı?"

"Ne?"

"Ultrason."

"Ah, hayır." Oda soğuk ve ben yeni hamile kotumu giymek için sabırsızlanıyorum.

"Gelecek hafta için planlanmıştı, değil mi? Hayır, sonraki hafta." Duraklıyor, not alıyor ve bana bakıp gülümsüyor. "Tekrar işlemeye bakalım, tamam mı?"

Tuvalette, bacaklarımın arasında bir fincanla tuvalete çömelmişken, Dr. Singh'in sevginin bir eylem olduğu hakkında söylediklerini ve eylemlerimin kendimi ve sevmediğim bebeği sevmek için elimden gelenin en iyisini yaptığımı nasıl söylediğini düşünüyorum

oldukça inanıyorum. Preeklampsi testi için idrar yapmaya çalışmanın bir aşk eylemi sayılıp sayılmayacağını merak ediyorum, bu da beni kıkırdatıyor ve sonunda işiyorum.

Hemşire bardağı elimden aldığında, "Yani bebeğin tüm organlarına ve eşyalarına bir hafta sonra mı sahip olacağından emin olacaksınız?" diye sordum.

"Evet. Eminim her şey yoluna girecek."

"Endişeli değilim. Doktor buna 'organ taraması' dediğinde şaşırdım sadece. Yani, mantıklı ama ben hiç bu şekilde düşünmemiştim." Saçmalıyorum ve neden bahsettiğimden tam olarak emin değilim. Zavallı hemşire bana sıkıca gülümsüyor ve bunu -idrarı işaret ederek- arkaya götürmemiz gerektiğiyle ilgili bir şeyler söylüyor.

Benden başka bir şey isteyip istemediklerini görmek için resepsiyona bakıyorum, ama annem bir sonraki randevumu çoktan almış ve küçük altın kartla katkı payını ödemiş, böylece yola koyuluyoruz.

"Her şey yolunda mı?" Annem soruyor. "Bir süredir oradaydın." "İşeyemedim."

"Ama senin tek yaptığın işemek, Autumn."

"Ben de öyle dedim!" Başımı pencereye yaslıyorum. Ortamımda bir kıpırtı var, Finny'nin bebeği de olabilir, çünkü öğle yemeği de. Hâlâ anlayamıyorum.

Organ taraması.

Organları tarayacaklar ve hepsinin orada, doğru yerlerde, doğru boyutlarda ve şekillerde olduğundan emin olacaklar, çünkü bazen değil.

Bazen böbrekler orada değildir, beyin doğru boyutta değildir ya da kalp doğru şekilde değildir.

Bazen bebekler uykularında sebepsiz yere ölüyor ve nefes nefese kaldığımda bu bebeğin de bir gün öleceğini anlıyorum.

Umarım bu bebek yüz yıl yaşar ama bir gün o da ölecek, tıpkı Finny gibi. Tıpkı benim öleceğim gibi.

Yapabileceğim en iyi şey bebekten önce öleceğimi ummak.

Her şeyin saçmalığı.

"İyi misin?" Annem soruyor.

"Ultrasonu düşünüyorum," diyorum. "Umarım her şey yolundadır."

"Muhtemelen öyle olacak," diyor ama başka bir şey demiyor, çünkü on sekiz yıl boyunca Angelina'nın Finny'nin kendisinden daha uzun yaşayacağına inandığını biliyor. Bazen bebeklerin uykularında öldüğünü biliyor.

Ve ikimiz de yıldırımın iki kere düşmeyeceğine inanacak kadar aptal değiliz.

on bir

Angelina Teyze anneme, "Belki de seni bütün ikinci el dükkanlarıma götürmeye başlamalıyım," diyor. Beşik almak için Vintage Mother Goose'a geri dönüyoruz.

"Angelina, bu arabayı geri döndürüp doğruca Pottery Barn'a gideceğim, yemin ederim," diye cevap verir annem.

"Hayır, hayır, uslu duracağım."

Bebeğin nasıl uyuyacağını seçtim: en az bir yıl boyunca odamdaki mini beşikte. Ağlayarak uyumasına izin vermeyeceğim, ama okuduğum Fransız ebeveynlik kitabının önerdiği gibi bebeğin kendi kendine yerleşmesini bekleyeceğim.

Şimdi bu bebekle ilgili önümüzdeki birkaç ay içinde vermem gereken milyonlarca başka karar var.

Ama bu bir başlangıç.

Anneler, Angie'nin ailesi gibi bunun nasıl yapılması gerektiğini söylemek yerine, nasıl bir anne olmak istediğime benim karar vermeme izin vererek bu işi kendi başıma çözmemi sağlamaya çalışıyorlar. Angelina Teyze, Finny iki yaşına gelene kadar onunla birlikte yatağında uyudu, annem ise beni koridorda bebek telsizinin en düşük ayarında tuttu, böylece onu uyandırmak için gerçekten çığlık atmam gerekti. Bugünlerde her iki yöntem de tavsiye edilmiyor ve ikisi de beni aksi yönde ikna etmeye çalışmadı.

Bu yüzden ilk bir yıl için odama küçük bir beşik almaya karar verdiğimi söylediğimde, kararımı sorgulayacak kimse yoktu. Angelina aradı ve

Vintage Mother Goose'a en son gittiğimizde düşündüğümüz mini beşiğin hala mevcut olduğunu doğruladı, ancak annem satın almadan önce son bir kez daha bakmamız konusunda ısrar etti.

Biz geldiğimizde aynı yaşlı kadın tezgâhın arkasında oturuyordu. "Yine mi geldiniz, canlarım?" diyor örgüsüne ara vermeden. onun bir cadı olduğuna dair şüphelerim var.

Her durumda uzman bir alışverişçi olan annem, küçük beşiğin bulunduğu mobilya köşesine doğru ilerliyor. "Odanızdaki diğer ahşaplarla pek uyuşmuyor," diye düşünüyor. "Tamamen farklı olsaydı neredeyse daha iyi olurdu. Bu, ona uymaya çalışmışız da başaramamışız gibi görünecek. İnternette daha iyi renkte bir tane bulabileceğime eminim."

"Bu mükemmel," diyorum. "Son duyduğumda, iç tasarım dergilerinin hiçbirisi genç annelerin çocuk odalarına yer vermiyordu, bu yüzden herhangi bir fırsatı kaçırdığımızı sanmıyorum." Ellerimi sahiplenici bir tavırla ayarlanabilir çubuğun üzerine koyuyorum.

"Tamam o zaman, tatlım. Ben olsaydım, siperdeyken koordinasyonu rahatlatıcı bulurdum."

"Siperlerde mi? Neden insanlar annelikten hep savaşa gitmek gibi bahsediyor?"

Annem ve Angelina Teyze birbirlerine bakıp omuz silkiyorlar.

"O zaman ne düşünüyoruz?" diye soruyor satıcı kadın bize yaklaşıarak.

Annem satın alma ve teslimat işlemlerini ayarlamaya başladı. Beşiğe bakıyorum ve kendimi bir gün içinde sadece bir yatak değil, bir bebek de olacağına ikna etmeye çalışıyorum.

"Sen de benim düşündüğümü mü düşünüyorsun?" Angelina Teyze soruyor.

"Anneme organik lama kılından yapılmış ısmarlama bir beşik yatağı falan sipariş ettirmemiz gerektiğini mi?"

"Aynen öyle. Babanızın ofisini basma kumaşlarla dolu Viktorya dönemine ait bir çocuk odasına dönüştürmeme isteğinize saygı duydu ve ödüllendirilmeli."

Beşikten dönüp ona bakıyorum. "Babamın parası olduğuna göre, eninde sonunda ofisine bir şeyler yapmasına izin vermem gerekecek."

Angelina sertleşir. "Ne dedin sen?"

"Babamın parası olduğu için-"

"Bu babanın parası değil, Autumn. Annen sana böyle mi söyledi?"

"Hayır, sadece tahmin ettim," diyorum.

Angelina şaşırmış görünüyor. Bunun Finny ile anlamadığım bir ilgisi olmalı. Arkamdan satıcı kızın ve annemin konuşmalarını duyabildiğim yere bakıyor. Ağzı geriliyor.

"Annen sana Finny'nin babasıyla olan anlaşmadan bahsetmedi mi?"

Zihnimde her şey değişiyor.

"Ne? *Onunla* mı?" diye soruyorum.

"Autumn," diye fısıldıyor, "Üzgünüm ama anneni öldüreceğim." "Anne mi?" Etrafımda dönerken bağıriyorum. O ve satıcı kadın aynı anda birbirlerine ve bana dönüyorlar. "Angelina Teyze'nin yaptığı bu anlaşma da ne?

bahsediyorsun? Finny'nin... Finn-"

O adama Finny'nin babası demeye dilim varmıyor.

Annem bana müşteri hizmetleri ses tonuyla, "Teslimatı ayarlamayı bitireyim, sonra konuşuruz," diyor.

Sattığı şeyi almıyorum.

"Bu anlaşma nedir?" Angelina'ya sordum. Bana saygılı bir alanın yanı sıra destek vermek için de çok uğraştı. Tüm bu aylar boyunca onun soğukkanlılığına hayranlık duymaya devam ettim, ama o bunu kaybetmek üzereymiş gibi görünüyor.

Torunlarının annesine bu hassas bilgiyi, çocuğunu terk eden adamın bu işe karıştığını söylemesi için en yakın arkadaşına güvenmişti.

"Ayrıntıları bilmiyorum ama görünüşe göre Finn'in babası, ona vereceğiniz her türlü erişim, güncelleme veya resim karşılığında

Finny'nin güven fonuna erişim." Sesi yükselmeye başlamıştı, kendini tutup yutkundu ve sonra nefes aldı.

Hâlâ "güven fonu" ve "Finny" kelimelerini neden bu kadar yakın söylediğini anlamaya çalışıyorum, bu yüzden ikimizin de biraz zamana ihtiyacı olduğu açık.

"İşte bu kadar!" diye bağılıyor annem arkamdan.

Ona bakmak için dönmüyorum. Angelina Teyze'nin yüzündeki acıya bakmaktan kendimi alamıyorum.

"Öyle mi anne?" Dedim.

Konuşmak için eve gidene kadar beklemeye karar verdik.

"Evet, bu konuyu konuşurken yüzünü görebilmek istiyorum," dedim anneme, eve dönene kadar beklemeyi önerdiğinde. Yol sessizdi ve dışarıdaki sonbahar soğuğu kadar ayazdı.

Evde, mutfak masasının etrafında otururken, sonunda onun yüzüne bakarak, "Yaptığının herkes için en iyisi olduğunu düşündüğünü zaten biliyoruz" dedim.

"Ve bu bir mazeret değil," diye katılıyor annem. "Sana söylemem gerekirdi." "Peki neden söylemedin?" Angelina bastırıyor. "Bunun Autumn'un görevi olduğu konusunda anlaşmıştık. kararı."

"Hamile olduğumu nereden biliyor ki?"

"O kısım benim hatam evlat," diye itiraf ediyor Angelina Teyze. "Sen hastaneye gittikten hemen sonra bana ulaştı. Finny ile ilgili bir projesi varmış, yardım istedi ve Finny'yi kaybetmekten seni kaybedebileceğimizi düşünmeye, hamileliğini öğrenmeye kadar bir sürü duygu kasırgası yaşadı ve bilmiyorum. Ona söyledim."

"Ve anneme reddedemeyeceği kadar iyi bir teklif mi yaptı?" İkisine de sordum. Bir parçam satılmış gibi hissediyorum.

"Sana söyleyecektim," diyor annem. "Ama sonra söylemedim ve beklemek daha kolay geldi..."

"Ne? O adam zaten parasını ödediği çocuğuma erişim talep edene kadar mı?"

Annem, "Sen bu konuda daha mantıklı ve daha az duygusal düşünebilene kadar," diye açıklıyor ama kulağa ne kadar acınası geldiğini bildiğini duyabiliyorum.

"Bak, sana daha önce de söyledim Claire," diyor Angelina. "Autumn o paraya erişmek isteseydi, iyi bir yasal davası olurdu ve ipleri elinde tutmasına izin vermek yerine John'a dava açabilirdik."

"Evet, hatırlıyorum Angelina," diyor annem. "Ama ben-" "Tamam, ne parası bu?" Ben söylüyorum.

"Oradan başlayalım!"

"John oğlunu terk ettiği için kendini ne zaman suçlu hissetse, Phineas'ın adıyla gizlice açtirdığı bir hesaba biraz para yatırıyor ya da bazen özellikle vicdanı sızladığında bir devlet tasarruf bonusu daha alıyordu. John, suçluluk duygusunun ne kadar arttığını ancak Finny öldükten sonra fark etti."

"Ne kadar birikmişti?"

"Finny'nin varisi adına dava açacak olsan, mahkeme dışında anlaştıktan ve avukatlara ödeme yaptıktan sonra, bu bebeği on sekiz yaşına kadar büyötmeye ve hem seni hem de bebeği üniversiteye göndermeye yetecek kadar." Angelina Teyze devam ediyor, "Bu açık ve kapalı bir dava, Autumn. Hesaba erişimi var ama hesaptaki isim Phineas Smith, yani bebeğinin babası."

"Peki ya dava açmazsak ve ona benimle asla iletişime geçmemesini söylemezsek?"

"Para onda kalıyor," diyor annem. "Ve bu bebeği büyötmek için senin üniversite fonundaki parayı kullanmak zorunda kalacağız."

"Ben olsam evi satardım," diye ekliyor Angelina. "Zaten çoğu gece burada kaldığımdan beri bunu düşünüyordum." Anneme öfkeyle bakıyor ve sanırım bu gece böyle bir şey olmayacak. "Bu işi yürötmenin bir yolunu buluruz."

"Ama bu herkes için çok daha zor olurdu, Autumn, çocuğun da dahil," diyor annem. "Ergenlik çağında bir anne olmanın çocuğunuzu çok zorladığını söylememe gerek yok."

Yolunuzda pek çok engel var. Bu para bu engelleri hafifletebilir, hatta ortadan kaldırabilir."

Angelina başını sallayarak, "Ama seçim *yapmasına* izin vereceğimize söz vermiştin," diyor. Bu, ikisi arasında benim payımdan daha derinlere giden bir ihanet. Anneler her zaman bir ekipti ve bu kopukluk daha önce görülmemiş bir şey. Finny burada olsaydı, bu tarihi çatışma hakkında masada anlamlı bakışlar paylaşıyor olurduk.

"Özür dilerim," diyor annem tekrar. "Bunu söylemenin hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Ama söylemeye devam edeceğim."

"Peki ya dava açmazsak ve o küçük altın kartı kullanmaya devam edersek?"

"Ona ayrıntıları konuşmaya hazır olmadığını söyledim." Annem yalanlarının derinliğini anladıkça kızarmaya başlıyor. "Ama ona vereceğin her türlü yetkiyle bebeğin hayatının bir parçası olmak istiyor, Autumn." Angelina Teyze'ye ve bana, kendini savunduğu zamankinden daha yalvaran bir bakış atıyor. "Adamın çok fazla pişmanlığı var."

"Öyle olmalı," diyorum. "Sen de öyle yapmalısın."

Annem başını sallıyor. Özür diliyor ya da fısıldıyor ama duymak için çok sessiz.

on iki

Eski çocuk kamu avukatı Marcia, bugün grup terapisinde herkesle paylaşmak için bir kutu kahve getirdi. Harika kokuyor. Daha önce kahveyi hiç sevmemiştim ve ben de içmek istiyorum ama artık herkes hamile olduğumu görebiliyor. Beni yargılayacaklarından emin değılim.

Hamile kadınlar kafein alamaz diye bir şey yok; belli bir miktarın üzerinde almamaları gerekiyor. Doktor her gün büyük bir fincan kahve içebileceğimi ve bunun sorun olmayacağını söyledi. Şimdiye kadar, hiç içmeyi umursamadım.

Herkes hamileyken kafein içilmez kuralıymış gibi davranıyor ve ben zaten çoğı otuzlu yaşlarında olan insanlarla dolu bu odada yeterince utangaç hissediyorum.

Ama kahve çok güzel kokuyor.

"Başlamaya hazır mıyız?" Dr. Singh bize soruyor. Ben ayağı fırladığımda herkes mırıldanarak onaylıyordu.

"Ben sadece..." Masaya koşarken omzumun üzerinden mırıldanıyorum. Fincanı doldurup içine biraz süt karıştırırken ağzım sulanıyor. Değerli bir damlayı bile dökmemeye dikkat ederek aceleyle çembere geri dönüyorum.

Ben otururken yaşlı kadınlardan biri eğiliyor.

"Sence sen-"

"Aman Tanrım, Wanda! Sen kendi işine bak," diye inliyor Brittaney. Gözlerini bana doğru çeviriyor ve ben de ona zayıf bir teşekkür gülümsemesi veriyorum.

Dr. Singh Brittaney'e kullandığı dili hatırlatmıyor ki bu da Wanda'nın kendi işine bakması gerektiğini kabul ettiği anlamına geliyor. Seansa travmanın beyinde nasıl fiziksel değişikliklere yol açtığından bahsederek başlıyor. Finny'nin bunu ne kadar ilginç bulacağını düşünmeden edemiyorum, tüm bu esnek olmayan nöropatiler hakkındaki konuşmalar.

"Romanınız beyninizden çıktı, Sonbahar, kelime kelime ve keşke beyninizin bunu nasıl yapabildiğini anlayabilseydim." Elleri direksiyonda, yüzü gösterge panelinin ışığında aydınlanıyordu. Onun yanında olmak bile kendimi daha canlı hissetmemi sağlıyordu.

Brittaney sözlerine şöyle devam ediyor: "Bazen eski erkek arkadaşımın sesini duyar gibi oluyorum, 'Bebeğimi öldürdün. Kızımızı öldürdün,' diyen sesini tekrar tekrar duyuyorum, tam da onun söylediği gibi. Ve sanki fiziksel olarak kendimi o anı düşünmekten alıkoyamıyorum. Beynim bir döngüye giriyor."

Bir yanım onu yanlış duymuş olabileceğimi düşünüyor. Elimle ağzımı kapattım ve elimi indirirken odaya bakıyorum ama kimse Brittaney'nin özellikle şok edici bir şey söylediğini düşünmüyor gibi görünüyor. Birkaç kişi başını sallıyor. Bir başkası saldırıdan önceki anı analiz etmekten kendini alamadığından bahsediyor.

Kahvemi içiyorum, dinliyorum ve neden burada olduğumu merak ediyorum.

Ama sonra hatırlıyorum; kafamın içinde erkek arkadaşımın sesini de duyabiliyorum.

Bu sefer, tuvalet kabininden çıktığımda Brittaney'nin beni beklemesine şaşırmadım.

"Bir kızın olacak," diye duyurdu önsöz vermeden. "Bilmen gerektiğini düşündüm." Tezgâha yaslanmış, neredeyse üzerinde oturuyor, ayak parmakları yeri zar zor sıyrıyor.

"Harika," diyorum lavaboya doğru giderken.

"Bana inanmadığını biliyorum," diyor, "ama ben her zaman haklıyım. Bunu öğreneceğin ultrason ne zaman?"

"Gelecek hafta." Ellerimi yıkamaya başladım. Bu bizim rutinimiz gibi görünüyor. "Heyecanlı mısın?"

Yukarı bakıyorum. Gözlerimiz aynada buluşuyor. "Hayır," diye itiraf ediyorum ona.

"Neden olmasın? Seninle gelecek biri var mı? Baban nerede?" "O öldü," diyorum, çünkü eğer konuşacaksak

Onun hızına yetişebilirim. Aynadan uzaklaşıyorum ve ellerimi kurulamak için bir kâğıt havlu alıyorum. "Annem benimle gelecek. Ama bebekle ilgili bir sorun çıkmasından korkuyorum."

"Oh, kızım, her şey yoluna girecek!" Omuz silkiyor. "Olmazsa da senin elinde değil. Bazen öyle olur." İç çekiyor.

"Bir bebeğin mi öldü?" diye sormadan önce tereddüt ettim.

"Beyin kanseri," diyor Brittaney. "Çok hızlı oldu. Bir yaşındaki kontrolünde fark ettiler ve iki yaşına gelmeden ölmüştü."

"Çok özür dilerim."

"Neyse o," diyor ve ilk kez, soğukkanlılığının onun zırhı olduğunu görebiliyorum. Bunu daha önce göremediğim için kendimi suçlu hissediyorum.

"Eğer kanser olsaydı," diyorum, "eski erkek arkadaşın neden onun ölümünün senin suçun olduğunu söylesin?"

Brittaney ilk kez konuşmamızdan rahatsız olmuş görünüyor.

"Daha önce de söylediğim gibi, üçüncü üç aylık döneme kadar göstermeye başlamadım ve hamile kalmadan önce sadece birkaç kez adet görmüştüm, bu yüzden bir süre inkar etmek benim için kolaydı. Hamile olduğumdan emin olduğumda altı ay geçmişti ve on üç yaşındaydım. On bir yaşımdan beri sigara içiyordum, bu yüzden bırakmak benim için zor oldu." Yüzüme baktı. "Denedim. Gerçekten denedim. Ama sonunda doktorum bana belli bir yaştan sonra

Benim bu kadar stresli olmam bebeğe sigaradan daha zararlıydı. Ben de gerçekten stresliydim, biliyor musun? O yıl sahip olduğum bakıcı anne tam bir sürtüktü. Yeğeni bebeğimin babasıydı ve on dokuz yaşında olduğu için sosyal hizmet uzmanımla başının derde gireceğinden endişeleniyordu. Bütün mesele buydu."

"O on dokuz yaşında mıydı? Ve sen sadece on üç yaşında mıydın?"

"Sigaralarımızı alan oydu zaten!" Ellerini öfkeyle havaya kaldırıyor. "Kanser doktoruna sordum ve o sigaraların şansı sadece yüzde bir artıracağını, bebeğimin bu tür bir kansere yakalanmasının genetik olduğunu, benim günde bir sigara içmemden kaynaklanmadığını söyledi." Brittaney alametifarikası olan omuz silkme hareketini yapıyor. "En son hamile kaldığımda sigarayı bırakabilmişim. Senin yaşındaydım ve her şey benim için biraz daha iyiydi. Evimi falan yeni almıştım."

"Bir eviniz mi var?" Şaşkınlığımdan dolayı muhtemelen aşağılanmış olmalıydı, ama fark etmemiş gibi görünüyor.

"Tamam, buna inanmayacaksın ama annemle babam uyuşturucu yüzünden kendilerini kaybetmeden önce *doktordular*." Kıkırdıyor ve sanki bana müstehcen bir şaka yapıyormuş gibi öne eğilip fısıldıyor. "Tıp fakültesine gitmeyi, evlenmeyi, anaokulunda bir çocuk sahibi olmayı ve *sonra* da uyuşturucu bağımlısı olmayı hayal edebiliyor musun? İkisi de ezik." Gülüyor ve gözlerini bu kez o kadar sert deviriyor ki canı yanmış gibi görünüyor. "Ama uyuşturucu için satamadıkları tek şey -ve inanın bana, uyuşturucu için her şeyi sattılar, beni bile- hayat sigortası poliçeleriydi. On sekiz yaşına geldiğimde onları tahsil edebildim ve evimi bedavaya satın aldım. Mahalle biraz zor ama okul iyi ve çoğu gün işime yürüyerek giderek benzin parasından tasarruf edebiliyorum."

"Kızlar?" Wanda kafasını tuvaletten içeri uzatır. "Sizi bekliyoruz. Her şey yolunda mı?"

"Evet, evet, Singh'e geleceğimizi söyle," diyor Brittaney. "O tam bir yalaka," diye fısıldıyor bana.

Başımı salladım.

Dr. Singh, *onun hayatta kalan biri olduğunu* söylemişti.

Dr. Singh bana birkaç anlamlı bakış atsa da grup terapisi sırasında hiçbir şey paylaşmıyorum. Benden ne beklediğini bilmiyorum. Diğerleri çocukları kurtaramamaktan, vurulmaktan ya da tecavüze uğramaktan bahsediyor.

Belki de Dr. Singh Brittaney'den bir şeyler öğrenebileceğimi söylediğinde, aslında travmatize olacak bir şeyim olmadığını öğrenebileceğimi kastetmiştir.

Ama sonra, koşullarımız çok farklı olsa da, diğerlerinin travmaları hakkında söyledikleri, Finny'nin ölümü hakkında hissettiklerime benziyor, sanki üzerimizde silinmez bir iz taşıyoruz.

Konuşmuyorum ama dinliyorum.

Seans bittiğinde annemden bir mesaj aldım. Arabasının lastiği patlamış, Angelina gelip değiştirecek ama beni almaya geç kalacaklar. Lobide kısa bir süre durdum. Böyle bir durumda okumak için Fransız ebeveynliği hakkındaki kitabımı getirmeliydim.

"İyi misin?" Brittaney soruyor. Bir elinde sigarası, diğerinde çakmağı var ve biz daha dışarı çıkmadık bile.

"Evet, arabam gecikti,"
diyorum. "Kahretsin, nerede yaşıyorsun?" "Ferguson."

"En sevdiğim koruyucu annem Ferguson'da yaşıyordu! Ben de North County'de yaşıyorum. Seni bırakabilirim."

"Hayır, hayır-"

"Kızım, insanlar aşısız, sümüklü çocuklarını gün boyu bu lobiden geçiriyorlar. Bebeğine süper güçler falan veren yeni bir tür kızamığa yakalanacaksın. Merak etme. Arabamda sigara içmem. Otoparka varana kadar bunu halletmiş olurum. Burada bekle."

Ben daha itiraz edemedi dışarı çıkıyor ve yürürken sigara yakıyor, peyzajlı yolları görmezden geliyor, çiçek tarhlarından geçiyor, binayı çevreleyen çalılarının üzerinden geçerek garaja doğru ilerliyor.

Birkaç dakika sonra susturucusu takırdayan bir araba yanaşıyor ve onun olduğunu anlıyorum. Bana el salladı, ben de kapıyı açıp yanına oturdum.

"Sigara kokusu kıyafetlerimden çıkana kadar pencereyi bir dakika açık tutacağım."

"Hayır, zorunda değilsin," diyorum, çünkü yaşadıklarından dolayı çocuğumu korumak için belki de aşırıya kaçması gerektiği aklıma geliyor. "Ama teşekkür ederim."

Brittany hastane kampüsünden ayrılmak için döner kavşaktan geniş bir dönüş yapıyor. "Ferguson'daki eski üvey annemi aradım ve seni bıraktıktan sonra onu görmeye gideceğim!"

"Oh, bu çok hoş," diyorum. "Onunla ne zaman yaşadınız?" "Dione hastayken."

İsmi söyleyince içimde bir sızı hissediyorum.

"Sonrasında benimle o ilgilendi. Ailemin sigortasından para almak için tüm evrakları doldurmamı sağlayan oydu, çünkü ilk başta onların adının geçtiği hiçbir şeyle işim olmaz diyordum, anlıyor musunuz?"

"Evet, öyle sayılır," diyorum.

"Öyle mi?" Camı eliyle kapatırken bana bakıyor.

"Geçenlerde bebeğimin babasının ölmeden önce kendi adına bir miktar para yatırdığını öğrendim, yani yasal olarak paranın bebeğin olması gerekiyor. Parayı almak için ya onunla anlaşmam ya da ona dava açmam gerekiyor ve bir yanımda bu konuda hiçbir şey yapmak istemiyordum."

Brittany hâlâ sakızını şapırdatarak, "Ama bu senin paran değil," diyor. "Bu senin çocuğunun parası, değil mi? O yüzden bunu düşünmelisin."

"Biliyorum," diyorum.

"Bir gelecek olmayacakmış gibi hissetsen bile geleceği düşünmelisin. Koruyucu annem Sherry bana böyle demişti. Hayallerin falan var mı Autumn?"

Gülümsememe engel olamıyorum.

"Evet, hayallerim falan var. Yazar olmak istiyorum" diyorum. "Yani, ben bir yazarım. Bir roman yazdım ve düzenlemeye başladım ve bitirdiğimde bir temsilci, sonra da bir yayıncı arayacağım."

"Bok yok mu? Şu haline bak kızım. Seninle gurur duyuyorum. Ama yazmak para kazandırmıyor, değil mi?"

"Hayır, muhtemelen değil."

"Dostum, CiCi'ye hamile olduğumu öğrendiğimde o paraya sahip olduğuma çok sevinmiştim, kızımın adı Cierra, ama kızdığımda benden başka kimse ona öyle demiyor-ama bebekler pahalı. *The Hip Mama Survival Guide*'ı okudun mu?"

"Hayır mı?"

"Tamam, bu senin için zorunlu bir okuma, tamam mı? Adı neydi onun? Denizkızı politikacısı mı? Ariel Gore, işte bu! Okuyun. Buna ihtiyacın var."

"Tamam," dedim. "Teşekkürler." Ondan bir kitap tavsiyesi beklemiyordum ve bu hoş bir sürpriz oldu.

"Birazdan otoyoldan çıkacağım. Hangi sokaktasınız?"

Ona evimin adresini veriyorum ("Olmaz! Eskiden senin evinin yanındaki dereye sarhoş olurdum!") ve şaşırtıcı derecede rahat bir sessizliğe bürünüyoruz.

Pencereden dışarı, adını aldığım mevsimin ihtişamına bakıyorum.

Brittaney, "Ultrason konusunda stres yapmamaya çalışmalısın," diye öneriyor. "Çoğu zaman bu bebek gerçekmiş gibi hissettirmiyor bile,"

diye itiraf ediyorum sonbahara

pencerenin dışındaki renkler. "Ama o zaman da canım yanıyor, çünkü Finny'yi, nasıl öldüğünü ve bir gün bir şekilde bu bebeğin öleceğini düşünmeden bu bebeği düşünemiyorum."

Ne söylediğimi fark edip özür dilemeye başlıyorum ama Brittaney başını sallıyor.

"Çocuk için korkmak işin büyük bir parçası."

"Bununla nasıl yaşıyorsun?" Pek çok şey soruyorum.

"Bilmiyorum," diyor Brittaney. "Sanırım CiCi'ye bir şey olacak diye korkup yıkılmamamın nedeni, eğer öyle olsaydı, onun annesi kim olurdu? Belki benden daha iyisini hak ediyor ama sahip olduğu tek anne benim. Sanırım kız arkadaşımınla bir gün evlenirsek iki annesi olur ama ne demek istediğimi anladınız. Şu anda CiCi'nin temiz olduğundan, karnının doyduğundan ve sevildiğini bildiğinden emin olmak için bana ihtiyacı var, bu yüzden kendimi kaybedemem."

"Temiz, beslenmiş, sevilmiş," diye tekrarlıyorum. Bir yapboz parçası benim için yerine oturuyor gibi hissediyorum.

"Evet, bu üç şey işin yüzde doksanı gibi bir şey. Ayrıca kontrol edebileceğiniz tek şey de onlar. Dünya ne olursa olsun çocuğunuzla uğraşacak. Tek yapabileceğiniz onlara dişlerini fırçalamayı ve kendilerini sevmeyi öğretmek."

"Ebeveynlikle ilgili bana bunu yapabileceğimi hissettiren ilk şey bu oldu," diyorum.

Evim görüş alanımda ve Brittaney yanaştığında kendi kendime "temiz, beslenmiş, sevilmiş" diye tekrarlıyorum. İhtiyacım olan liste buydu, asgari standartların ölçüm çubuğu. Finny'nin çocuğu temiz olduğu, beslendiği ve sevildiği sürece işimi iyi yapıyorum demektir.

Elbette, çocuklar büyüdükçe, çoğunlukla kendilerini temizliyor ve besliyorlar ve sevilen kısım, kopmaya başladıkça karmaşıklaşıyor, ancak o zamana kadar ilişkimizin bir temeli olacak ve bir kişi olarak kim olduklarını bilmek bana rehberlik edecek.

Şimdilik, bu bebeği hayal ederken kendime söylemem gereken tek şey, onu temiz tutmaya, beslemeye ve sevmeye adanmış olacağım.

"Peki son bir şey?" Brittaney arabayı durdururken söylüyor. "Ultrason hakkında mı?"

"Öyle mi?"

"Bebeğinizde bir sorun varsa, bebeğiniz annesi siz olduğunuz için şanslı, çünkü onu her halükarda sevecek ve onun için elinizden geleni yapacaksınız. Çocuğunuz onu önemseyen bir anneye sahip olduğu için şanslı, bu yüzden ne olursa olsun, zaten oyunun önündeler."

"Teşekkürler," dedim. "Bunu düşüneceğim. Beni bıraktığın ve benimle konuştuğun için de teşekkürler. Minnettarım."

"Oh, önemli değil," diyor.

Arabadan iniyorum ve kapıyı kapatmaya başlıyorum ama arabanın camından bağırınca geri dönüyorum.

"Ve hey, Autumn?"

"Ne?"

"Kız olduğu konusunda haklıyım. Göreceksiniz."

on üç

Finny'nin babası olması gereken adam bana cevap yazdı. Şartlarımı kabul etti.

Ne de olsa o siyah elbiseyi giymek için bir fırsatım var, özellikle de önerdiği restoran babamın seveceği bir yere benzediğinden, garsonların sizden daha iyi giyindiğini hissetmenin kolay olduğu türden bir yer.

Saçımı toplamayı düşünüyorum ama bunun fazla resmi olacağına karar verip at kuyruğu yapıyorum. Makyajımı sade tutuyorum.

Bir yetişkin gibi görünmek istiyorum.

Bir yetişkin gibi görünmeye çalışıyormuşum gibi görünmek istemiyorum.

Belki de hayatımda ilk kez, bir yere kendi başıma gidebilmeyi diliyorum. Annem beni bırakacak, belki de kefarete olarak.

O ve Angelina Angie ve Dave gibi görünüyorlar; gerekli ve iyi konuşmalar yapıyorlar, ancak ilişki şu anda çaba gerektiriyor.

Aslında annemi affetmeyi biraz daha kolay buldum. Belki de beynimde öfkeye dayanamayacağım kadar çok şey oluyor, ama bir şekilde kendime onun da benim de karmaşık bir durumdan geçerken çocuklarımız için en iyisini yapmaya çalıştığımızı söyleyerek onun kurnazlıklarından sıyrılmayı başardım.

"Botanik bahçesine gidiyorum," diyor annem beni restoranın dışına bırakmak için yavaşlarken. Annem şehirde paralel park yapmaz. "Ama Climatron'da kalmayacağım, o yüzden bana ihtiyacın olursa seni almak için hemen dönebilirim. Tatlım, emin misin-"

"Bunu tek başıma yapıyorum," diyorum. "Çünkü bu benim kararım." "Doğru."

Arabanın kapısını açtım. İnmeden önce "Teşekkürler," diyorum. Kapıyı açmadan önce omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırarak kendimden daha emin görünmeye çalışıyorum.

Restoran kapısının diğer tarafı karanlık, sanki müşteriler öğle yemeklerinin gece olmasını diliyorlarmış gibi. Aydınlatma armatürleri, yangın riski olmadan mum ışığını çağrıştıran bir loşluğa ustaca ayarlanmış. Annemden ödünç aldığım küçük el çantasını bebek karnımın önünde güvenle tutarak hostese doğru ilerliyorum.

Doğrudan onun ustalıklı yapılmış göz makyajına bakıyorum ve "İki kişilik rezervasyon var, Smith?" diyorum.

Listesine bakmadan "Evet," diyor. "Partiniz çoktan geldi." Belli ki yetişkin gibi davranan hamile bir kıza dikkat etmesi söylenmiş, ama gülümseyip teşekkür ettikten sonra onu buranın sahte akşamının derinliklerine doğru takip ediyorum.

Son dakikada, acil bir ayakkabı durumu ortaya çıktı, ki bu neyse ki annemin yaşadığı türden bir şey. Görünüşe göre, hamileliğin saçınızın rengini veya dokusunu değiştirmek, daha önce hiç sahip olmadığınız alerjileri size vermek ve hatta dişlerinizi kaybetmek gibi size yapabileceği diğer her şeyin yanı sıra, hamilelik ayakkabı numaranızı da değiştirebilir.

Bu yüzden, annemin alışılmadık topuklarında, Angelina Teyze'nin eski sevgilisiyle tanışmak için bu kadını takip ediyorum, ki bu onu Finny'nin babası olarak düşünmekten daha kolay bir yol.

Masaya yaklaştığımda bu düşünce içimi kemiriyor, çünkü orada oturan Finny'nin babası.

Orada oturan Finny, elli yaşlarında Finny, sarı saçlarında gri çizgiler var, on yıllar boyunca çarpık sırtıışından kaynaklanan derin gülümseme çizgileri var. Ve işte orada, kendiminkinden daha iyi tanıdığım o tanıdık gülümseme beni selamlıyor.

Ayağa kalkıyor ve ben daha görmeden boyunu biliyorum. Bacaklarının uzunluğunu biliyorum. "Sonbahar, merhaba" derken başını eğişini tanıyorum.

"Merhaba." Önümdeki hayalete bakmamaya çalışıyorum ama ev sahibi sandalyeyi çekmiş ve herkes oturmamı bekliyor. Telafi etmek için, sandalyeyi benim için itmeye çalışırken çok hızlı oturuyorum ve masadan on santim uzağa düşüyorum. John'a birazdan bir garsonun geleceğini söylerken kendimi düzeltiyorum.

"Seni tekrar görmek güzel," diyor yalnız kaldığımızda.

"Yine mi?"

"Evet," diyor, tekinsiz yüz hatları beni hâlâ büyölüyor. "Sen ve Phineas yedi ya da hayır, dokuz yaşındayken mi? Babam öldükten sonraydı. Phineas'la kısa bir ziyaretimiz oldu ve Angelina onu almaya geldiğinde sen de yanındaydın."

"Bunu hatırlamıyorum," diyorum. Gözlerimi kaçırmak için kendimi zor tutuyorum.

Bir süre sonra, bu bilgiyle, Finny'nin yaşlandıkça nasıl görüneceği, olgunluk işaretleri ortaya çıksa bile yüzündeki çocuksu çekiciliğin nasıl kalacağı bilgisiyle ne yapacağımı bulmam gerekecek. Kendimi zinde tutmak için acıyı yeterince hissetmeme izin veriyorum.

"Hatırlamıyor olmam garip," diyorum çenemi kaldırarak, "Finny'nin seni ne kadar nadir gördüğünü düşünürsek."

John Smith başını sallıyor ve nefes alıyor. Sözlü darbemi alırken duruşunu ayarlıyor ve omuz silerken omuzlarının genişliğinden rahatsız olmamaya çalışıyorum.

"İşte bu yüzden buradayız. Bunun için teşekkür ederim."

Refleks olarak ona teşekkür etmek üzereydim ki kendimi tuttum ve sadece "Rica ederim" dedim.

"Evet," diyor ve neredeyse Finny'nin yüzüne benzeyen yüzündeki şaşkın, memnun olmaya hevesli ifade beni neredeyse kırıyor. "Fırsatım varken Phineas'ı tanımadığım ve takdir etmediğim için ne kadar pişman olduğumu ifade etmekten acizim."

Garson aniden orada beliriyor, suyuma limon sıkılmasını kabul ediyorum ve elime düğün davetiyesine benzeyen bir menü tutuşturuluyor. John'un elinde kirli martini gibi görünen bir şey var ama dokunulmamış gibi görünüyor. Muhtemelen son derece pahalı olan votkanın soğukluğu altında yoğunlaşma oluşmaya başlıyor.

"Ne oldu John?" Kulağa tuhaf gelen meze salatalarını sipariş ettikten ve garson gölgeler arasında kaybolup gittikten sonra söylüyorum. "Neden hayatının büyük bölümünde uzak durdun?"

"Berbat bir baba olmamaya çalışıyordum." Acı acı gülüyor. "Bunda fevkalade başarısız olduğumu anlıyorum, ama o zamanlar orada olmazsam onu mahvedemeyeceğimi düşünmüştüm." John martiniyi dudaklarına götürüp bir yudum aldıktan sonra sıvının içine bakıyor. "Cesaretimi toplayıp onu görmek istediğim birkaç seferde Phineas hep çok mutlu görünüyordu. Beni gördüğü için mutlu değil, sadece mutluydu, geliyordu. Bana senden, futbol oynamaktan ve okulda onu heyecanlandıran şeyler öğrendiğinden bahsederdi ve ben de kendi kendime 'Gördün mü, sana ihtiyacı yok' derdim."

"Bir şekilde biliyor olmalıydın-"

"Evet, tabii ki" diyor. Martini bardağını yere bırakıyor ve gözlerimin içine bakarak samimiyetine inanmamı istiyor. "Ben bir korkaktım. Phineas'a gerçek bir baba olmak, geriye dönüp kendi babamın beni yüzüstü bıraktığı tüm yollarla yüzleşmek anlamına gelirdi. Geçmişinizde hiç böyle bir şey yaşadınız mı, geriye dönüp baktığınızda duygularınızın çok açık olduğu ve kendi düşüncelerinizin açıkça kendinize yalan söylediğiniz?"

"Evet," diyorum, çünkü henüz güvenimi kazanmamış olsa da ona dürüstlük borçluyum.

John minnetle başını sallıyor. "Kızım doğduktan sonra her şey darmadağın oldu," diye açıklıyor. "Her nasılsa eski karım beni ondan bir çocuk sahibi olmaya ikna etti ve Stella'yı yenidoğan yoğun bakım ünitesinde gördüğüm an, zamanda geriye gidip Phineas'ı dünyaya ilk geldiği zaman görebilmeyi diledim."

"Neden ona Finn ya da Finny yerine Phineas diyorsun?" diye soruyorum. Hikâyesinin ilham verdiği başka pek çok soru var ama bu soru kafamı kurcalayıp duruyor.

John kızardı.

Oğlunun yapacağı gibi kızarıyor, yüzünün narin kemiklerini öne çıkaran, saçlarının altın rengini dengeleyen bir şekilde yanakları kızarmıyor ama pembeleşiyor.

"İnsanlarla konuştukça kimsenin ona bu şekilde hitap etmediğini öğrendim," diyor. "Ama Phineas büyükbabamın adıydı."

"Angelina ona büyükbabanın adını mı verdi?" Bu fikir şüphe uyandıracak kadar şok edici.

"Tam olarak değil," diyor John. "Büyükbabamı hiç tanımadım ve kendi babam da bir alkolikti. Ama çocukluğum boyunca, hiçbir işe yaramayan babam bana kendi muhteşem babasının hikayelerini, balık tutma gezilerini ve verdiği dokunaklı hayat öğütlerini anlatırdı. Angelina'ya sadece bir baba mitolojisiyle büyüdüğümü ve içindeki her türlü iyiliğin muhtemelen hiç tanımadığım o adamdan geldiğini söyledim."

"Demek oğluna senin içinde ne kadar iyilik varsa onun adını vermiş," diye bitiriyorum.

Başını sallıyor. "Belki de benden gelecek tek iyi şeyin oğlu olduğunu düşündü. Mahkeme evraklarında ismi gördüğümde Angelina'nın kötü niyetli değil şairane davrandığını anladım."

"Kızınız doğduktan sonra artık kendinize yalan söyleyemediniz mi?" Onun başarısızlıklarına odaklanmamızı istemiyorum.

"Hayır, yapamam." Masanın üzerindeki martini bardağıyla oynuyor ama bir yudum daha almıyor. "Ama neredeyse on dört yaşındaydı ve muhtemelen çok geç olduğunu düşündüm. Depresyona girdim. Ondan sonraki yıl ona o arabayı aldım..."

Sonra durduk, o küçük kırmızı arabayı, sevdiği ve ölümünün gerçekleştiği arabayı düşündük. Gösterge panelinin ışığında onun profiline baktığım ve hayatlarımızı değiştirecek o üç kelimeyi fısıldamayı çok istediğim o küçük araba.

Nasıl istersen.

"Sen iyi misin?" John sorar.

Dökülmemiş gözyaşlarım yüzünden görüşüm bulanık. Beni sakinleştirmek yerine hıçkırığa dönüşecekmiş gibi gelen sakinleştirici bir nefes alıyorum.

"Bilgin olsun," diye fısıldıyorum, "o aptal arabayı çok severdi." "En azından bir şeyi doğru yaptım," diyor.

Gülüşüm gözyaşlarımın dökülmesine neden oluyor ama daha fazlasının oluşmasını da engelliyor. Maskaramın hatırı için parmak uçlarımı gözlerime dokunduruyorum ve John'a dönüp bakıyorum. Yüzündeki nazik endişe, onu ateşe tutmaya devam etme kararlılığımı neredeyse eritiyor.

"Hâlâ konuşacak çok şey olduğunu biliyorum ama nasıl hissettiğini sorabilir miyim? Her şey yolunda gidiyor mu..."

"Yarın büyük ultrason var" diyorum. "Bebeğin yaşayabilmesi için gereken her şeye sahip olduğundan emin olacakları ultrason."

"Cinsiyetini öğrenecek misin?"

"Bilmiyorum. Henüz karar vermedim." Bu gibi bilgilerin aramızdaki finansal anlaşmanın bir parçası olması gerektiğini hatırlıyorum ve bizi tekrar rayına oturtmaya çalışıyorum. "Yani arabaya ek olarak, kendini her suçlu hissettiğinde Finny'nin adına para mı yatırıyordun?"

"Evet. İncelemek isterseniz yanımda belgeler var-"

"Geçen Şükran Günü'nde Finny'yi karın ve kızınla tanıştırmıştın ama sonra yine ortadan kayboldun. Ne oldu o zaman?"

"Sana bu konuda hiçbir şey söylemedi mi?" diye soruyor.

"Hayır. Bir şekilde acının dokunamayacağım kadar büyük olduğunu biliyordum ve bu yüzden hiç sormadım."

Bu sefer John bana cevap vermeden önce içkisinden büyük bir yudum alıyor.

"Eski karım Phineas'ı hep biliyordu. Sanırım onu playboyluk günlerimden kalma eğlenceli bir anekdot olarak görüyordu. Ama bizi birlikte gördüğünde, bu onun için gerçek oldu."

Finny ve John'u bir arada görmenin, kocasının genç bir versiyonunu masasında, tek çocuğu olduğunu düşündüğü kızının yanında otururken görmenin nasıl bir şok yaratacağını ancak hayal edebilirim.

"Ne oldu?"

"Soğuktu" -kadehinden küçük bir yudum daha aldı ve tekrar masa örtüsünün üzerine koydu- "sanırım bunu tarif etmenin yolu ona karşı soğuk olmak. Kendisinin, Stella'nın ve benim gerçek aile olduğumuzun anlaşılması için her şeyi lafta bıraktı. Ve ben hiçbir şey yapmadım, Autumn." Bunu itiraf ederken bakışları sert. "Bir şeyler yapmalı ya da söylemeliydim, en azından sadece ona. Ama evliliğimiz zaten yarı ölüydü ve ilk çocuğumla yeniden bağlantı kurmaya çalışırken ikinci çocuğumu kaybetmeyi düşünüyordum ve ben-"

Garson kız salatalarımızla çıkageldi. Benimkinde deniz yosunu ve salatalık parçaları var, yeşil bir spagetti yığınınına benziyor. John'un salatası nedense kırmızı. Kendimi hem biftek hem de ıstakoz sipariş ederken buluyorum ve yemeğin sonunda bir poşet istersem garsonun bayılıp bayılmayacağını merak ediyorum. Gitmeden önce John'a bir martini daha isteyip istemediğini soruyor. Tereddüt ediyor ve hayır diyor ama başlangıçlar geldikten sonra tekrar soracakmış.

O gittikten sonra birbirimize baktık. Konuşmamız devam etmesine gerek olmayan bir noktada kesildi. İkimiz de Finny'yi tekrar nasıl terk ettiğini biliyoruz. İkimiz de mezuniyete katılmadığını ya da bütün yaz ona ulaşmadığını biliyoruz. İkimiz de hikayenin nasıl bittiğini biliyoruz.

"Çocuğumu sana satıyormuşum gibi hissetmek istemiyorum," diyorum sonunda.

Mavi gözlerini kapatıyor ve başını sallıyor. "Düşündükçe bunun ne kadar çaresiz ve manipülatif bir hamle olduğunu daha iyi anlıyorum Autumn. Her halükarda çocuğuna ait olması gereken parayla oynamak. Bu yüzden bugün belgeleri getirdim. Bundan sonra beni hiç görmemeyi seçsen bile para senin ve bebeğin." Masanın altından bir evrak çantası alıyor ve içinden bir zarf çıkarıp masanın köşesine koyuyor.

"Teşekkür ederim," diyorum. Ona güvenip güvenemeyeceğimden hâlâ emin değilim. Belki de bu hâlâ bir manipülasyondur.

"Bana ne verebilirsen," diyor, "onu alacağım. Ve eğer çocuğunu tanımamı hiç istemiyorsan, bunu kabul ederim. Tek istediğim bugün bu öğle yemeğine kalman ve bana oğlumdan bahsetmen."

"Finny'den bahseder misin?"

Yutkunuyor ve gözleri ıslak bakmaya başlıyor.

"Onu tanıyan farklı insanlarla görüşüyordum. Notlar alıyorum ve hatta bazı konuşmaları kaydediyorum. Birkaç hafta önce futbol koçu ve birkaç takım arkadaşıyla öğle yemeği yedim." Elini çantasına götürüyor ve çok daha büyük bir dosya çıkarıp açıyor. "Öğretmenleriyle görüştüm, bazıları ilkokula kadar uzanıyor, bana onun karakteri hakkında bilgi verdiler. Hatta sınıf arkadaşları ve ebeveynleri bana hikayeleriyle ulaşmaya başladılar ve sonra Sylvia Whitehouse ve ben-" Bana bakıyor.

"O nasıl?" Ben soruyorum.

"İyileşmek," diyor. "Umarım onun da senin için aynı şeyi umduğunu biliyorsundur."

"Benden nefret etmemesine şaşırdım doğrusu," diyorum. "Etmesi gerekiyormuş gibi görünüyor."

"Yaşının çok ötesinde bir olgunluğa sahip," diyor John. "Bana geçmişe bakıp Phineas konusunda kendime yalan söylediğimi bilmekle ne demek istediğimi anladığını söyledi, çünkü geçmişe baktığında her zaman ikinizin yolunda durduğunu biliyordu."

"Onu tekrar görürseniz, kendi yolumuzda durduğumuzu söyleyin. İyileştiğini öğrendiğime de sevindim."

Başını sallıyor ve beni bir daha görüp göremeyeceğini merak ettiğini görebiliyorum.

"Topladığın o hikâyelere ihtiyacım olacak," diyorum ona. "Jack de insanlardan her türlü fotoğrafı toplamak için çalışıyor. Belki onları bebek için bir kitap haline getirebiliriz."

"Phineas her zaman senin harika bir yazar olduğunu söylerdi."

"Özgünlük için orijinal sesleri mümkün olduğunca korumaya çalışmalıyız, ancak netlik için düzenleme yapabilirim, belki zaman çizelgelerine yardımcı olabilirim," diyorum. "İyi bir baba mitolojisinin bir çocuğu şekillendirmeye nasıl yardımcı olabileceğine dair içgörünüzün bu projeye çok yardımcı olacağını düşünüyorum."

Garson kız yemeklerimizi getirdiğinde John bir martini daha sipariş etmez. Tüm belgeler masaya yayılınca zaten yer kalmadı. Birlikte Phineas'ın çocuğu için başka bir miras oluşturuyoruz.

on dört

"Autumn, dudakların mosmor olmuş," diyor annem bana. "Geldiklerinde teknisyeni alarma geçireceksin."

Ultrasonun başlamasını bekliyoruz. Annem çoktan beyaz bir havlu almış ve üzerine su döküyor.

Angelina Teyze, "Claire, bu jeli daha sonra üzerinden silmek için," diyor. "Önce bunu bitirmeme izin vermelisin." Değerli şekeri tutuyorum Finny'nin bana birkaç ay önce aldığı paket.

İlk başta, onları sonsuza kadar biriktirmeyi, ellerimi altın paraları olan bir cimri gibi içlerinde gezdirmeyi planlamıştım. Ama bir gün canım çekti. Vücudum renkli toz şekeri talep ediyordu. Vücudumun bebek için buna ihtiyacı vardı; bana söylediği buydu. Belki de bebek bana ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Neredeyse tıp öğrencisi olan Finny'nin ne diyeceğini bilsem de ("*Bu teorideki kusur, besin değerinin olmaması, Autumn.*"), eğer hayatta olsaydı, bu konu hakkında bir şeyler okuyacağını ve annenin yediklerinin rahimdeki amniyotik sıvının tadını etkileyebileceğini öğreneceğini de biliyordum. Belki de vücudumun bana bebeğe bir şeyler ikram etmemi söylediğini kabul etmek zorunda kalacaktı.

Bu konuşmayı hayal etmek beni ağlattı ve ağlayıp toz şekeri yerken, geri kalan paketleri gözden geçirip saydım. Etkilemek için

Sıvı için, muhtemelen bir seferde bütün bir paket şeridi yemem gerekirdi ve bunu haftada bir kez yapacak kadar vardı.

Bu yüzden teknisyen gelmeden önce bu son mavi paketi bitirmem çok önemli; Finny'nin hediyesini bebeğimizle paylaşmanın bir yolu bu.

Annem ıslak bezle ilerliyor ve ben ondan kaçıyorum. "Anne-"

"Merhaba! Merhaba!" Önlüklü bir kadın telaşla odaya giriyor.

"Kalp yetmezliği yok. Şeker yiyordu," diyor annem. Angelina iç çeker ve alnını ovuşturur.

"Benden bu kadar!" Diyorum, çünkü öyleyim ve bu durumda ne kadar çocuksu göründüğümü fark ediyorum. Annemin elindeki bezi kapıyorum ve ağzımı siliyorum.

Teknisyen homurdanarak otururken, "Daha sonra sizin için başka bir havlu getirmemiz gerekecek," diyor.

"Özür dilerim," dedim. "Aşeriyorum."

"Sorun değil. Dolapta daha fazla havlu var. Benim adım Jackie, ana taramayı yapan teknisyen olacağım ve daha sonra doktorunuz gelip sizinle görüşecek, gerekirse görüntülerin üzerinden geçecek. Bu ilk seferiniz mi?"

"Oh, yani, tabii ki?" Kızarak söylüyorum.

"Ah tatlım. Senin yaşında üçüncüsü yolda olan birkaç kişi gördüm. Neden gidip arkana yaslanmıyorsun, işte böyle. Ve tişörtünü yukarı çek-mükemmel." Önündeki ekrana bakmak için döner ve makinedeki tuşlara basar. "Gördüğüm kadarıyla, çocuklarınız olduğunda kaç yaşında olduğunuz ya da kaç çocuğunuz olduğu önemli değil, yeter ki onlara bakabilin. Tamam, birkaç şeyi teyit etmek gerekirse, sen Davis'sin, Autumn R., dokuz-iki-sekiz doğumlu..."

Birkaç soru daha sorduktan ve sürekli genişleyen karnıma mavimsi şeffaf jel sürdükten sonra Jackie bana bakıyor ve benim için gerçekten heyecanlanan bir gülümseme veriyor.

"Bebeğini görmeye hazır mısın?" diye sorar.

Ben "Hazırım" diye fısıldarken annem ve Angelina Teyze köşede ahenkli bir şekilde ciyaklıyorlar.

Asa yumruğuma sıkıca bastırıyor. Ekranda siyah ve beyaz bir girdap var ve sonra-

"İşte orada," diyor Jackie. "Şimdiden kamera için poz veriyor. Onlar hareket etmeden önce bu fotoğrafı çekmeliyim. İşte hatıra tam burada." Kendi kendine mırıldanıyor ve ben klavyenin tıkırtısını duyuyorum. Hatta omzumun üzerinden The Mothers'ın ağladığını bile duyuyorum, ama başka bir şekilde, her şey çok uzak.

Finny, ona söyledim. *O bizim bebeğimiz.* Sanki bu sözleri ona gerçekten söylüyormuşum gibi boğazımdaki yumruyu yutuyorum. *Gerçekten bir bebek yaptık.*

Bacak -onların bacağı, bebeğimizin bacağı- tekme atıyor ve ben de haftalardır emin olamadığım o çırpınışı hissediyorum.

Bebeğimizin hareket ettiğini hissediyorum, Finny.

"Bunu yazdırmak için sakladım. Artık işimi yapma vaktim geldi. Buraya geçip kafanın ve beynin bazı ölçülerini almaya başlayacağım..."

Çalışırken beni görmezden gelmekle ne yaptığını açıklamak arasında gidip geliyor. Birkaç kez, görmem için omurganın yumuşak kıvrımı ve on parmağıyla birlikte sıkışmış ayaklar gibi daha net görüntüleri işaret ediyor.

Anneler hala biraz ağlıyorlar ama artık çoğunlukla mutlu fısıldaşmalar var. Onlara burada olmalarını hem istediğimi hem de istemediğimi söyledim, çünkü bu her zaman bebeğinizin babasıyla paylaşacağınızı düşündüğünüz bir andır, ama aynı zamanda bununla tek başıma yüzleşmek istemedim.

Bu durum işe yarıyor. Onlar burada ve ben desteklendiğimi hissediyorum ama bugün beni destekleyen kişinin Finny olmasını ne kadar çok istediğimi hissetmekte özgürüm.

"Yani bana cinsiyeti öğrenmek istediğini söyledin de ben mi unuttum?" Jackie soruyor. "Yoksa ben mi sana sormayı unuttum?"

"Sormadın," diyorum. "Ama hâlâ bilmek isteyip istemediğime karar veremedim."

Bu konuda uzun süredir devam eden bir tartışma var. Angelina, çocuğun olası cinsiyet kimliğini göz önünde bulundurmadan onunla bağ kurmaya inanıyor; Annem ise gelecekteki fotoğraf çekimlerini planlamaya inanıyor.

Finny ne isterdi bilmiyorum.

Bana anne olma konusunda kendimi en güvende hissetmemi sağlayacak şeyin bizim için en doğrusu olacağını söylerdi ama bunu söylerken, birini ya da diğerini seçmemi umduğunu anlayabilirdim.

Hangisi olduğunu bilmiyorum.

Onun istediğini düşündüğüm şeyi seçeceğimden değil, ama onun ne isteyeceğini bilmek düşündüğüm bir şey olurdu ve bilmemekten nefret ediyorum.

Jackie, "Bilmek istemiyorsan şimdi başka tarafa bakmalısın," diyor ve aslında ilk başta başka tarafa bakmam gerekmiyor çünkü gözyaşlarım gözlerimi bulanıklaştırıyor.

Dökülmelerini engellemek için kapatıyorum ve "Benim için yazabilir misin? Sonra karar veririm."

"Elbette," diyor Jackie. "Zarfı size ya da aile üyelerinizden birine vermemi ister misiniz?"

Angelina "Saklanabilirim" derken annem "Ben alırım" diye söze başladı.

Jackie'ye "Onu bana ver," dedim. "Angelina Teyze, bir şeyleri saklamakta sandığın kadar iyi değilsin ve anne, hepimiz onu açacağını biliyoruz. Jackie aç dediğinde gözlerini kaçırmana şaşırdım."

"Angelina gözlerimi kapattırdı," diye homurdanıyor annem.

"Yani senin için gözlerini mi kapattım Claire," diyor ama bu onların normal şakalaşması. Mizaçlarındaki farklılıklar her zaman dostluklarının temelini oluşturmuştur.

"Şu ana kadar her şey iyi görünüyor. Bebeğin cinsel organları şimdilik belli değil. Ama doktorunuz doğum tarihinizi değiştirirse şaşırmayın.

Ölçümlerime baktıktan sonra," diye ekliyor Jackie, "muhtemelen bir önceki tahminden birkaç gün sonra."

Panik içime işlemeye başladı.

"Ama bu bebeğin tam olarak hangi tarihte dünyaya geldiğini biliyorum. Yani eğer bebek çok küçük görünüyorsa-"

Yüzünü bana döndü. "Bebek çok küçük değil. Bebek iyi bir boyutta. Ancak gerçek gebe kalma, dediğiniz gibi olaydan birkaç dakika sonra ya da birkaç gün sonra gerçekleşebilir. Bebeğinizin büyüklüğüne bakarak, gebe kalmanın sizin olayınızdan iki günden daha uzun bir süre sonra gerçekleştiğini söyleyebilirim."

"Oh," diyorum. Annelerin bu bilgiyi benimle birlikte aldıklarını duyduğumda odada bir durgunluk oluyor.

"Önümüzdeki on dakika oldukça sıkıcı olabilir," diyor Jackie. "Bebeğinizin karnını inceleyeceğim ve tüm organların orada olduğundan ve güzelce büyüdüğünden emin olacağım. Ekranda pek bir şey görünmeyecek."

"Tamam." Çoktan dışarıya ve uzaklara bakıyor, gebe kalma zamanının düşündüğümünden çok farklı olduğunu düşünüyorum.

Aşk hikâyemizden geriye kalan şeyin bu bebek olduğunu düşünmüştüm ama durum hiç de öyle değilmiş. Öldüğünde içimde hala Finny'den bir parça vardı ve o gittikten sonra, ağlayıp çılgılık attığım bir anda, ruhumun onun için ağladığı bir anda, Finny'nin çocuğu içimde oluşmaya başladı.

Bu bebek bizim aşk hikayemizden arta kalan bir şey değil. Bu bebek bizim hikayemizin devamı.

İçimde bir kıpırtı hissediyorum ve hareket görüp görmediğimi anlamak için ekrana dönüp bakıyorum ama gördüğüm şey bir kalp.

Bunu tanıyabildiğime şaşıyorum, belki de yanıliyorum, ama sevgililer gününe pek benzemeyen bir şekilde insan kalbi şekline benziyor. Bunu tanıyabildiğimi söylemek için başımı Jackie'ye çevirdiğimde kaşlarının hafifçe çatıldığını görüyorum.

Büyük bir kaş çatma değil. Çok sıkıntılı değil, ama bir tamircinin bir motorun çıkardığı sesi tarif ederken yaptığı türden bir konsantrasyon kaş çatması.

Arkamda, Annelerin cinsiyetini bilmemenin annemin daha pahalı mağazalardan alışveriş yapması anlamına gelip gelmediğini tartıştıklarını duyuyorum.

"Nötr olarak daha iyi seçenekleri var" diyor.

"Her şey yolunda mı?" Jackie'ye, Annelerin duyabileceğinden emin olacak kadar yüksek sesle soruyorum. Sessizliğe gömülüyorlar.

"Evet," diyor Jackie, hâlâ kaşları çatık. "Ama bebeğinizin kalbinin ekstra fotoğraflarını çekmem gerekecek ve hareket ediyor. Sanırım yediğin şekerler şimdi ona çarpıyor-"

"Neden kalbin fazladan fotoğrafını çekmeniz gerekiyor?" diye sordum.

Jackie bana bakmadan önce makineye bakıyor. Ağzını açtı.

"Kız mı dedin?" Annem soruyor.

Jackie'nin gözleri annemden bana bakarken açılıyor.

"Sorun değil," diyorum. "İki soruya da cevap verebilirsin. Ama önce benimkini." "Bunu sana açıklayacak olan doktorun olmalı," diyor Jackie. "Ben

Ayrıntılara girecek yetkinlikte değilim ama muhtemelen iyi olacağını söyleyebilirim. Ve evet, o bir kız. Ve kesinlikle mükemmel, küçük bir şey dışında muhtemelen iyi olacak. Tamam mı Autumn?"

"Tamam," diyorum ve iyi olduğumu kanıtlamak için başımı sallıyorum, böylece ihtiyacı olan fotoğrafları çekmeye devam edebilir.

"Anne, An-" diye söze başlıyorum ama onlar çoktan yanıma gelmişler. Annem elimi tutuyor, Angelina da elini omzuma koyuyor ve birlikte biraz ağlayıp biraz gülümsüyoruz çünkü Finny ve benim bir kızımız olacak ve muhtemelen iyi olacak.

Muhtemelen.

on beş

Finny bu manzaraya bayılırdı. Belki de buna manzara demek biraz fazla olur. Burası sadece büyüdüğümüz sokak, ama güneş ışığı her yıl garanti edilemeyecek şekilde canlı görünmesini sağlıyor ve bu yıl Finny bunu görmek için burada değil.

Acıyla nefes alıyorum.

Finny'nin görmek isteyeceği şeyleri görmeye alışmak zorundayım, çünkü umarım, muhtemelen, hayatımın geri kalanında kızımızı göreceğim.

Kalbinde küçük bir delik var.

Bazen bu delikler bebek doğmadan önce kendiliğinden kapanır.

Bazen delik küçülür, ancak bebeğin ilk doğum gününe kadar tamamen kapanmaz, ancak sorun olmayacak kadar kapanır.

Ve bazen bu bir sorundur.

Bazen bebekler uyur ve uyanmazlar.

Bazen küçük çocukların minik kalplerini kurtarmak için ameliyat olmaları gerekir.

Finny ve bebeğimin nasıl bir yol izleyeceğini bilmek için henüz çok erken. Doktor bana fetüslerinin kalbinde kızımınkinden daha büyük delikler olan ve bebekleri şu anda lisede ya da üniversitede olan kadınları tedavi ettiğini söyledi.

Şimdilik, büyüdükçe deliğin boyutunu izlemek için ekstra ultrasonlar yaptıracağım, böylece ihtiyacı olan her şeyi planlayabileceğiz. Angie

bir sonraki randevuya benimle geleceğini söyledi. Brittaney'e ondan sonrakine benimle gelmek isteyip istemediğini sormayı düşünüyorum.

Bu yürüyüşleri daha uzun süre yapamayacağım, çok büyüdüğüm için falan değil, kendimi kocaman hissetsem de, havadaki soğuk yüzünden.

Bugün Şükran Günü ve St. Louis'de hava her zaman bu kadar soğuk olmaz. Genellikle yapraklar döküldükten sonra güller hala açmaya devam eder ama bu yıl öyle olmadı. Bu yıl güller hayatlarının işini tamamladılar, kendilerine verilen sürede çiçek açtılar ve kaderlerine razı oldular.

Annemin çalılarından birkaç ölü çiçek kopardım, onları parçalayıp dağıttım ve yürürken bebekle sessizce konuştum.

Romanımı düzenlemeye ara veriyorum, ağlamaya değil, düşünmeye ihtiyacım olduğu için. Okuyucunun aşklarının gerçek olduğunu hissetmesi için Izzy ve Aden'in daha fazla anlaşmazlık yaşaması gerektiğini hissediyorum. Şu anda çok iyi bir dinleyici olan bebeğimle olay örgüsü noktalarını tartışmaya başladım.

"Demek istediğim, dans hakkında yaptıkları bu kavgayı araya sokuyorum," diye açıklıyorum ona, "ama bu hiç doğal gelmiyor, küçük sevgilim." Ona, bir sabah hatırlayamadığım güzel bir rüyadan sonra uyandığımda aklıma gelen evcil hayvan ismiyle sesleniyorum.

Gerçek bir isim bulmaya gelince, bu konuda takıldım kaldım. Bir rüyada aklıma geleceğinden şüpheliyim. Annem sabırsızlık içinde dişlerini sıkıyor. Almak için can attığı o kadar çok oymalı ve kabartmalı, kişiselleştirilmiş ve monogramlı eşya var ki. Artık altın karttan benim sorumlu olmam iyi bir şey.

Angelina Teyze isim konusunda daha da az yardımcı oluyor ve bana önünden geçirdiğim her ismi, hatta saçma olanları bile beğendiğini söylüyor. Bana beğendiği isimlerden oluşan uzun bir liste hazırladığını ve bebek doğduktan sonra bu listeyi ona okuduğunu anlatmayı seviyor. Bebeğin en çok Phineas ismine tepki verdiğini ve ailesi tarafından Finny olarak çağrıldığını düşünmüş.

Bazen kıpırdadığını, bazen mırıldandığını, bazen de her ikisini birden yaptığını söylüyor ama ismini onun seçtiği konusunda kararlı.

Listeye bu ismi nasıl koyduğunu bildiğimi henüz açıklamadım ama eninde sonunda bu konuyu onunla konuşacağım. Şu anda, John'la müzakere ettiğim durumdan, planladığım güncellemelerden ve ara sıra yaptığım ziyaretlerden memnun olması beni rahatlatıyor. İkimiz de John'un onun kalbini kırması durumunda yanında olacağımız konusunda hemfikiriz.

Şimdilik John'u arayıp bebeğin kız olduğunu haber verdim ve kalbinden bahsettim. En iyi doktorlara parasının yettiğinden biraz bahsetti ve ona her şeyin muhtemelen yoluna gireceğini söylediğimde kendime olan güvenim beni şaşırttı.

"Zaten onunla ilgilenen çok fazla insan var," dedim ona. "Eğer doğuştan gelen bir kalp rahatsızlığı varsa, iyi doktorlara ve onu seven insanlara sahip olduğu için çok şanslı."

Sokağın aşağısında, Jack'in arabasının garaj yoluna girdiğini görüyorum. Son zamanlarda ben, Angelina ve annem için Finny için yas tutarken neye ihtiyacımız olduğu konusunda birbirimizle konuşmak daha kolay oldu ve hepimiz masadaki boş koltukla yüzleşmenin Şükran Günü'nü tartışmamızı engellediği konusunda hemfikir olduk. Jack yapraklarımızı tırmıklamak için geldiğinde, iki Şükran Günü yemeği olup olmayacağını sorduk, ancak bize evinin kardeşleri, eşleri ve çocuklarıyla dolup taşacağını ve günün çoğunu ailemizle istediğimiz kadar geçirmekten mutlu olacağını söyledi. Kulağa tımarhane gibi gelen bir yerden kaçmak için bir bahanesi olduğu için heyecanlı görünüyordu.

Jack'in yüzünü görmenin neden yardımcı olacağını açıklamak zor, ama olacak ve ona bebeğin kız olduğunu söylemeyi dört gözle bekliyorum. Kalbindeki deliği ve muhtemelen nasıl iyi olacağını açıklamam gerekecek ama sanırım bu konuda iyiye gidiyorum.

Dün Jack'le telefonda konuştum ama bunları ona yüz yüze söylemek istiyorum. Ayrıca, görüşmenin içeriği doğru değildi.

"Yani... uh," dedi. "Umarım bunu sana söylemek çok garip değildir ama yarın Şükran Günü'ne gelmeden önce bilmen gerektiğini düşünüyorum, senin için bir sorun olabilir. Sylvie ve benim aramda bir şeyler oluyor."

"Bir şeyler mi oluyor?"

"Şey, onun şemsiyesini almıştım ve iade etmeye gittiğimde bir şey oldu," dedi Jack. "Sanırım olmaya da devam edecek. Gerçekten tuhaf bir durum olduğunu biliyorum ama bilmeni istedim... bir sorun çıkarsa diye?"

"Gerçekten öyle değil," dedim. "Lisedeyken bana bir iki kaba şey söyledi. Ne olmuş yani? Finny'yle birlikte olmamamız benim hatamdı, onun değil. Senin adına mutluyum Jack ve Finny'nin de mutlu olacağını düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" dedi. "Çünkü ben de bunun bir şekilde yanlış olup olmadığını merak ettim."

Yanlış bir şey görmedim. Bunun mantıklı olduğunu düşündüm. Ona tek endişemin ciddileşmeleri durumunda bebeğin hayatında olmaya devam etmesinin garip olup olmayacağı olduğunu söyledim. Ciddileşmeden önce bu konuyu Sylvie ile konuşacağını söyledi. Bebeğin onun için de önemli olduğunu söyledi. Gülümsediğimi hissettim. Ciddi olma ihtimallerini ciddiye alıyordu.

Sylvie ve Jack'in olgunluğundan etkilendim. Bu yüzden Jamie ve Sasha'ya cevap yazdım. Onlara benden af dilemek için yazmayı ve mesaj atmayı bırakabileceklerini söyledim. Affedildiler. Hayatın ve kalplerin karmaşık olduğunu öğrendim. Beni affetmiş olsalar da, benimle bir daha iletişime geçmemelerini istediğimi söyledim. Artık geleceğe odaklanmamın zamanı geldi ve aramızda, onların arasında yaşananlar nedeniyle, ilişkilerimizin geçmişte kalmasına, hata yaptığımız ve hayatta kaldığımız çocukluğumuzun bir parçası olmasına ihtiyacım var.

Şimdilik, yetişkin hayatımın başlangıcında, etrafımı benim gibi Finny'den parçalar taşıyan insanlarla çevreliyorum. Jack gibi,

Annem, Angelina ve hatta John. Ve Angie ve Brittaney gibi bana iyi tavsiyeler veren ve beni önemseyen insanlar.

Jack yaklaştığını gördü ve tepenin başında bekliyor. Selamlamak için elini kaldırdı, ben de öyle yaptım.

Geleceğin olmayacağını hissettiğim günler olacağını biliyorum. Ama bugün Finny'nin hâlâ benimle olduğunu hissedebiliyorum.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.